

Bruxelles, den 24.7.2013
COM(2013) 547 final

2013/0264 (COD)

Forslag til

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV

**om betalingstjenester i det indre marked og om ændring af direktiv 2002/65/EF,
2013/36/EU og 2009/110/EF og om ophævelse af direktiv 2007/64/EF**

(EØS-relevant tekst)

{SWD(2013) 282 final}

{SWD(2013) 288 final}

{SWD(2013) 289 final}

BEGRUNDELSE

1. BAGGRUND FOR FORSLAGET

Begrundelse og formål

Europas marked for elektroniske betalinger byder på store muligheder for innovation. Forbrugernes betalingsvaner har allerede ændret sig meget i de seneste år. Ud over det stadigt stigende antal kredit- og debetkortbetalinger har den voksende udbredelse af e-handel og smartphones banet vejen for nye betalingsmidler. Der er væsentlige fordele at hente ved bedre markedsintegration og mindre fragmentering på dette område på europæisk plan.

Dette tiltag vil gøre det muligt for forbrugere og handlende at udnytte det indre marked fuldt ud, især med hensyn til e-handel. Formålet med forslaget er at fremme den videre udvikling af et EU-dækkende marked for elektroniske betalinger, så forbrugere, handlende og andre markedsaktører kan nyde godt af alle fordelene ved EU's indre marked i overensstemmelse med Europa 2020 og den digitale dagsorden. Sådant yderligere integration får stadigt større betydning, i takt med at verden skifter fra den håndgribelige handel til e-handel.

For at opnå dette og skabe større konkurrence, effektivitet og innovation på området for e-betalinger, bør der være retssikkerhed og lige vilkår, som kan få omkostninger og priser for betalingstjenestebrugere til at konvergere nedad. På den måde lettes udbud af innovative betalingstjenester, og der skabes sikre og gennemsigtige betalingstjenester.

Målene opnås gennem opdatering og udbygning af de nuværende rammer for betalingstjenester, fastsættelse af regler, der forbedrer gennemsigtighed, innovation og sikkerhed for detailbetalinger og forbedrer overensstemmelsen mellem de nationale bestemmelser, idet der fokuseres på forbrugernes legitime behov. De foreslåede tiltag søger at gøre dette på en teknologisk neutral måde, der fortsat vil være relevant, når betalingstjenesterne udvikles yderligere.

Ved dette forslag indarbejdes og ophæves Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/64/EF (det såkaldte "betalingstjenestedirektiv")¹, der danner grundlag for en harmoniseret juridisk ramme for oprettelsen af et integreret betalingsmarked, gør vilkårene mere lige og forbedrer adgangen til det nuværende betalingssystem for alle parter.

I en tid, hvor sondringen mellem betalingsinstitutter (underlagt betalingstjenestedirektivet) og e-pengeinstitutter (underlagt Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/110/EF², "det andet direktiv om elektroniske penge") udviskes mere og mere, efterhånden som teknologien og forretningsmodellerne konvergerer, vil det være optimalt med en fuldstændig modernisering af rammerne for digitale betalinger, så begge kategorier af aktører og de

¹ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/64/EF af 13. november 2007 om betalingstjenester i det indre marked (EUT L 319 af 5.12.2007, s. 1).

² Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/110/EF af 16. september 2009 om adgang til at optage og udøve virksomhed som udsteder af elektroniske penge og tilsyn med en sådan virksomhed, ændring af direktiv 2005/60/EF og 2006/48/EF og ophævelse af direktiv 2000/46/EF (EUT L 267 af 10.10.2009, s. 7).

respektive lovgivningsrammer smelter sammen. Dette forudsætter imidlertid at det andet direktiv om elektroniske penge revideres, så der sikres sammenhængende retlige rammer. Desværre er der på grund af mange medlemsstaters sene gennemførelse af det andet direktiv om elektroniske penge ikke indhentet tilstrækkelig erfaring med direktivet til, at det kan vurderes sammen med betalingstjenestedirektivet, og til, at der kan overvejes mulige synergier i forbindelse med gennemgangen. Der er planlagt en gennemgang af direktiv 2009/110/EF i 2014.

Generel baggrund

Der er i løbet af de sidste 12 år sket væsentlige fremskridt og integrering af detailbetalinger i EU på grundlag af de gældende regler om betalinger.

Den retlige ramme, der er etableret ved betalingstjenestedirektivet, forordning (EF) nr. 924/2009 om grænseoverskridende betalinger³ og det andet direktiv om elektroniske penge, har allerede medført store fremskridt i retning af integrationen af det europæiske marked for detailbetalinger. Forordningen om SEPA-omstillingsfristen, forordning (EU) nr. 260/2012⁴, bragte udviklingen et skridt videre ved at fassætte omstillingsfrister for paneuropæiske kreditoverførsler og direkte debiteringer, hvorved nationale ordninger for indenlandske og grænseoverskridende betalinger i euro i EU blev erstattet (den 1. februar 2014 for euroområdet). Disse retlige rammer suppleres af EU-Domstolens praksis og Kommissionens afgørelser om detailbetalinger i henhold til konkurrencelovgivningen.

Detailbetalingsmarkedet er meget dynamisk, og der er sket væsentlige innovationer i hurtigt tempo inden for de seneste år. Samtidig er vigtige områder af betalingsmarkedet, især kortbetalinger og nye betalingsmidler såsom internet- og mobilbetalinger, stadig ofte fragmenterede langs landegrænserne, hvilket gør det vanskeligt for innovative og brugervenlige digitale betalingstjenester at udvikle sig effektivt og give forbrugere og detailhandlende praktiske og sikre betalingsmetoder (med kreditkort som mulig undtagelse) i hele Europa, så de kan købe et voksende udvalg af varer og tjenesteydelser. Den seneste udvikling på disse markeder har også fremhævet en række huller i de nuværende retlige rammer for betalinger og mangler på markederne for kort-, internet- og mobilbetalinger, der skal løses i dette initiativ.

Ud fra gennemgangen af den europæiske ramme og især betalingstjenestedirektivet og høringen om Kommissionens grønne bog "På vej mod et integreret europæisk marked for kort-, internet- og mobilbetalinger"⁵ i 2012 er det konkluderet, at flere tiltag og opdateringer af bestemmelserne, herunder justeringer af betalingstjenestedirektivet, er nødvendige, for at

³ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 924/2009 af 16. september 2009 om grænseoverskridende betalinger i Fællesskabet og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2560/2001 (EUT L 266 af 9.10.2009, s. 11).

⁴ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 260/2012 af 14. marts 2012 om tekniske og forretningsmæssige krav til kreditoverførsler og direkte debiteringer i euro og om ændring af forordning (EF) nr. 924/2009 (EUT L 94 af 30.3.2012, s. 22).

⁵ Europa-Kommissionens grønne bog: "På vej mod et integreret europæisk marked for kort-, internet- og mobilbetalinger" (KOM(2011) 941 endelig).

betalingsrammerne bedre kan tage højde for et effektivt europæisk betalingsmarkeds behov og på den måde bidrage fuldt ud til et betalingsmiljø, der fremmer konkurrence, innovation og sikkerhed.

I Kommissionens meddelelse "Akten for det indre marked II – Sammen om fornyet vækst" fra 2012⁶ identificeres moderniseringen af lovgivningsrammen for detailbetalinger som en central prioritet på grund af potentialet for ny vækst og innovation. Gennemgangen af betalingstjenestedirektivet og udarbejdelsen af et forslag til lovgivning om multilaterale interbankgebyrer for kortbetalinger blev defineret som en af Kommissionens vigtigste opgaver for 2013.

Gældende bestemmelser på det område, som forslaget vedrører

Dette initiativ er et led i en bredere pakke af lovgivningsmæssige foranstaltninger om betalingstjenester. Det vil supplere og opdatere de eksisterende retlige rammer for betalingstjenester i EU og navnlig:

- direktiv 2007/64/EF, der skabte harmoniserede retlige rammer, så betalinger kunne gennemføres hurtigere og lettere i hele EU, hvilket styrker konkurrencen i forbindelse med betalingssystemer og giver bedre muligheder for stordriftsfordele. Det muliggjorde også den operationelle gennemførelse af det fælles eurobetalingsområde (SEPA)
- forordning (EF) nr. 924/2009 om grænseoverskridende betalinger der ophævede forordning (EF) nr. 2560/2001 og udvidede forordningens anvendelsesområde til også at omfatte direkte debiteringer. Den fjernede forskellene i de betalingsgebyrer, betalingstjenestebrugere skulle betale for indenlandske og grænseoverskridende betalinger i euro i Den Europæiske Union. Den gælder for alle elektronisk behandlede betalinger
- forordning (EU) nr. 260/2012, der fastsætter omstillingsfrister for paneuropæiske kreditoverførsler og paneuropæiske direkte debiteringer og erstatter nationale ordninger for indenlandske og grænseoverskridende eurobetalinger i Den Europæiske Union
- direktiv 2009/110/EF om elektroniske penge, der fastsætter de retlige rammer for udstedelse og indløsning af e-penge og bringer tilsynsreglerne for e-pengeinstitutter i overensstemmelse med betalingstjenestedirektivets krav til betalingsinstitutter
- forordning (EF) nr. 1781/2006, der fastsætter regler om, at betalingsformidlere medsender oplysninger om betaleren igennem hele betalingskæden med henblik på forebyggelse, undersøgelse og konstatering af hvidvaskning af penge og finansiering af terrorisme.

Ud over de retlige rammer har en række konkurrencesager på europæisk og nationalt plan behandlet konkurrencebegrænsende praksis på betalingsmarkedet.

Overensstemmelse med andre EU-politikker og -mål

⁶ Meddelelse fra Europa-Kommissionen: Akten for det indre marked II – Sammen om fornyet vækst" (COM(2012) 573 final).

Forslagets målsætninger er i fuld overensstemmelse med EU's øvrige politikker og mål. For det første vil dette forslag få det indre marked til at fungere bedre for betalingstjenester og mere generelt for alle varer og tjenesteydelser i lyset af behovet for innovative, effektive og sikre betalingsmåder. Ved at lette økonomiske transaktioner i Unionen vil det også bidrage til at opfylde de mere overordnede mål i EU 2020-strategien og fremme ny vækst. For det andet understøtter dette initiativ EU-politikkerne på andre områder såsom databeskyttelse, administrative sanktioner, bekæmpelse af hvidvaskning af penge og af finansiering af terrorisme med mere, især:

- Kommissionens lovgivningsmæssige initiativer vedrørende den digitale dagsorden for Europa⁷ og særligt Kommissionens forslag til retlige rammer for elektronisk identifikation og tillidstjenester til brug for elektroniske transaktioner⁸ og dens forslag vedrørende foranstaltninger, der skal sikre et højt fælles niveau for net- og informationssikkerhed i hele EU⁹ og de væsentlige prioriteringer, der blev identificeret i meddelelsen om e-handel og onlinetjenester¹⁰, der søger at skabe et digitalt indre marked.
- Kommissionens indsats for at øge konkurrencen ved at give markedsaktørerne de samme forpligtelser, rettigheder og muligheder og lette grænseoverskridende udbud af betalingstjenester.
- Kommissionens forslag til lovgivning om interbankgebyrer for kortbaserede betalingstransaktioner og om brugen af visse restriktive forretningsregler og -skikke, der udarbejdes sideløbende og i tæt samarbejde med dette forslag.
- Direktiv 2011/83/EU om forbrugerrettigheder¹¹, der søger at fremme et reelt indre marked for erhvervsdrivende og forbrugere og at sikre den rette balance mellem et højt forbrugerbeskyttelsesniveau og virksomhedernes konkurrenceevne, således at de handlendes mulighed for at opkræve gebyrer for betalingsinstrumenter begrænses til de faktiske omkostninger.

2. HØRING AF INTERESSEREDE PARTER OG KONSEKVENSANALYSE

Høring af interesserede parter

Den 11. januar 2012 offentliggjorde Kommissionen en grøn bog, "På vej mod et integreret europæisk marked for kort-, internet- og mobilbetalinger"¹², der blev fulgt af en omfattende offentlig høring. Kommissionen modtog over 300 svar fra myndigheder, civilsamfundet, brancheorganisationer og virksomheder inden for forskellige områder, der repræsenterer et

⁷ Meddelelse fra Europa-Kommissionen: "En digital dagsorden for Europa" (KOM(2010) 245 endelig).

⁸ Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om elektronisk identifikation og tillidstjenester til brug for elektroniske transaktioner på det indre marked (COM (2012) 238).

⁹ Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om foranstaltninger, der skal sikre et højt fælles niveau for net- og informationssikkerhed i hele EU (COM (2013) 48 final).

¹⁰ Meddelelse fra Europa-Kommissionen: "En sammenhængende ramme til styrkelse af tilliden til det digitale indre marked for e-handel og onlinetjenester" (COM (2011) 942).

¹¹ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/83/EU af 25. oktober 2011 om forbrugerrettigheder, om ændring af Rådets direktiv 93/13/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/44/EF samt om ophævelse af Rådets direktiv 85/577/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/7/EF (EUT L 304 af 22.11.2011, s. 64).

¹² <http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=COM:2011:0941:FIN:DA:PDF>.

bredt udvalg af interessenter. Der blev modtaget yderligere bemærkninger, holdningsdokumenter og bidrag uden for høringsregi.

De omfattende tilbagemeldinger fra interessenterne¹³ indeholdt relevante oplysninger om nye udviklinger og om ændringer, der kunne være nødvendige at foretage i den nuværende betalingslovgivning. Der blev også foretaget en offentlig høring den 4. maj 2012, hvor ca. 350 interesserede parter deltog.

Den 20. november 2012 vedtog Europa-Parlamentet en beslutning, "På vej mod et integreret europæisk marked for kort-, internet- og mobilbetalinger"¹⁴. I beslutningen fastslås målene og hindringerne for integration i henhold til grønbogen, og der tilskyndes til at vedtage lovgivning på forskellige områder vedrørende kortbetalinger, mens der rådes til forsigtighed vedrørende internet- og mobilbetalinger, da disse markeder ikke har eksisteret lige så længe. Derudover tilskynder beslutningen også til reform af governancemodellen for det fælles eurobetalingsområde (SEPA).

Ifølge resultaterne af høringerne bør der foretages væsentlige justeringer af den eksisterende lovgivning for at gøre det europæiske betalingsmarked mere effektivt og bidrage til et betalingsmiljø, der fremmer konkurrence, innovation og sikkerhed.

Ekspertbistand

Med hensyn til gennemgangen af betalingstjenestedirektivet og forordningen om grænseoverskridende betalinger i det indre marked og det eventuelle behov for revision af begge retsakter har Kommissionen gjort en yderligere indsats for at indsamle oplysninger på området og sikre, at alle interesserede parter inddrages fuldt ud.

Kommissionens gennemgang af virkningerne af betalingstjenestedirektivet og forordningen om grænseoverskridende betalinger i det indre marked er baseret på to eksterne undersøgelser. Disse undersøgelser har givet Kommissionen et detaljeret overblik over betalingstjenestedirektivets økonomiske og retlige følger. I den første undersøgelse, der blev udført af det eksterne konsulentfirma Tipik i 2011, blev det undersøgt, om de 27 medlemsstater overholder de juridiske bestemmelser i gennemførelsen af betalingstjenestedirektivet¹⁵. I 2012 blev det i anden undersøgelse, der blev udført af London Economics og iff i samarbejde med PaySys, undersøgt, hvordan betalingstjenestedirektivet påvirkede betalingstjenester i det indre marked, og hvordan forordningen om grænseoverskridende betalinger i Fællesskabet blev anvendt. Endvidere indsamlede man tilbagemeldinger fra medlemsstaterne og relevante markedsaktører gennem Kommissionens rådgivende udvalg for betalingspolitikker, dvs. Betalingsudvalget (der består af repræsentanter fra EU-landene) og Markedsekspertgruppen vedrørende Betalingsystemer (der består af markedsrepræsentanter fra både udbuds- og efterspørgselssiden). Derudover hørte Kommissionen også andre interessenter om særlige områder, hvor det var relevant.

¹³ http://ec.europa.eu/internal_market/payments/docs/cim/gp_feedback_statement_en.pdf.

¹⁴ Europa-Parlamentets beslutning af 20. november 2012: "På vej mod et integreret europæisk marked for kort-, internet- og mobilbetalinger" (2012/2040(INI)).

¹⁵ Undersøgelsen er offentliggjort på:
http://ec.europa.eu/internal_market/payments/framework/transposition/index_en.htm.

Konsekvensanalyse

Kommissionen udførte en konsekvensanalyse¹⁶, hvor den analyserede de mulige følger af et opsplittet europæisk betalingsmarked. Navnlige følgende problemområder blev undersøgt:

- forskellig anvendelse af de eksisterende regler i medlemsstaterne på grund af mange muligheder og ofte meget generelle anvendelseskriterier. For eksempel synes nogle undtagelser i betalingstjenestedirektivet at være for generelle eller forældede sammenlignet med markedsudviklingen, og de fortolkes på meget forskellige måder. Der er også huller i anvendelsesområdet hvad angår betalinger, hvor den ene deltager i transaktionen befinder sig uden for EØS, og betalinger i andre valutaer end EU's, hvilket medfører forsat markedsfragmentering, regelarbitrage og konkurrenceforvridning
- retligt tomrum for nogle nye internettjenesteudbydere, såsom tredjemandsbetalingstjenesteudbydere, der tilbyder initiering af betalinger baseret på netbankssystemer. Disse tjenester er et brugbart og ofte billigere alternativ til kort som betalingsmiddel og er også fordelagtige for kunder, der ikke har kort. Størstedelen af disse udbydere er i øjeblikket ikke underlagt de nuværende retlige rammer, da de på intet tidspunkt er i besiddelse af midler. Det retlige tomrum risikerer at hindre innovation og passende vilkår for markedsadgang
- manglende standardisering og interoperabilitet mellem forskellige betalingsløsninger (kort-, internet- og mobilbetalinger) ud fra forskellige aspekter og i forskellig grad, især tværnationalt, hvilket forværres af svage governancerammer for EU's detailbetalingsmarked
- forskellig og inkonsekvent praksis for, hvordan de handlende opkræver gebyrer (for anvendelse af et bestemt betalingsmiddel) fra medlemsstat til medlemsstat (ca. halvdelen tillader opkrævning af brugergebyrer, mens resten forbyder det), hvilket fører til forvirring hos forbrugerne, når de handler i udlandet eller på internettet. Det forårsager også ulige konkurrencevilkår
- mange restriktive forretningsregler og -praksisser for kortbetalinger, hvilket forvrider konkurrencen (med hensyn til multilaterale interbankgebyrer og regler for de handlendes valgmuligheder og fleksibilitet med hensyn til accept af kort).

De identificerede problemer, som er beskrevet ovenfor, påvirker forbrugerne, de handlende, nye betalingstjenesteudbydere og markedet for betalingstjenester samlet set.

Konsekvensanalysens konklusion er, at de bedste løsningsmodeller til at forbedre den aktuelle situation i forbindelse med betalingstjenestedirektivet – ved at i) fremme lige konkurrencevilkår mellem etablerede og nye udbydere af kort-, internet- og mobilbetalinger, ii) give betalingstjenestebrugere (forbrugere og handlende) større udvalg af betalingsinstrumenter og gøre instrumenterne mere effektive og gennemsigtige, og iii) sikre en høj grad af beskyttelse af betalingstjenestebrugere – vil være:

- at styrke SEPA-projektet og gøre alle interessenter i stand til at være mere aktive i udarbejdelsen og udførelsen af politikken vedrørende detailbetalinger (governance)
- at lette standardisering gennem passende governancerammer og gennem bedre inddragelse af de europæiske standardiseringsorganisationer (standardisering)

¹⁶ De forskellige løsningsmodeller diskuteres nærmere i konsekvensanalysen på [link to be added].

- at give retssikkerhed angående interbankgebyrer for kortbaserede betalinger og præcisere en acceptabel forretningsmodel for aktuelle og fremtidige betalingsinitiativer, der er baseret på kort (interbankgebyrer)
- at fjerne restriktive forretningsregler for kortbetalinger, der giver markedsskævheder (ledsageforanstaltninger for interbankgebyrer)
- at harmonisere medlemsstaternes politikker for brugergebyrer i overensstemmelse med de afgørelser, der træffes om interbankgebyrer (ledsageforanstaltninger for interbankgebyrer)
- at definere betingelserne for tredjemandsbetalingstjenesteudbyderes adgang til oplysninger om disponible midler, herunder tjenester til at initiere betalinger (betalingstjenstedirektivets anvendelsesområde)
- at tilpasse anvendelsesområdet og gøre lovgivningen mere konsekvent (betalingstjenstedirektivets anvendelsesområde)
- at forbedre gennemførelsen af det aktuelle betalingstjenstedirektiv (finjustering af betalingstjenstedirektivet)
- at styrke betalingstjenestebrugernes rettigheder og beskytte forbrugernes rettigheder i lyset af ændringerne i lovgivningen (betalingstjenstedirektivets anvendelsesområde, ledsageforanstaltninger for interbankgebyrer).

Konsekvensanalysen fik også en positiv udtalelse fra konsekvensanalyseudvalget ved en høring den 20. marts 2013. I overensstemmelse med udvalgets anbefalinger blev der foretaget flere ændringer i dokumentet, bl.a. i forbindelse med:

- at fremhæve vigtigheden af at revidere betalingstjenstedirektivet og grundene til at regulere multilaterale interbankgebyrer gennem lovgivning
- at strømline den måde, konsekvenserne kommer til udtryk på, ved at fokusere på virkningerne af de vigtigste valgmuligheder i hovedteksten og flytte mindre vigtige anliggender til bilag
- at give en bedre forklaring af den indbyrdes afhængighed mellem forskellige muligheder og pakker.

De fleste af de foreslåede løsningsmodeller behandles i det aktuelle forslag. Det gælder især de områder, der allerede nu er dækket af betalingstjenstedirektivet, for eksempel markedsadgang for tredjemandsbetalingstjenesteudbydere, opkrævning af brugergebyrer og regler for betalingsinstitutter. Andre tiltag, især reguleringen af multilaterale interbankgebyrer og hjælpetiltag, vil blive dækket af et særligt lovforslag, der forelægges sideløbende.

Nogle af de ovenfor beskrevne tiltag bør gennemføres uden lovgivning, for eksempel tiltag vedrørende europæiske standardiseringsorganisationer og SEPA-governance.

De eksisterende SEPA-governanceordninger skal styrkes. Det gælder bl.a. det nuværende SEPA-Råd, et ad hoc-forvaltningsorgan på højt niveau, som er oprettet under Kommissionens og Den Europæiske Centralbanks fælles formandskab, i første omgang for en periode på tre år, for at inddrage interessenterne mere i SEPA. I det øjemed skal SEPA-Rådets mandat præciseres, dets sammensætning skal gennemgås, og der skal opnås en bedre afbalancering af udbuds- og efterspørgselsidens interesser, for at sikre, at Kommissionen og Den Europæiske Centralbank modtager effektiv rådgivning om SEPA-projektets fremtidige orientering, og for at lette oprettelsen af et integreret, konkurrencedygtigt og innovativt marked for detailbetalinger, især i euroområdet. Kommissionen vil samarbejde med Den Europæiske

Centralbank for at identificere passende metoder til at indkredse SEPA's opgaver, sammensætning, formandskab og governanceordninger.

3. JURIDISKE ASPEKTER AF FORSLAGET

Retsgrundlag

Dette forslag er baseret på artikel 114 i TEUF.

Nærhedsprincippet og proportionalitetsprincippet

Et integreret EU-marked for elektroniske detailbetalinger bidrager til opfyldelsen af målet i artikel 3 i traktaten om Den Europæiske Union, der fastsætter et indre marked. Markedsintegration er nødvendig for, at europæiske borgere kan udnytte en række fordele fuldt ud. Disse fordele omfatter større konkurrence mellem betalingstjenesteudbydere og større udvalg, innovation og sikkerhed for betalingstjenestebrugere, især forbrugere. Et integreret betalingsmarked letter i sidste ende den grænseoverskridende levering af varer og tjenesteydelser og fremmer dermed et reelt indre marked. Omfanget af revisionen af betalingstjenstedirektivet er passende for de til dato opståede problemer. Direktivet er overordnet set stadig egnet til formålet. EU's retlige rammer skal dog også udvikles for at tage højde for den seneste teknologiske og forretningsmæssige udvikling inden for detailbetalinger.

Et integreret betalingsmarked, der er baseret på net på tværs af nationale grænser, kræver i sagens natur en tilgang på EU-plan, da de relevante principper, regler, processer og standarder skal være ensartede i alle medlemsstater af hensyn til retssikkerheden og for at opnå lige vilkår for alle markedsaktører. Med den aktuelle markedsfragmentering vil det ikke være tilstrækkeligt med en individuel indsats på nationalt plan for at opfylde målet om et integreret og effektivt betalingsmarked for både nationale og grænseoverskridende varer og tjenesteydelser.

Tilgangen bidrager til yderligere forbedring af SEPA og er i overensstemmelse med den digitale dagsorden, herunder oprettelsen af et digitalt indre marked. Den vil fremme den teknologiske innovation og bidrage til ny vækst og nye job, især inden for e- og m-handel.

4. VIRKNINGER FOR BUDGETTET

Direktivet har virkninger for budgettet som vist i den finansieringsoversigt, der hører til forslaget.

5. YDERLIGERE OPLYSNINGER

Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde

Den foreslåede retsakt er relevant for EØS og bør derfor omfatte hele EØS-området.

Forklarende dokumenter

Det foreslåede nye direktiv indeholder flere tilpasninger af det eksisterende direktiv og visse nye forpligtelser for medlemsstaterne med et rimeligt råderum med hensyn til, hvordan disse forpligtelser gennemføres i national lovgivning, såsom de nye bestemmelser om sikkerhed.

Medlemsstaterne anmodes derfor om at fremsende forklarende dokumenter om de gennemførelsesforanstaltninger, der skal vedtages, for at give Kommissionen bedre muligheder for at identificere de relevante nationale foranstaltninger og overvåge, at direktivet gennemføres korrekt.

Nærmere redegørelse for forslaget

Følgende korte resumé har til formål at lette beslutningsprocessen ved at skitsere de væsentligste ændringer sammenlignet med det betalingstjenestedirektiv, der skal ophæves:

Artikel 2 – Anvendelsesområde: Det foreslås at udvide anvendelsesområdet både for så vidt angår det geografiske anvendelsesområde og de omfattede valutaer.

Artikel 2, stk. 1: Betalingstjenestedirektivets bestemmelser om gennemsigtigheds- og oplysningskrav vil også finde anvendelse på betalingstransaktioner til tredjelande, hvor kun en af betalingstjenesteudbydere er beliggende i Den Europæiske Union, for så vidt angår de dele af betalingstransaktionen, der gennemføres i Unionen.

Artikel 2, stk. 2: Anvendelsen af betalingstjenestedirektivets bestemmelser om gennemsigtigheds- og oplysningskrav vil blive udvidet til at omfatte alle valutaer, og ikke, som er tilfældet nu, udelukkende gælde for EU's valutaer.

Artikel 3 – Uden for anvendelsesområdet: Denne bestemmelse præciserer og opdaterer det "negative anvendelsesområde", som er fastsat i det nuværende direktiv, der fritager en række betalingsaktiviteter (og aktiviteter forbundet med betaling) fra betalingstjenestedirektivets anvendelsesområde:

Artikel 3, litra b): Undtagelsen for handelsagenter ændres til kun at finde anvendelse for handelsagenter, der optræder på enten betalernes eller betalingsmodtagerens vegne, og ikke for dem, der optræder for både betaleren og betalingsmodtageren. Undtagelsen efter det nuværende betalingstjenestedirektiv er i stigende grad blevet anvendt med hensyn til betalingstransaktioner, der håndteres af e-handelsplatforme på vegne af både sælgeren (betalingsmodtageren) og køberen (betaleren). Denne anvendelse går ud over formålet med undtagelsen og bør derfor afgrænses yderligere.

Artikel 3, litra k): Undtagelsen for begrænsede net er i stigende grad blevet anvendt for omfattende net med store betalingsmængder og et bredt udvalg af varer og tjenesteydelser. Dette rækker klart ud over undtagelsens oprindelige formål og efterlader derved store mængder betalinger uden for de retlige rammer og hæmmer regulerede markedsaktørers konkurrencedygtighed. Den nye definition, som er i tråd med definitionen af begrænsede net i direktiv 2009/110/EF, burde bidrage til at mindske disse risici.

Artikel 3, litra l): Den nuværende undtagelse for digitalt indhold eller telekommunikation omdefinieres med et mere begrænset fokusområde, da den kun vil gælde for accessoriske betalingstjenester, der gennemføres af en udbyder af elektroniske kommunikationsnetværk eller -tjenester, for eksempel telekommunikationsoperatører. Undtagelsen vil gælde for udbud af digitalt indhold, der leveres af tredjemand, underlagt visse tærskler i dette direktiv. Den nye definition burde resultere i lige konkurrencevilkår mellem forskellige udbydere og på mere effektiv vis opfylde behovene for forbrugerbeskyttelse hvad angår betalinger.

Tidligere artikel 3, litra o), udgår: Betalingstjenestedirektivets undtagelse for kontantautomattjenester, der udbydes af uafhængige kontantautomattjenesteudbydere, medførte oprettelse af net af kontantautomater, hvor forbrugerne blev opkrævet høje gebyrer for hævninger fra kontantautomater. Denne bestemmelse har tilsyneladende tilskyndet eksisterende net af kontantautomater, der ejes af banker, til at opsige deres aktuelle kontraktforhold med andre betalingstjenesteudbydere for at kunne opkræve højere gebyrer direkte fra forbrugerne. Derfor bør undtagelsen udgå.

Artikel 9 – Beskyttelseskrav: Disse krav vil blive strømlinet, og beskyttelseskravene for betalingsinstitutter med tilladelse efter betalingstjenestedirektivet vil blive yderligere harmoniseret og vil bl.a. indskrænke medlemsstaternes aktuelle muligheder for at begrænse beskyttelseskrav og mindske antallet af mulige beskyttelsesmetoder med henblik på mere lige vilkår og forbedret retssikkerhed.

Artikel 14 – europæisk elektronisk indgangsportal hos EBA: En fælles elektronisk indgangsportal burde give større gennemsigtighed for autoriserede og registrerede betalingsinstitutter ved at sørge for forbindelse mellem nationale offentlige registre på EU-plan.

Artikel 27 – Betingelser: Muligheden for at avende en mere lempelig ordning for "små betalingsinstitutter" vil blive udvidet til at dække et stort antal af små institutter, da nogle medlemsstater har dårlige erfaringer (såsom insolvens) med små betalingstjenesteudbydere med aktiviteter, der lå over den nuværende tærskel for undtagelsesordningen. Formålet er at opnå den rette balance og på den ene side undgå unødvendige reguleringsbyrder for meget små institutter og på den anden side sørge for, at betalingstjenestebrugerne er tilstrækkeligt beskyttet.

Artikel 29 – Adgang til betalingssystemer: Denne artikel finjusterer reglerne for adgang til betalingssystemer ved at præcisere betingelserne for betalingsinstitutters indirekte adgang til de i direktiv 98/26/EF (direktivet om endelig afregning) omhandlede betalingssystemer på en måde, der kan sammenlignes med mindre kreditinstitutters adgang.

Artikel 55, stk. 3 og 4 – Gebyrer: Denne bestemmelse vil yderligere harmonisere praksis for opkrævning af brugergebyrer, idet der tages højde for direktiv 2011/83/EU om forbrugerrettigheder og Kommissionens forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. XXX om interbankgebyrer for kortbaserede betalingstransaktioner, der forelægges sideløbende. Råderummet i henhold til det nuværende betalingstjenestedirektiv, der giver handlende mulighed for at opkræve et gebyr fra betaleren, tilbyde denne en rabat eller på anden måde styre betaleren i retning af brug af de mest effektive betalingsmidler, med det forbehold, at medlemsstaterne kan forbyde eller begrænse opkrævning af brugergebyrer på deres område, har ført til vidt forskellige forhold på markedet. Tretten medlemsstater har gjort brug af denne mulighed for at forbyde brugergebyrer i henhold til det nuværende betalingstjenestedirektiv. De forskellige ordninger i medlemsstaterne forårsager problemer og forvirring for både handlende og forbrugere, især ved grænseoverskridende internetsalg eller -køb af varer og tjenesteydelser. Det foreslåede forbud mod opkrævning af brugergebyrer er direkte forbundet med loftet over interbankgebyrer i overensstemmelse med ovennævnte forslag til en forordning om interbankgebyrer for kortbaserede

betalingstransaktioner. I betragtning af de væsentligt reducerede gebyrer, som de handlende skal betale til bankerne, er brugergebyrer ikke længere berettiget for kort, der er omfattet af reguleringen af multilaterale interbankgebyrer. Disse kort vil tegne sig for over 95 % af forbrugerkortmarkedet. De foreslåede regler vil dermed bidrage til at give forbrugerne bedre oplevelser, når de betaler med kort i Unionen, og til mere udbredt anvendelse af betalingskort frem for kontanter.

For så vidt angår kort, der ikke er omfattet af forordningen om interbankgebyrer efter ovennævnte forslag vedrørende interbankgebyrer for kortbaserede transaktioner, dvs. firmakort og kort udstedt af betalingskortordninger med tre parter, vil de handlende stadig kunne opkræve brugergebyrer, hvis brugergebyret svarer til den reelle omkostning, idet der tages højde for direktiv 2011/83/EU. Artikel 65 og 66 – Betalingstjenesteudbyderens og betalerens hæftelse for uautoriserede betalingstransaktioner: De foreslåede ændringer vil strømline og yderligere harmonisere reglerne for hæftelse i tilfælde af uautoriserede transaktioner, hvilket vil give bedre beskyttelse af betalingstjenestebrugernes legitime interesser. Med undtagelse af svig og grov forsømmelse vil det maksimale beløb, en betalingstjenestebruger under nogen omstændigheder kan forpligtes til at betale i tilfælde af en uautoriseret betalingstransaktion, blive nedsat fra det nuværende beløb på 150 EUR til 50 EUR. Det klargøres også, at forsinkede betalinger ikke nødvendigvis medfører tilbagebetaling.

Artikel 67 – Tilbagebetalinger af betalingstransaktioner initieret af eller via en betalingsmodtager: Denne bestemmelse præciserer tilbagebetalingsretten ved direkte debiteringstransaktioner og bringer den dermed i overensstemmelse med SEPA-regelsættet for direkte debiteringer, forudsat at den vare eller tjenesteydelse, der er betalt for, endnu ikke er forbrugt. Efter de nuværende bestemmelser finder forskellige tilbagebetalingsordninger anvendelse med hensyn til direkte debiteringer, afhængigt af om der er givet forudgående autorisation, beløbet overstiger det forventede beløb, eller om der er indgået aftale om en anden rettighed.

Artikel 85 – Sikkerhedsforanstaltninger: De foreslåede regler behandler sikkerhedsanliggender og anliggender vedrørende autentifikation på linje med Kommissionens forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om net- og informationssikkerhed.

Afsnit I-V og bilag I, punkt 7: Dækning af nye tjenester og tjenesteudbydere, der giver adgang til betalingskonti: Det nuværende betalingstjenstedirektiv dækker ikke disse aktører, da de på intet tidspunkt råder over betalerens eller betalingsmodtagerens midler. Det forhold, at disse tredjemandsbetalingstjenesteudbydere i øjeblikket ikke er dækket af lovgivningen, har i det mindste i visse medlemsstater vakt bekymring vedrørende sikkerhed, beskyttelse af personoplysninger og hæftelse, på trods af de potentielle fordele, disse tjenester og tjenesteudbydere kan levere. Forslaget bringer tredjemandstjenesteudbydere, der tilbyder bl.a. betalingsinitieringstjenester baseret på netbanksystemer ind under betalingstjenstedirektivets anvendelsesområde (bilag I, punkt 7). Det burde styrke nye billige e-betalingsløsninger på internettet, mens der sørges for tilstrækkelige standarder for sikkerhed, beskyttelse af personoplysninger og hæftelse. For at kunne udbyde betalingsinitieringstjenester skal

tredjemandsbetalingstjenesteudbydere have tilladelse eller registreres og overvåges som betalingsinstitutter (afsnit II). Som andre betalingstjenesteudbydere vil de være underlagt harmoniserede regler og forpligtelser, især sikkerhedskrav (artikel 85 og 86). De påtænkte regler vil bl.a. behandle betingelser for adgang til kontooplysninger (artikel 58), krav vedrørende autentifikation (artikel 87) og tilbagebetaling af transaktioner (artikel 63 og 64) og en afbalanceret ansvarsfordeling (artikel 65 og 66). Nye betalingstjenesteudbydere vil drage fordel af denne nye ordning, uanset om de på noget tidspunkt råder over betalerens eller betalingsmodtagerens midler.

Kapitel 6 – Udenretslige klage- og erstatningsprocedurer i forbindelse med tvistbilæggelse: Disse har til formål at forbedre den faktiske overholdelse af direktivet. De nye tiltag opdaterer kravene for udenretslige klage- og erstatningsprocedurer og passende sanktioner.

Artikel 92 – Sanktioner: På linje med andre nylige forslag angående sektoren for finansielle tjenesteydelser skal medlemsstaterne afpasse deres administrative sanktioner, sørge for, at der findes passende administrative foranstaltninger og sanktioner i tilfælde af overtrædelse af direktivet og sørge for, at disse sanktioner anvendes korrekt.

Den Europæiske Banktilsynsmyndighed: Direktivet omfatter flere områder, hvor EBA i kraft af sit arbejde med at bidrage til ensartet og sammenhængende gennemførelse af tilsyn (som omtalt i forordning (EU) nr. 1093/2010), skal inddrages. EBA vil bl.a. blive anmodet om at udstede retningslinjer og udarbejde udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder på forskellige områder, for eksempel for at præcisere reglerne om "pas" for betalingsinstitutter, der driver virksomhed i flere medlemsstater, eller for at sikre, at der opstilles tilstrækkelige sikkerhedskrav.

Forslag til

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV**om betalingstjenester i det indre marked og om ændring af direktiv 2002/65/EF, 2013/36/EU og 2009/110/EF og om ophævelse af direktiv 2007/64/EF**

(EØS-relevant tekst)

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —
 under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 114,
 under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,
 efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,
 under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg¹⁷,
 under henvisning til udtalelse fra Den Europæiske Centralbank,¹⁸
 efter at have hørt Den Europæiske Tilsynsførende for Databeskyttelse,
 efter den almindelige lovgivningsprocedure, og
 ud fra følgende betragtninger:

- (1) I de seneste år er der gjort store fremskridt i retning af integration af detailbetalinger i Unionen, især i sammenhæng med EU-retsakterne om betalinger, især Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/64/EF¹⁹, Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 924/2009²⁰, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/110/EF²¹ og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 260/2012²². Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/83/EU²³ har yderligere udbygget de retlige rammer for betalingstjenester ved at sætte en specifik begrænsning for de handlendes mulighed for at opkræve brugergebyrer hos deres kunder for anvendelse af et bestemt betalingsmiddel.
- (2) Direktiv 2007/64/EF blev vedtaget i december 2007 på grundlag af et forslag fra Kommissionen fra december 2005. Siden da er der på detailbetalingsmarkedet sket

¹⁷ EUT C [...] af [...], s. [...].

¹⁸ EUT C [...] af [...], s. [...].

¹⁹ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/64/EF af 13. november 2007 om betalingstjenester i det indre marked (EUT L 319 af 5.12.2007, s. 1).

²⁰ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 924/2009 af 16. september 2009 om grænseoverskridende betalinger i Fællesskabet og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2560/2001 (EUT L 266 af 9.10.2009, s. 11).

²¹ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/110/EF af 16. september 2009 om adgang til at optage og udøve virksomhed som udsteder af elektroniske penge og tilsyn med en sådan virksomhed, ændring af direktiv 2005/60/EF og 2006/48/EF og ophævelse af direktiv 2000/46/EF (EUT L 267 af 10.10.2009, s. 7).

²² Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 260/2012 af 14. marts 2012 om tekniske og forretningsmæssige krav til kreditoverførsler og direkte debiteringer i euro og om ændring af forordning (EF) nr. 924/2009 (EUT L 94 af 30.3.2012, s. 22).

²³ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/83/EU af 25. oktober 2011 om forbrugerrettigheder, om ændring af Rådets direktiv 93/13/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/44/EF samt om ophævelse af Rådets direktiv 85/577/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/7/EF (EUT L 304 af 22.11.2011, s. 64).

væsentlig teknisk innovation med det hurtigt stigende antal elektroniske betalinger og mobilbetalinger og fremkomsten af nye typer betalingstjenester på markedet.

- (3) Gennemgangen af EU's retlige rammer for betalingstjenester og særlig konsekvensanalysen af direktiv 2007/64/EF og høringen om Kommissionens grønbog "På vej mod et integreret europæisk marked for kort-, internet- og mobilbetalinger"²⁴ har vist, at udviklingen har medført væsentlige udfordringer for lovgivningen. Store dele af betalingsmarkedet – kort-, internet- og mobilbetalinger – er stadig ofte fragmenteret langs landegrænserne. Mange innovative betalingstjenesteprodukter eller -tjenester hører slet ikke eller kun i mindre grad ind under anvendelsesområdet for direktiv 2007/64/EF. Endvidere viste det sig, at direktiv 2007/64/EF vedrørende anvendelsesområdet og især de undtagne elementer med hensyn til visse betalingsrelaterede aktiviteter, der er undtaget for bestemmelserne, i nogle få tilfælde er for tvetydigt, for generelt eller blot forældet i lyset af markedsudviklingen. Det har medført retsusikkerhed, potentielle sikkerhedsrisici i betalingskæden og manglende forbrugerbeskyttelse på nogle områder. Det har også vist sig at være vanskeligt for innovative og brugervenlige digitale betalingstjenester at få fodfæste på markedet og give forbrugere og handlende effektive, praktiske og sikre betalingsmetoder i Unionen.
- (4) Det er af afgørende betydning, at der oprettes et integreret indre marked for elektroniske betalinger for at sikre, at forbrugerne, de handlende og virksomhederne kan udnytte det indre marked fuldt ud set i lyset af udviklingen i den digitale økonomi.
- (5) Der bør fastsættes nye regler for at lukke hullerne i lovgivningen og samtidig give større retssikkerhed og sikre ensartet anvendelse af de retlige rammer i hele Unionen. Der bør garanteres lige forretningsvilkår for både eksisterende og nye markedsaktører, så det bliver nemmere for nye betalingsmidler at nå ud til et større marked, så der sikres en høj grad af forbrugerbeskyttelse i forbindelse med betalingstjenester i hele Unionen. Det forventes at presse omkostninger og priser for betalingstjenestebrugere nedad samt give større udvalg af og gennemsigtighed i betalingstjenester.
- (6) I de seneste år er de sikkerhedsrisici, der er forbundet med elektroniske betalinger blevet større, hvilket skyldes deres større tekniske kompleksitet, de stadigt stigende mængder af elektroniske betalinger i hele verden og de nye typer betalingstjenester. Da sikre betalingstjenester er en forudsætning for et velfungerende betalingstjenestemarked, bør betalingstjenestebrugere være tilstrækkeligt beskyttet mod sådanne risici. Betalingstjenester er nødvendige for opretholdelsen af centrale økonomiske og samfundsmæssige aktiviteter, og derfor er betalingstjenesteudbydere såsom kreditinstitutter blevet klassificeret som markedsoperatører i henhold til artikel 3, nr. 8, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv [*pls insert number of NIS Directive after adoption*]²⁵.
- (7) I tillæg til de generelle foranstaltninger, der skal træffes på nationalt plan i henhold til direktiv [*pls insert number of NIS Directive after adoption*], bør de sikkerhedsrisici, der er forbundet med betalingstransaktioner, også imødegås af betalingstjenesteudbyderne. De sikkerhedsforanstaltninger, der skal træffes af betalingstjenesteudbyderne, skal stå i forhold til de pågældende sikkerhedsrisici. Der bør indføres en mekanisme til regelmæssig rapportering, så betalingstjenesteudbyderne årligt giver de kompetente myndigheder opdaterede oplysninger om vurderingen af deres sikkerhedsrisici og de (yderligere) foranstaltninger, de har truffet for at imødegå disse risici. Endvidere er det for at sikre, at skadevirkninger for andre betalingstjenesteudbydere og betalingssystemer, såsom væsentlige forstyrrelser af et betalingssystem, og skadevirkninger for brugerne holdes på et minimum,

²⁴ KOM(2011) 941 endelig.

²⁵ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv XXXX/XX/EU af [date] om foranstaltninger, der skal sikre et højt fælles niveau for net- og informationssikkerhed i hele EU (EUT L x, s. x).

nødvendigt at forpligte betalingstjenesteudbydere til uden unødigt forsinkelse at underrette Den Europæiske Banktilsynsmyndighed om alvorlige sikkerhedshændelser.

- (8) Den reviderede retlige ramme for betalingstjenester suppleres af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. [XX/XX/XX]²⁶. Forordningen indfører regler vedrørende opkrævning af multilaterale og bilaterale interbankgebyrer for alle debet- og kreditkorttransaktioner, der foretages af forbrugere, og elektroniske betalinger og mobilbetalinger i tilknytning til sådanne transaktioner, og begrænser brugen af en række forretningsregler vedrørende korttransaktioner. Nævnte forordning søger at fremskynde opnåelsen af et effektivt integreret marked for alle kortbaserede betalinger.
- (9) For at undgå forskellige praksisser i medlemsstaterne til skade for forbrugerne bør bestemmelserne om gennemsigtigheds- og oplysningskrav i dette direktiv også gælde for transaktioner, hvor betalerens eller betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder befinder sig inden for Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde (i det følgende benævnt "EØS"), og den anden betalingstjenesteudbyder befinder sig uden for EØS. Det er også hensigtsmæssigt at udvide anvendelsen af bestemmelserne om gennemsigtighed og oplysning til transaktioner i alle valutaer mellem betalingstjenesteudbydere, der befinder sig inden for EØS.
- (10) Definitionen af betalingstjenester bør være teknologisk neutral og give plads til yderligere udvikling af nye typer betalingstjenester, samtidig med at der sikres lige forretningsvilkår for både eksisterende og nye betalingstjenesteudbydere.
- (11) Undtagelsen for betalingstransaktioner via en handelsagent på betalerens eller betalingsmodtagerens vegne som fastsat i direktiv 2007/64/EF anvendes på vidt forskellige måder i medlemsstaterne. Nogle medlemsstater tillader, at undtagelsen anvendes af e-handelsplatforme, der optræder som mellemed på vegne af både individuelle købere og sælgere uden reel mulighed for at forhandle eller indgå aftale om salg eller køb af varer eller tjenesteydelser. Det rækker ud over undtagelsens tiltænkte anvendelsesområde og kan øge risiciene for forbrugerne, da disse udbydere står uden for den lovgivningsmæssige beskyttelse. Forskellige anvendelser forvrider også konkurrencen på betalingsmarkedet. Definitionen bør præciseres og gøres klarere for at løse disse problemer.
- (12) Tilbage meldinger fra markederne viser, at de betalingsaktiviteter, der dækkes af undtagelsen om begrænsede net, ofte omfatter store betalingsmængder og -værdier og tilbyder forbrugerne hundreder eller tusinder af forskellige produkter og tjenester, der ikke passer til formålet med den undtagelse for begrænsede net, der er indført ved direktiv 2007/64/EF. Det medfører større risici og ingen retlig beskyttelse for betalingstjenestebrugere, især for forbrugerne, og væsentlige ulemper for regulerede markedsaktører. Det er nødvendigt med en mere præcis beskrivelse af et begrænset net, i overensstemmelse med direktiv 2009/110/EF, for at begrænse disse risici. Et betalingsinstrument bør derfor betragtes som et instrument, der benyttes inden for et begrænset net, hvis det kun kan benyttes til erhvervelse af varer og tjenester i en bestemt forretning eller forretningskæde eller til erhvervelse af et begrænset udvalg af varer og tjenester, uanset salgsstedets geografiske placering. Sådanne instrumenter kunne omfatte butikskort, benzinkort, medlemskort, kort til den kollektive trafik, spisebilletter eller billetter til specifikke tjenester, der eventuelt er omfattet af bestemte skatte- eller arbejdsmarkedsregler, der er udformet med henblik på at fremme anvendelsen af sådanne instrumenter for at opfylde målsætningerne i social- og arbejdsmarkedslovgivningen. I de tilfælde hvor et sådant specifikt instrument udvikler sig til et generelt instrument, bør undtagelsen fra dette direktivs anvendelsesområde ikke længere

²⁶ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. [XX/XX/XX/] af [date] om interbankgebyrer for kortbaserede betalingstransaktioner. (EUT L x, s. x).

finde anvendelse. Instrumenter, der kan benyttes i forretninger, der optræder på en liste, bør ikke undtages fra dette direktivs anvendelsesområde, da sådanne instrumenter typisk er beregnet til anvendelse blandt et net af tjenesteudbydere, der er i stadig vækst. Undtagelsen bør anvendes sammen med et krav om, at potentielle betalingstjenesteudbydere oplyser om aktiviteter, der hører ind under definitionen af et begrænset net.

- (13) I anvendelsesområdet for direktiv 2007/64/EF er der en undtagelse for visse betalingstransaktioner, der udføres ved hjælp af telekommunikations- eller it-udstyr, hvor netværksoperatøren ikke udelukkende agerer som formidler ved leveringen af digitale varer og tjenesteydelser gennem det pågældende udstyr, men også tilføjer værdi til disse varer eller tjenesteydelser. Denne undtagelse giver bl.a. mulighed for såkaldt operatørfakturering eller køb, der opkræves direkte på telefonregningen, hvilket bidrager til udviklingen af nye forretningsmodeller, der er baseret på salg af digitalt indhold af mindre værdi, hvilket allerede er tilfældet med ringetoner og sms-særtjenester. Tilbagemeldinger fra markedet tyder ikke på, at denne betalingsmetode, som forbrugerne anser for praktisk for betalinger af små beløb, er blevet til en generel betalingsformidlingstjeneste. Imidlertid anvendes denne bestemmelse forskelligt i medlemsstaterne på grund af den nuværende undtagelses tvetydige ordlyd. Det giver juridisk uklarhed for operatørerne og forbrugerne og har undertiden gjort det muligt for andre betalingsformidlingstjenester at kræve undtagelse fra direktiv 2007/64/EF. Direktivets anvendelsesområde bør derfor indskrænkes. Undtagelsen bør specifikt fokusere på mikrobetalinger for digitalt indhold, såsom ringetoner, baggrunde, musik, spil, videoer eller applikationer. Undtagelsen bør kun gælde for betalingstjenester, når de udbydes som accessoriske tjenester til elektroniske kommunikationstjenester (dvs. den pågældende operatørs kernevirkomhed).
- (14) I anvendelsesområdet for direktiv 2007/64/EF er der også en undtagelse for betalingstjenester, der udbydes ved hjælp af pengeautomater, der er uafhængige af banker eller andre betalingstjenesteudbydere. Bestemmelsen var oprindeligt tiltænkt som incitament til at opstille uafhængige pengeautomater i afsidesliggende og tyndt befolkede egne ved at tillade opkrævning af ekstra gebyrer ud over de gebyrer, der betales til de betalingstjenesteudbydere, der har udstedt kortet, og skulle altså ikke anvendes af pengeautomatudbydere med net, der omfatter hundreder eller endda tusinder af pengeautomater i en eller flere medlemsstater. Det medfører, at store dele af pengeautomatmarkedet falder uden for det nævnte direktivs anvendelsesområde, hvilket påvirker forbrugerbeskyttelsen negativt. Det tilskynder også eksisterende pengeautomatudbydere til at ændre deres forretningsmodel og annullere det sædvanlige kontraktforhold til betalingstjenesteudbydere for at opkræve højere gebyrer direkte hos forbrugerne. Undtagelsen bør derfor udgå.
- (15) Tjenesteudbydere, der søger at udnytte en undtagelse i direktiv 2007/64/EF, henvender sig ofte ikke til myndighederne for at høre, om deres aktiviteter er dækket af eller undtaget fra direktivet, men forlader sig på deres egne vurderinger. Det kunne se ud til, at nogle undtagelser kan være blevet anvendt af betalingstjenesteudbydere til at ændre deres forretningsmodeller, så de udbudte betalingstjenester ville falde uden for direktivets anvendelsesområde. Det kan medføre flere risici for betalingstjenestebrugere og uensartede betingelser for betalingstjenesteudbydere i det indre marked. Derfor bør tjenesteudbydere forpligtes til at meddele visse aktiviteter til de kompetente myndigheder for at sikre ensartet fortolkning af reglerne i hele det indre marked.
- (16) Det er vigtigt at medtage et krav om, at potentielle betalingstjenesteudbydere skal meddele, at de har til hensigt at levere aktiviteter inden for rammerne af et begrænset net, hvis mængden af betalingstransaktioner er over en bestemt tærskel. De kompetente myndigheder bør undersøge og træffe en motiveret beslutning på grundlag af kriterierne i artikel 3, litra k), uanset om de pågældende aktiviteter kan anses for at være aktiviteter, der leveres inden for rammerne af et begrænset net.

- (17) De nye regler bør følge samme fremgangsmåde som i direktiv 2007/64/EF, så alle typer af elektroniske betalingstjenester dækkes. Det er derfor stadig ikke hensigtsmæssigt, at de nye regler finder anvendelse på tjenester, hvor overførslen af penge fra betaler til betalingsmodtager eller transporten af penge gennemføres udelukkende i sedler og mønter, eller hvor overførslen er baseret på papircheck, papirveksler, solaveksler eller andre instrumenter, papirvouchers eller kort trukket på en betalingstjenesteudbyder eller en anden part med henblik på at stille midlerne til betalingsmodtagerens disposition.
- (18) Siden vedtagelsen af direktiv 2007/64/EF er der kommet nye typer betalingstjenester, især inden for internetbetalinger. Blandt andet tredjemandsbetalingstjenesteudbydere er kommet til og tilbyder såkaldte betalingsinitieringstjenester til forbrugere og handlende, ofte uden at de kommer i besiddelse af de midler, der skal overføres. Disse tjenester letter betalinger ved e-handel ved at oprette en softwarebro mellem den handlendes websted og forbrugerens netbank platform for at initiere internetbetalinger på grundlag af kreditoverførsler eller direkte debiteringer. Tredjemandsbetalingstjenesteudbydere udgør et billigt alternativ til kortbetalinger for både handlende og forbrugere og giver forbrugerne mulighed for at foretage onlinekøb, selv hvis de ikke ejer et kreditkort. Da tredjemandsbetalingstjenesteudbydere ikke er underlagt direktiv 2007/64/EF, er de imidlertid ikke nødvendigvis under tilsyn af en kompetent myndighed og retter sig ikke efter kravene i direktiv 2007/64/EF. Det rejser en række juridiske spørgsmål vedrørende bl.a. forbrugerbeskyttelse, sikkerhed og ansvar, samt konkurrence- og databeskyttelsesspørgsmål. De nye regler bør derfor tage disse spørgsmål op.
- (19) Pengeoverførsel er en simpel betalingstjeneste, der sædvanligvis er baseret på kontant indbetaling fra en betaler til en betalingstjenesteudbyder, der viderebetaler det tilsvarende beløb, for eksempel via et kommunikationsnet, til en betalingsmodtager eller en anden betalingstjenesteudbyder, der handler på vegne af betalingsmodtageren. I nogle medlemsstater udbyder supermarkeder og andre handlende en tilsvarende tjeneste til borgerne, idet de formidler betaling af regninger fra offentlige tjenesteudbydere og andre almindelige regninger. Disse regningsbetalingstjenester bør behandles som en pengeoverførsel, medmindre de kompetente myndigheder anser denne aktivitet for at henhøre under en anden betalingstjeneste.
- (20) Det er nødvendigt at præcisere de kategorier af betalingstjenesteudbydere, der lovligt kan udbyde betalingstjenester i hele Unionen, nemlig kreditinstitutter, der modtager indskud fra brugere, der kan bruges til finansiering af betalingstransaktioner, og som fortsat bør være omfattet af tilsynskravene i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU²⁷, e-pengeinstitutter, der udsteder elektroniske penge, der kan bruges til finansiering af betalingstransaktioner, og som fortsat bør være omfattet af tilsynskravene i direktiv 2009/110/EF, betalingsinstitutter og postgirokontorer, der har tilladelse hertil efter nationale regler.
- (21) Ved dette direktiv bør der fastsættes regler for gennemførelsen af betalingstransaktioner, hvor midlerne er elektroniske penge som defineret i direktiv 2009/110/EF. Ved dette direktiv bør der imidlertid hverken fastsættes regler for udstedelse af elektroniske penge eller ændres i reglerne for tilsyn med e-pengeinstitutter som fastlagt i nævnte direktiv. Betalingsinstitutter bør derfor ikke have tilladelse til at udstede elektroniske penge.
- (22) I direktiv 2007/64/EF er der fastsat en tilsynsordning, der indfører én enkelt tilladelse for alle betalingstjenesteudbydere, der ikke modtager indskud eller udsteder elektroniske penge. Med henblik herpå indførte direktiv 2007/64/EF en ny kategori af betalingstjenesteudbydere,

²⁷ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringsselskaber, om ændring af direktiv 2002/87/EF og om ophævelse af direktiv 2006/48/EF og 2006/49/EF (EUT L 176 af 27.6.2013, s. 338).

"betalingsinstitutter", ved at give mulighed for at meddele tilladelse til juridiske personer uden for de eksisterende kategorier til at udbyde betalingstjenester i Unionen, forudsat at en række strenge og omfattende betingelser er opfyldt. De samme betingelser bør gælde for disse tjenester i hele Unionen.

- (23) Betingelserne for at få meddelt og bevare en tilladelse som betalingsinstitut er ikke ændret væsentligt. Som i direktiv 2007/64/EF omfatter betingelserne tilsynskrav, der står i et rimeligt forhold til de operationelle og finansielle risici, disse institutter løber i forbindelse med deres virksomhed. Her er det nødvendigt med en forsvarlig startkapitalordning i kombination med løbende kapital, der senere vil kunne videreudvikles på mere sofistikeret vis i takt med markedets behovene. På grund af de store forskelligheder, der gør sig gældende inden for betalingstjenester, bør direktivet åbne mulighed for forskellige metoder i kombination med en vis skønsmargen i forbindelse med tilsyn for at sikre, at de samme risici behandles ens for alle betalingstjenesteudbydere. Kravene til betalingsinstitutterne bør tage hensyn til, at betalingsinstitutters virkefelt er mere specialiseret og aktiviteterne mere begrænsede, hvilket medfører et snævrere risikoområde, der er nemmere at overvåge og kontrollere end de risici, der opstår i forbindelse med kreditinstitutters bredere virksomhed. Det bør for eksempel være forbudt for betalingsinstitutter at modtage indskud fra brugere, og de må kun anvende de midler, brugerne indbetaler, til udførelse af betalingstjenester. De påkrævede tilsynsbestemmelser, herunder med hensyn til startkapital, bør stå i forhold til den betalingstjeneste, der ydes af betalingsinstituttet. Tjenester, der kun giver adgang til betalingskonti, men uden at tilbyde nogen konto, bør anses for at have middelstor risiko med hensyn til startkapital.
- (24) Det bør foreskrives, at kundernes midler skal holdes adskilt fra betalingsinstituttets midler til andre forretningsaktiviteter. Imidlertid synes beskyttelseskrav kun at være nødvendige, når et betalingsinstitut er i besiddelse af kundens midler. Betalingsinstitutter bør ligeledes opfylde krav om en effektiv bekæmpelse af hvidvaskning af penge og af finansiering af terrorisme.
- (25) Dette direktiv bør ikke indføre ændringer i betalingsinstitutternes forpligtelser vedrørende regnskabsaflæggelse og revision af deres årsregnskaber og konsoliderede regnskaber. Betalingsinstitutterne bør udarbejde deres årsregnskaber og konsoliderede regnskaber i overensstemmelse med Rådets direktiv 78/660/EØF²⁸ og, hvor det er relevant, Rådets direktiv 83/349/EØF²⁹ og Rådets direktiv 86/635/EØF³⁰. Årsregnskaberne og de konsoliderede regnskaber bør revideres, medmindre betalingsinstituttet er undtaget fra denne forpligtelse i henhold til direktiv 78/660/EØF samt, hvor det er relevant, direktiv 83/349/EØF og 86/635/EØF.
- (26) I takt med den teknologiske udvikling er der fremkommet et udvalg af supplerende tjenester i de senere år, såsom kontooplysningstjenester og kontosammenlægningstjenester. Disse tjenester bør også være omfattet af dette direktiv for at give forbrugerne tilstrækkelig beskyttelse og juridisk klarhed om deres status.
- (27) I tilfælde hvor betalingsinstitutter beskæftiger sig med udbud af en eller flere af de betalingstjenester, som er omfattet af dette direktiv, må de kun være i besiddelse af betalingskonti, der udelukkende anvendes til betalingstransaktioner. For at betalingsinstitutter kan udbyde betalingstjenester, skal de have adgang til betalingskonti.

²⁸ Rådets direktiv 78/660/EØF af 25. juli 1978 om årsregnskaberne for visse selskabsformer (EFT L 222 af 14.8.1978, s. 11).

²⁹ Rådets direktiv 83/349/EØF af 13. juni 1983 om konsoliderede regnskaber (EFT L 193 af 18.7.1983, s. 1).

³⁰ Rådets direktiv 86/635/EØF af 8. december 1986 om bankers og andre penge- og finansieringsinstitutters årsregnskaber og konsoliderede regnskaber (EFT L 372 af 31.12.1986, s. 1).

Medlemsstaterne bør sikre, at sådan en adgang stilles til rådighed på en måde, der står i forhold til det legitime mål, der søges opfyldt.

- (28) Dette direktiv bør kun regulere betalingsinstitutters ydelse af kredit, dvs. ydelse af kreditlinjer og udstedelse af kredittkort, hvis de er kædet tæt sammen med betalingstjenester. Kun hvis der ydes kredit for at lette betalingstjenester, og denne kredit er af kortfristet art og ydes for en periode, der ikke overstiger 12 måneder, herunder med indbygget automatisk forlængelse, er det hensigtsmæssigt at tillade betalingsinstitutter at yde en sådan kredit med hensyn til deres grænseoverskridende aktiviteter, på betingelse af at refinansiering fortrinsvis sker med betalingsinstituttets egne midler samt midler fra kapitalmarkederne, men ikke med midler, som betalingsinstituttet ligger inde med for kunder med henblik på betalingstjenester. Sådanne regler bør ikke berøre Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/48/EF³¹ eller anden relevant EU-lovgivning eller national lovgivning om betingelser for kreditydelse til forbrugere, der ikke er harmoniseret ved dette direktiv.
- (29) Overordnet set har samarbejdet mellem de kompetente nationale myndigheder, der har ansvaret for at meddele tilladelse til betalingsinstitutter, udøve den løbende kontrol og træffe beslutning om inddragelse af en tilladelse, vist sig at fungere tilfredsstillende. Samarbejdet mellem de kompetente myndigheder bør dog forbedres, både med hensyn til de oplysninger, der udveksles, og med hensyn til ensartet anvendelse og fortolkning af direktivet, i tilfælde hvor det betalingsinstitut, der er meddelt tilladelse, ønsker at yde betalingstjenester i en anden medlemsstat end sit hjemland ved at gøre brug af etableringsretten eller den frie udveksling af tjenesteydelser (pasordningen). Den Europæiske Banktilsynsmyndighed (EBA) bør pålægges at udarbejde retningslinjer for samarbejdet og dataudvekslingen.
- (30) For at forbedre gennemsigtigheden vedrørende de betalingsinstitutter, der har fået meddelt tilladelse af eller er registreret hos de kompetente myndigheder, herunder deres agenter og filialer, bør der hos EBA oprettes en webportal, som tjener som europæisk elektronisk indgangsportal, der forbinder de nationale registre. Foranstaltningerne bør søge at bidrage til at forbedre samarbejdet mellem de kompetente myndigheder.
- (31) Tilgængeligheden af nøjagtige, ajourførte oplysninger bør forbedres ved at pålægge betalingsinstitutterne uden unødigt forsinkelse at oplyse den kompetente myndighed i deres hjemland om ændringer, der påvirker nøjagtigheden af de oplysninger og data, der er givet med henblik på tilladelsen, herunder yderligere agenter, filialer eller enheder, hvortil aktiviteter er outsourcet. De kompetente myndigheder bør også i tvivlstilfælde verificere, at de modtagne oplysninger er korrekte.
- (32) I dette direktiv fastsættes de minimumsbeføjelser, de kompetente myndigheder bør have, når de fører tilsyn med betalingsinstitutternes overholdelse af de gældende regler, men disse beføjelser skal dog udøves under hensyntagen til grundlæggende rettigheder, herunder beskyttelse af privatlivets fred. Med hensyn til udøvelsen af disse beføjelser, der kan udgøre en alvorlig indgriben i retten til respekt for privatliv og familieliv, hjem og kommunikation, bør medlemsstaterne iværksætte tilstrækkelig og effektiv beskyttelse mod ethvert misbrug eller enhver vilkårlighed, for eksempel gennem forudgående tilladelse fra den pågældende medlemsstats retsmyndighed.
- (33) Det er vigtigt at sikre, at alle personer, der yder pengeoverførselstjenester, bringes inden for rammerne af et vist minimum af lov- og reguleringskrav. Det er derfor ønskeligt at registrere identitet og opholdssted for alle personer, der udbyder pengeoverførselstjenester, også af personer, der ikke kan opfylde alle betingelser for meddelelse af tilladelse som betalingsinstitut. Denne strategi er i overensstemmelse med den logiske begrundelse for den

³¹ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/48/EF af 23. april 2008 om forbrugerkreditaftaler og om ophævelse af Rådets direktiv 87/102/EØF (EUT L 133 af 22.5.2008, s. 66).

særlige anbefaling VI fra Den Finansielle Aktionsgruppe vedrørende Hvidvaskning af Penge, der anbefaler at indføre en mekanisme, ifølge hvilken betalingstjenesteudbydere, der ikke kan opfylde alle betingelserne i anbefalingen, ikke desto mindre kan behandles som betalingsinstitutter. I den henseende bør medlemsstaterne opføre sådanne personer i registret over betalingsinstitutter uden at lade alle betingelserne for tilladelse gælde. Det er imidlertid vigtigt at lade muligheden for undtagelse være betinget af strenge krav vedrørende omfanget af betalingstransaktioner. Undtagne betalingsinstitutter bør hverken have ret til etablering eller fri udveksling af tjenesteydelser og bør heller ikke indirekte udøve disse rettigheder som medlemmer af et betalingssystem.

- (34) Det er vigtigt for betalingstjenesteudbydere at have adgang til betalingssystemernes tekniske infrastruktur tjenester. En sådan adgang bør imidlertid være underlagt de nødvendige krav for at sikre systemernes integritet og stabilitet. Betalingstjenesteudbydere, der søger om at deltage i et betalingssystem, bør over for deltagerne i betalingssystemet dokumentere, at deres interne ordninger er tilstrækkelig modstandsdygtige over for alle former for risici. Disse betalingssystemer omfatter typisk for eksempel kortordninger med fire parter og store systemer, der behandler kreditoverførsler og direkte debitering. For at sikre ens behandling i hele Unionen af de forskellige kategorier af betalingstjenesteudbydere med tilladelse i overensstemmelse med betingelserne i deres tilladelse er det nødvendigt at afklare reglerne om adgang til at udbyde betalingstjenester og adgang til betalingssystemer.
- (35) Det bør foreskrives, at der ikke må ske forskelsbehandling af betalingsinstitutter og kreditinstitutter med tilladelse, så enhver betalingstjenesteudbyder, der konkurrerer på det indre marked, kan anvende disse betalingssystemers tekniske infrastruktur tjenester på samme vilkår. Der bør fastsættes regler om forskellig behandling af betalingstjenesteudbydere med tilladelse og dem, der er omfattet af undtagelsen i dette direktiv samt af undtagelsen i artikel 3 i direktiv 2009/110/EF, på grund af forskellene i deres tilsynsmæssige rammer. Under alle omstændigheder bør forskelle i prisvilkår kun tillades, hvis det er begrundet i forskelle i de omkostninger, betalingstjenesteudbyderne pådrager sig. Dette bør ikke berøre medlemsstaternes ret til at begrænse adgangen til systemisk betydningsfulde systemer i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/26/EF³² og heller ikke Den Europæiske Centralbanks (ECB) og Det Europæiske System af Centralbankers (ESCB) kompetencer med hensyn til adgang til betalingssystemer.
- (36) I nogle tilfælde har medlemsstaterne givet bestemte betalingstjenesteudbydere indirekte adgang til angivne betalingssystemer analogt med bestemmelserne i direktiv 98/26/EF. Denne afgørelse træffes efter den pågældende medlemsstats skøn. For at sikre fair konkurrence mellem betalingstjenesteudbydere bør dette direktiv dog fastsætte, at hvis en medlemsstat har givet en betalingstjenesteudbyder indirekte adgang til sådanne systemer, bør andre betalingstjenesteudbydere, der befinder sig i samme situation, få samme ikke-diskriminerende behandling.
- (37) Inden for de seneste år er betalingssystemer med tre parter, hvor systemet fungerer som den eneste betalingstjenesteudbyder for både betaleren og betalingsmodtageren, blevet anseelige aktører på markedet for behandling af betalinger. Der er derfor ikke længere nogen begrundelse for at anvende en undtagelse for disse systemer med hensyn til at give adgang til andre betalingstjenesteudbydere, når andre betalingssystemer ikke kan drage fordel af sådan en undtagelse.

³² Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/26/EF af 19. maj 1998 om endelig afregning i betalingssystemer og værdipapirafviklingssystemer (EFT L 166 af 11.6.1998, s. 45).

- (38) Der bør indføres regler for at sikre gennemsigtighed i forretningsbetingelserne og oplysningskravene vedrørende betalingstjenester.
- (39) Dette direktiv bør ikke finde anvendelse på kontante betalingstransaktioner, da der allerede findes et indre marked for kontantbetalinger, og heller ikke på betalingstransaktioner baseret på papirchecks, da disse i sagens natur ikke kan behandles så effektivt som andre betalingsmidler. God praksis inden for dette område bør dog baseres på principperne i dette direktiv.
- (40) Da forbrugere og virksomheder ikke er i samme situation, har de ikke behov for det samme beskyttelsesniveau. Mens det er vigtigt at sikre forbrugernes rettigheder i bestemmelser, der ikke kan fraviges ved aftale, er det rimeligt at give virksomheder og organisationer mulighed for at indgå andre aftaler, når de ikke har at gøre med forbrugere. Imidlertid bør medlemsstaterne kunne bestemme, at mikrovirksomheder som defineret i Kommissionens henstilling 2003/361/EF³³ bør behandles på samme måde som forbrugere. Under alle omstændigheder bør visse centrale bestemmelser i dette direktiv altid finde anvendelse, uanset hvilken status brugeren har.
- (41) Ved dette direktiv bør det præciseres, hvilke forpligtelser der gælder for betalingstjenesteudbydere hvad angår oplysningerne til betalingstjenestebrugere, der bør have samme høje niveau af klare oplysninger om betalingstjenester for at kunne foretage velinformerede valg og kunne vælge frit i hele Unionen. Af hensyn til gennemsigtigheden bør direktivet fastsætte de harmoniserede krav, der er nødvendige for at sikre, at betalingstjenestebrugere får de nødvendige og tilstrækkelige oplysninger, hvad angår betalingstjenesteaftalen og betalingstransaktionerne. For at fremme et velfungerende indre marked for betalingstjenester bør medlemsstaterne ikke kunne vedtage andre bestemmelser om oplysningskrav end de krav, der er fastsat i dette direktiv.
- (42) Forbrugerne bør beskyttes mod urimelig eller vildledende praksis i tråd med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/29/EF³⁴ samt Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/31/EF³⁵ og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/65/EF³⁶. De supplerende bestemmelser i disse direktiver finder fortsat anvendelse. Forbindelsen mellem informationskravene forud for aftalen i dette direktiv og direktiv 2002/65/EF bør dog præciseres.
- (43) De krævede oplysninger bør stå i et rimeligt forhold til brugernes behov og gives i et standardiseret format. Oplysningskravene for en enkelt betalingstransaktion bør imidlertid være forskellige fra kravene i en rammeaftale om flere betalingstransaktioner.
- (44) I praksis er rammeaftaler og betalingstransaktioner omfattet heraf langt mere almindelige og økonomisk vigtige end enkeltstående betalingstransaktioner. Hvis der findes en betalingskonto eller et specifikt betalingsinstrument, kræves der en rammeaftale. Kravene om forudgående oplysninger om rammeaftaler bør derfor være relativt omfattende, og oplysningerne bør altid gives på papir eller på et andet varigt medium, for eksempel udskrifter, cd-rom'er, dvd'er og harddiskdrev på personlige computere, hvor der kan lagres e-mail, og fra websteder, når blot sådanne websteder er tilgængelige for senere konsultation i en periode, der er tilstrækkelig i forhold til oplysningernes formål, og de lagrede oplysninger

³³ Kommissionens henstilling 2003/361/EF af 6. maj 2003 om definitionen af mikrovirksomheder, små og mellemstore virksomheder (EUT L 124 af 20.5.2003, s. 36).

³⁴ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/29/EF af 11. maj 2005 om virksomheders urimelige handelspraksis over for forbrugerne på det indre marked (EUT L 149 af 11.6.2005, s. 22).

³⁵ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/31/EF af 8. juni 2000 om visse retlige aspekter af informationssamfundstjenester, navnlig elektronisk handel, i det indre marked (EFT L 178 af 17.7.2000, s. 1).

³⁶ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/65/EF af 23. september 2002 om fjernsalg af finansielle tjenesteydelser til forbrugerne (EFT L 271 af 9.10.2002, s. 16).

kan reproducere uændret. Den måde, hvorpå efterfølgende oplysninger om gennemførte betalingstransaktioner gives, bør imidlertid kunne aftales i rammeaftalen mellem betalingstjenesteudbyderen og betalingstjenestebrugeren, for eksempel at alle oplysninger om en betalingskonto stilles til rådighed online, når det drejer sig om netbankydelse.

- (45) I forbindelse med enkeltstående betalingstransaktioner bør kun de væsentlige oplysninger altid gives på betalingstjenesteudbyderens eget initiativ. Da betaleren sædvanligvis er til stede, når denne giver betalingsordren, er det ikke nødvendigt at kræve, at oplysningerne i alle tilfælde skal gives på papir eller på et andet varigt medium. Betalingstjenesteudbyderen kan give oplysningerne mundtligt ved disken eller på anden måde gøre dem lettilgængelige, for eksempel ved at slå betingelserne op på en opslagstavle på stedet. Der bør også gives oplysninger om, hvor der findes mere detaljerede oplysninger (for eksempel en webadresse). Hvis forbrugeren anmoder derom, bør de vigtigste oplysninger imidlertid gives på papir eller på et andet varigt medium.
- (46) Ved dette direktiv bør forbrugeren gives ret til at modtage relevante oplysninger vederlagsfrit, før den pågældende bindes af en betalingstjenesteaftale. Forbrugeren bør også til enhver tid under aftaleforholdet kunne anmode om forudgående oplysninger og om at få rammeaftalen på papir vederlagsfrit for at have mulighed for at sammenligne betalingstjenesteudbydernes tjenester og betingelser og i tilfælde af tvister kunne efterprøve sine aftalemæssige rettigheder og forpligtelser. Disse bestemmelser bør være forenelige med direktiv 2002/65/EF. De udtrykkelige bestemmelser om vederlagsfri oplysninger i dette direktiv bør ikke bevirke, at der gives tilladelse til at opkræve gebyrer for levering af oplysninger til forbrugerne i henhold til andre gældende direktiver.
- (47) Den måde, som betalingstjenesteudbyderen giver betalingstjenestebrugeren de ønskede oplysninger på, bør tage hensyn til brugerens behov samt til praktiske tekniske aspekter og til omkostningseffektivitet, afhængigt af hvad der er fastlagt i den pågældende betalingstjenesteaftale. I direktivet bør der således skelnes mellem to måder, hvorpå betalingstjenesteudbyderen giver oplysninger: Enten bør oplysningerne gives, dvs. aktivt meddeles af betalingstjenesteudbyderen på det relevante tidspunkt, som det kræves i dette direktiv, og uden at betalingstjenestebrugeren anmoder yderligere herom, eller også bør oplysningerne stilles til rådighed for betalingstjenestebrugeren, idet der tages hensyn til dennes eventuelle anmodninger om yderligere oplysninger. I sådanne tilfælde bør betalingstjenestebrugeren aktivt tage skridt til at skaffe oplysningerne for eksempel ved udtrykkeligt at anmode betalingstjenesteudbyderen herom, logge på netbanken eller indsætte et hævekort i en kortlæser for at få et kontoudtog. Betalingstjenesteudbyderen bør med henblik herpå sørge for, at det er muligt at få adgang til oplysningerne, og at oplysningerne er til rådighed for betalingstjenestebrugeren.
- (48) Forbrugerne bør modtage basale oplysninger om gennemførte betalingstransaktioner uden yderligere gebyrer. I tilfælde af en enkeltstående betalingstransaktion bør betalingstjenesteudbyderen ikke opkræve særskilte gebyrer for disse oplysninger. De efterfølgende månedlige oplysninger om betalingstransaktioner i henhold til en rammeaftale bør tilsvarende gives vederlagsfrit. Under hensyntagen til betydningen af gennemsigtighed i prisfastsættelsen og forskellige forbrugerbehov bør parterne dog kunne indgå aftale om, at der opkræves gebyrer for hyppigere eller supplerende oplysninger. For at tage højde for forskelle i national praksis bør det derfor tillades medlemsstaterne at fastsætte bestemmelser om, at månedlige papirbaserede betalingskontoudtog altid skal udsendes vederlagsfrit.
- (49) For at fremme kundemobiliteten bør forbrugerne kunne opsig en rammeaftale efter et år, uden at det medfører gebyrer. For forbrugerne bør opsigelsesperioden ikke være mere end en måned, og for betalingstjenesteudbydere bør opsigelsesperioden være på mindst to måneder. Dette direktiv berører ikke den forpligtelse, som betalingstjenesteudbyderen har til under ekstraordinære omstændigheder at opsig betalingstjenesteaftalen i henhold til anden

relevant EU-lovgivning eller national lovgivning, herunder lovgivning om hvidvaskning af penge og finansiering af terrorisme, alle foranstaltninger vedrørende indefrysning af pengemidler og alle særlige foranstaltninger, der knytter sig til forebyggelse og efterforskning af kriminalitet.

- (50) Betalingsinstrumenter til små betalinger bør være et billigt og brugervenligt alternativ i forbindelse med billige varer og tjenester og bør ikke behæftes med en række urimelige krav. De relevante oplysningskrav og reglerne om gennemførelse bør derfor begrænses til væsentlige oplysninger, idet der også tages hensyn til de tekniske muligheder, der er grund til at forvente af instrumenter, der udelukkende anvendes til små betalinger. Trods den lempede ordning bør der ydes betalingstjenestebrugerne tilstrækkelig beskyttelse set i lyset af de begrænsede risici, der er forbundet med disse betalingsinstrumenter, navnlig for så vidt angår forudbetalte betalingsinstrumenter.
- (51) Det er nødvendigt at fastsætte de kriterier, i henhold til hvilke tredjemandsbetalingstjenesteudbydere har adgang til og kan bruge oplysningerne om disponible midler på betalingstjenestebrugerens konto hos en anden betalingstjenesteudbyder. For eksempel bør de nødvendige databeskyttelses- og sikkerhedskrav, der er fastsat i dette direktiv, eller som er inkluderet i EBA's retningslinjer, opfyldes af både tredjemandsbetalingstjenesteudbyderen og den betalingstjenesteudbyder, der fører betalingstjenestebrugerens konto. Betalerne bør give udtrykkeligt samtykke til tredjemandsbetalingstjenesteudbyderens adgang til deres betalingskonti og bør oplyses om adgangens omfang. For at muliggøre udviklingen af andre betalingstjenesteudbydere, der ikke kan modtage indlån, er det nødvendigt, at kreditinstitutter giver dem oplysninger om de disponible midler, hvis betaleren har indvilliget i, at disse oplysninger videregives til den betalingstjenesteudbyder, der har udstedt betalingstjenesteinstrumentet.
- (52) Betalingstjenestebrugerens og betalingstjenesteudbyderens rettigheder og forpligtelser bør justeres for at tage højde for tredjemandsbetalingstjenesteudbyderens deltagelse i transaktionen, når betalingsinitieringstjenesten bruges. En afbalanceret ansvarsfordeling mellem den kontoførende betalingstjenesteudbyder, og den tredjemandsbetalingstjenesteudbyder, der indgår i transaktionen, bør forpligte dem til at tage ansvar for de respektive dele af transaktionen, der er under deres kontrol og tydeligt angive den ansvarlige part i tilfælde af hændelser. I tilfælde af svig eller tvister bør tredjemandsbetalingstjenesteudbyderen have en særlig forpligtelse til at give betaleren og den kontoførende betalingstjenesteudbyder transaktionernes referencer og oplysningerne om den med transaktionen forbundne autorisation.
- (53) Med henblik på at begrænse risiciene for og konsekvenserne af uautoriserede eller fejlbehæftede betalingstransaktioner bør betalingstjenestebrugerens snarest muligt orientere betalingstjenesteudbyderen om eventuelle indsigelser, der gøres mod betalingstransaktioner, som angiveligt er uautoriserede eller fejlbehæftede, forudsat at betalingstjenesteudbyderen har opfyldt sine oplysningsforpligtelser efter dette direktiv. Hvis betalingstjenestebrugerens overholder denne underretningsfrist, bør vedkommende kunne påberåbe sig de pågældende krav, så længe forældelsesfristen ikke er overskredet i henhold til national ret. Dette direktiv berører ikke andre krav mellem betalingstjenestebrugere og betalingstjenesteudbydere.
- (54) I tilfælde af autoriserede betalingstransaktioner bør betaleren omgående få tilbagebetalt beløbet for den pågældende transaktion. For at forhindre, at betaleren stilles ugunstigt, bør valørdatoen for kreditering ikke være senere end den dato, hvor det pågældende beløb blev debiteret. For at tilskynde betalingstjenestebrugerens til snarest muligt at underrette udbyderen om et eventuelt tyveri eller tab af et betalingsinstrument og således mindske risikoen for uautoriserede betalingstransaktioner bør brugeren kun hæfte for et begrænset beløb, medmindre betalingstjenestebrugerens har handlet svigagtigt eller groft forsømmeligt. I den sammenhæng synes et beløb på 50 EUR at være tilstrækkeligt for at sikre en

harmoniseret og omfattende brugerbeskyttelse i Unionen. Når brugeren har meddelt betalingstjenesteudbyderen, at vedkommendes betalingsinstrument kan være misbrugt, bør brugeren ikke længere skulle dække tab som følge af uautoriseret brug af instrumentet. Dette direktiv bør ikke berøre betalingstjenesteudbyderens ansvar for den tekniske sikkerhed vedrørende egne produkter.

- (55) For at vurdere eventuel forsømmelse fra betalingstjenestebrugers side bør der tages hensyn til alle omstændigheder. Beviset for og graden af den påståede forsømmelse bør generelt vurderes i henhold til national ret. Aftalevilkår og betingelser vedrørende levering og brug af et betalingsinstrument, som pålægger forbrugeren en større bevisbyrde, eller som reducerer udstederens bevisbyrde, bør betragtes som ugyldige. Ydermere er det i specifikke situationer, især hvis betalingsinstrumentet ikke er til stede ved salgsstedet, som ved onlinebetalinger over internettet, hensigtsmæssigt, at betalingstjenesteudbyderen er forpligtet til at forelægge beviser for angivelig forsømmelighed, da betalerens mulighed for at gøre det er meget begrænset i sådanne tilfælde.
- (56) Der bør indføres bestemmelser om fordeling af tab i tilfælde af uautoriserede betalingstransaktioner. Med undtagelse af svig og grov forsømmelighed bør en forbruger aldrig være forpligtet til at betale mere end 50 EUR i tilfælde af en uautoriseret transaktion fra vedkommendes konto. Der kan gælde andre bestemmelser for betalingstjenestebrugere, der ikke er forbrugere, idet sådanne brugere normalt har større mulighed for at vurdere risikoen for svig og træffe modforanstaltninger.
- (57) Dette direktiv bør fastsætte regler om tilbagebetaling, der beskytter forbrugeren, når den gennemførte betalingstransaktion overstiger det beløb, der med rimelighed kunne forventes. For at undgå et finansielt tab for betaleren skal det sikres, at valørdatoen for kreditering af en tilbagebetaling ikke ligger senere end den dato, hvor det pågældende beløb blev debiteret. Med hensyn til direkte debiteringer bør betalingstjenesteudbydere kunne give kunderne endnu gunstigere vilkår, hvor kunderne har ubetinget ret til tilbagebetaling af enhver betalingstransaktion, der gøres indsigelse mod. Denne ubetingede ret til tilbagebetaling, der sikrer det højeste forbrugerbeskyttelsesniveau, er dog ikke berettiget i tilfælde, hvor den handlende allerede har opfyldt aftalen, og den pågældende vare eller tjenesteydelse allerede er forbrugt. Hvis brugeren kræver tilbagebetaling af en betalingstransaktion, bør retten til tilbagebetaling hverken påvirke betalerens ansvar over for betalingsmodtageren fra det underliggende forhold, for eksempel hvad angår varer og tjenester, som er bestilt, forbrugt eller retmæssigt faktureret, eller brugerens rettigheder hvad angår tilbagekaldelse af en betalingsordre.
- (58) Med henblik på likviditetsstyring og rettidig opfyldelse af betalingsforpligtelser skal forbrugere og virksomheder vide præcist, hvor længe det tager at gennemføre en betalingsordre. Ved dette direktiv bør der derfor indføres et tidspunkt, fra hvilket rettigheder og forpligtelser får virkning, nemlig når betalingstjenesteudbyderen modtager betalingsordren, herunder når denne har haft lejlighed til at modtage den via de kommunikationsmidler, der er fastlagt i betalingstjenesteaftalen, uanset en eventuel forudgående andel i den proces, der førte til oprettelse og overførsel af betalingsordren, for eksempel kontrol af sikkerhed og adgang til midler, information om brugen af PIN-kode eller udstedelse af et betalingstilsagn. Desuden bør modtagelsen af en betalingsordre finde sted, når betalerens betalingstjenesteudbyder modtager den betalingsordre, der skal debiteres betalerens konto. Datoen eller tidspunktet for, hvornår en betalingsmodtager sender sin betalingstjenesteudbyder betalingsordrer vedrørende opkrævning af for eksempel kortbetalinger og direkte debiteringer, eller hvornår en betalingstjenesteudbyder indrømmer en betalingsmodtager forfinansiering af de pågældende beløb (via en betinget kreditering af vedkommendes konto), bør i den forbindelse være uden betydning. Brugere bør kunne stole på, at en fuldstændig og gyldig betalingsordre gennemføres korrekt, hvis betalingstjenesteudbyderen ikke har en aftalemæssig eller retmæssig afvisningsgrund. Hvis

betalingstjenesteudbyderen afviser en betalingsordre, bør betalingstjenestebrugeren snarest have meddelelse herom samt en begrundelse herfor i henhold til kravene i EU-retten og national ret.

- (59) Da moderne fuldautomatiske betalingssystemer behandler betalingstransaktioner hurtigt, således at betalingsordrer på et givet tidspunkt ikke længere kan tilbagekaldes uden store omkostninger til manuel intervention, er det nødvendigt at fastsætte en klar frist for tilbagekaldelse af betalingen. Afhængigt af betalingstjenestens og betalingsordrens art kan tidspunktet dog ændres efter aftale mellem parterne. Tilbagekaldelse i denne forstand bør kun gælde i forholdet mellem betalingstjenestebrugeren og betalingstjenesteudbyderen, og dette anfægter således ikke, at betalingstransaktioner i betalingssystemer er uigenkaldelige og endelige.
- (60) En sådan uigenkaldelighed bør ikke berøre de rettigheder eller forpligtelser efter nogle medlemsstaters lovgivning, som en betalingstjenesteudbyder i henhold til betalernes rammeaftale eller nationale love, administrative bestemmelser eller retningslinjer har til at tilbagebetale betaleren beløbet for den gennemførte betalingstransaktion i tilfælde af en tvist mellem betaleren og betalingsmodtageren. En sådan tilbagebetaling bør betragtes som en ny betalingsordre. Bortset fra sådanne tilfælde bør retstvister, der opstår inden for det forhold, der ligger til grund for betalingsordren, udelukkende afgøres mellem betaleren og betalingsmodtageren.
- (61) Det er af afgørende betydning for en fuldt integreret straight-through processing af betalinger og for retssikkerheden hvad angår opfyldelsen af eventuelle underliggende forpligtelser mellem betalingstjenestebrugere, at hele det beløb, betaleren overfører, bør krediteres betalingsmodtagerens konto. Det bør derfor ikke være muligt for nogen af de parter, der indgår i gennemførelsen af betalingstransaktioner, at foretage fradrag i det overførte beløb. Det bør imidlertid være muligt for betalingsmodtageren at indgå en aftale med sin betalingstjenesteudbyder, hvorved denne får ret til at fratække sine egne gebyrer. For at betalingsmodtageren kan kontrollere, at det skyldige beløb er indbetalt korrekt, bør efterfølgende oplysninger om betalingstransaktionen ikke blot angive det fulde overførte beløb, men også eventuelle gebyrer.
- (62) Hvad angår gebyrer har erfaringen vist, at deling af gebyrer mellem betaler og betalingsmodtager er det mest effektive system, da det letter straight-through processing af betalinger. Det bør derfor foreskrives, at gebyrer under normale forhold kan opkræves direkte hos betaler og betalingsmodtager af deres respektive betalingstjenesteudbydere. Det bør imidlertid kun gælde, når betalingstransaktionen ikke omfatter omregning af valuta. Gebyrerne kan også være nul, da bestemmelserne i dette direktiv ikke bør berøre praksis, hvor betalingstjenesteudbyderen undlader at opkræve gebyrer hos forbrugerne, når deres konti krediteres. Afhængigt af kontraktvilkårene kan en betalingstjenesteudbyder vælge alene at opkræve gebyrer hos betalingsmodtageren (den handlende) for brug af betalingstjenester med den konsekvens, at der ikke opkræves gebyr hos betaleren. Betalingssystemernes gebyrer kan antage form af et abonnementsgebyr. Bestemmelserne om det overførte beløb eller opkrævede gebyrer har ingen direkte virkning på prissætningen mellem betalingstjenesteudbydere eller andre mellemmænd.
- (63) Forskelle i national praksis vedrørende gebyropkrævning for anvendelse af et givet betalingsinstrument (i det følgende benævnt "opkrævning af brugergebyrer") har ført til vidt forskellige forhold på EU's betalingsmarkeder og er blevet en kilde til forvirring for forbrugerne, især med hensyn til e-handel og grænseoverskridende handel. Handlende i medlemsstater, hvor det er tilladt at opkræve brugergebyrer, udbyder produkter og tjenesteydelser i medlemsstater, hvor det er forbudt, og opkræver alligevel brugergebyr fra forbrugerne. En anden god grund til at revidere praksis for opkrævning af brugergebyrer er, at forordning (EU) nr. xxx/yyyy fastsætter regler for multilaterale interbankgebyrer for

kortbaserede betalinger. Da interbankgebyrer er hovedårsagen til, at de fleste kortbetalinger er dyre, og opkrævning af brugergebyrer i praksis er begrænset til kortbaserede betalinger, bør reglerne om interbankgebyrer ledsages af en revidering af reglerne om opkrævning af brugergebyrer. For at fremme gennemsigtighed i omkostningerne og brugen af de mest effektive betalingsinstrumenter bør medlemsstaterne og betalingstjenesteudbyderne ikke forhindre betalingsmodtageren i at opkræve et gebyr fra betaleren for brug af et specifikt betalingsprodukt, idet der tages hensyn til bestemmelserne i direktiv 2011/83/EU. Imidlertid bør betalingsmodtagerens ret til at opkræve et sådan brugergebyr kun gælde for betalingsinstrumenter, for hvilke interbankgebyrer ikke er regulerede. Dette forventes at fungere som styringsmekanisme hen imod de billigste betalingsmidler.

- (64) For at gøre betalinger i Unionen mere effektive bør der for alle betalingsordrer, der initieres af betaleren, og som foretages i euro eller i en valuta i en medlemsstat uden for euroområdet, herunder kredittransaktioner og pengeoverførsler, gælde en maksimal gennemførelsestid på én dag. For alle andre betalinger, eksempelvis betalinger initieret af eller via betalingsmodtageren, herunder direkte debiteringer og kortbetalinger, bør samme gennemførelsestid på én dag gælde, hvis der ikke foreligger en udtrykkelig aftale mellem betalingstjenesteudbyderen og betaleren, der fastsætter en længere gennemførelsestid. Disse tidsfrister bør kunne forlænges med én arbejdsdag, hvis betalingsordren gives på papir. Dette giver mulighed for fortsat udbud af betalingstjenester til de forbrugere, der kun er vant til papirbaserede dokumenter. Når der anvendes en ordning med direkte debitering, bør betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder sende opkrævningsordren inden for den tidsfrist, der er aftalt mellem betalingsmodtageren og dennes betalingstjenesteudbyder, således at afregningen kan gennemføres på den aftalte forfaldsdato. Da betalingsinfrastrukturer imidlertid ofte er særdeles effektive, bør medlemsstaterne om nødvendigt kunne beholde eller fastsætte bestemmelser om en kortere gennemførelsestid end én arbejdsdag for at undgå en forringelse af det nuværende serviceniveau.
- (65) Bestemmelserne om gennemførelse af det fulde beløb og om gennemførelsetider bør betragtes som god praksis, når en af betalingstjenesteudbyderne ikke er etableret i Unionen.
- (66) Det er vigtigt, at betalingstjenestebrugere kender de faktiske omkostninger og gebyrer for betalingstjenester, for at de kan træffe deres valg. Derfor bør det ikke være tilladt at bruge ugenomsigtige prissætningsmetoder, da det er den almindelige opfattelse, at sådanne metoder gør det særdeles vanskeligt for brugerne at fastslå den faktiske pris for en betalingstjeneste. Navnlig bør brugen af valørdatoer til skade for brugerne ikke være tilladt.
- (67) For at betalingssystemet kan fungere smidigt og effektivt, må brugeren have tillid til, at betalingstjenesteudbyderen vil gennemføre betalingstransaktionen korrekt og inden for den aftalte tid. Sædvanligvis har udbyderen forudsætningerne for at vurdere de risici, der følger med en betalingstransaktion. Det er udbyderen, der stiller betalingssystemet til rådighed, indgår aftaler om tilbagekaldelse af fejlagtigt placerede midler og i de fleste tilfælde beslutter, hvilke mellemmænd der indgår i gennemførelsen af betalingstransaktionen. I lyset af alle disse overvejelser er det fuldt ud relevant, undtagen under usædvanlige eller uforudsigelige omstændigheder, at tillægge betalingstjenesteudbyderen ansvaret for gennemførelsen af en betalingstransaktion, som vedkommende har accepteret fra brugeren, undtagen med hensyn til betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyders handlinger og undladelser, for hvilke alene betalingsmodtageren er ansvarlig. For at betaleren ikke skal være ubeskyttet i usandsynlige konstellationer, hvor det kan være uafklaret (non liquet), om betalingen blev behørigt modtaget af betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder, bør den tilsvarende bevisbyrde påhvile betalernes betalingstjenesteudbyder. Som hovedregel kan det forventes, at den formidlende institution, sædvanligvis et "neutral" organ såsom en centralbank eller et fælles clearinghus, der overfører betalingsbeløbet fra den afsendende betalingstjenesteudbyder til den modtagende betalingstjenesteudbyder, vil lagre posteringsoplysninger og være i stand til at stille disse til rådighed, når som helst det er

nødvendigt. Uanset hvornår betalingsbeløbet er blevet krediteret den modtagende betalingstjenesteudbyders konto, bør betalingsmodtageren øjeblikkeligt have et krav på sin betalingstjenesteudbyder for så vidt angår kreditering på kontoen.

- (68) Betalerens betalingstjenesteudbyder bør påtage sig ansvaret for, at betalingen gennemføres korrekt, herunder navnlig det fulde transaktionsbeløb og gennemførelsestiden, og det fulde ansvar for forsømmelser begået af andre parter i betalingskæden indtil betalingsmodtagerens konto. På grund af dette ansvar bør betalerens betalingstjenesteudbyder, når det fulde beløb ikke eller først sent krediteres betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder, rette betalingstransaktionen eller snarest muligt tilbagebetale betaleren det relevante transaktionsbeløb, uden at dette berører andre krav, der kan påberåbes i henhold til national ret. På grund af betalingstjenesteudbyderens ansvar bør betaleren eller betalingsmodtageren ikke pålægges nogen omkostninger i forbindelse med den fejlbehæftede betaling. Ved en manglende, fejlbehæftet eller for sent gennemført betalingstransaktion bør medlemsstaterne sikre, at valørdatoen for betalingstjenesteudbyderens efterbetalinger altid er den samme som valørdatoen ved en korrekt gennemførelse.
- (69) Dette direktiv bør kun vedrøre aftalemæssige forpligtelser og ansvar mellem betalingstjenestebrugeren og betalingstjenesteudbyderen. Hvis pengeoverførsler og andre betalingstjenester skal fungere korrekt, skal betalingstjenesteudbydere og deres mellemmand, såsom udbydere af databehandling, imidlertid have indgået aftaler, som fastsætter deres indbyrdes rettigheder og forpligtelser. Spørgsmål vedrørende erstatningsansvar udgør en væsentlig del af disse ensartede aftaler. For at sikre troværdigheden mellem betalingstjenesteudbydere og mellemmand, der indgår i en betalingstransaktion, er det nødvendigt, at der er retssikkerhed for, at en ikke-ansvarlig betalingstjenesteudbyder holdes skadesløs for tab eller beløb betalt i henhold til dette direktivs bestemmelser om hæftelse. Yderligere rettigheder og detaljer om indholdet af denne regres og proceduren for behandling af klager mod den betalingstjenesteudbyder eller den mellemmand, der har ansvaret for en mangelfuld betalingstransaktion, bør fastlægges i de indgåede aftaler.
- (70) Det bør være muligt for betalingstjenesteudbyderen utvetydigt at præcisere, hvilke oplysninger der er nødvendige for at gennemføre en betalingsordre korrekt. For at undgå opsplnitning og for ikke at sætte indførelsen af integrerede betalingssystemer i Unionen på spil, bør medlemsstaterne på den anden side ikke have mulighed for at kræve en særlig identifikationskode for betalingstransaktioner. Dette bør dog ikke afholde medlemsstaterne fra at kræve, at betalerens betalingstjenesteudbyder handler med den nødvendige omhu og, når det er teknisk muligt og ikke kræver manuel intervention, kontrollerer sammenhængen i den entydige identifikationskode og, når der ikke er sammenhæng i den entydige identifikationskode, afviser en betalingsordre og underretter betaleren herom. Betalingstjenesteudbyderens ansvar bør være begrænset til en pligt til at gennemføre betalingstransaktionen korrekt i overensstemmelse med betalingsordren fra betalingstjenestebrugeren.
- (71) For at fremme en effektiv forebyggelse af svig og bekæmpe betalingssvig i Unionen bør der indføres bestemmelser om en effektiv udveksling af oplysninger mellem betalingstjenesteudbydere, der bør have mulighed for at indsamle, behandle og udveksle personoplysninger om de personer, der er involveret i betalingssvig. Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/46/EF³⁷, de nationale regler, der gennemfører direktiv 95/46/EF, og

³⁷ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger (EFT L 281 af 23.11.1995, s. 31).

Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 45/2001³⁸ finder anvendelse på behandling af personoplysninger i forbindelse med dette direktiv.

- (72) I dette direktiv overholdes de grundlæggende rettigheder og de principper, som anerkendes i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, herunder respekten for privatliv og familieliv, retten til beskyttelse af personoplysninger, friheden til at oprette og drive egen virksomhed, retten til effektive retsmidler og retten til ikke at blive retsforfulgt eller straffet to gange for samme lovovertrædelse. Direktivet skal gennemføres i overensstemmelse med disse rettigheder og principper.
- (73) Det er nødvendigt at sikre en effektiv håndhævelse af de nationale bestemmelser, der vedtages i medfør af dette direktiv. Der bør derfor indføres egnede procedurer, der giver mulighed for at klage over betalingstjenesteudbydere, der ikke overholder disse bestemmelser, og for at sikre, at der i givet fald pålægges sanktioner, der er effektive, forholdsmæssige og har afskrækkende virkning. Med henblik på at sikre effektiv overholdelse af dette direktiv bør medlemsstaterne udpege kompetente myndigheder, der opfylder betingelserne i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1093/2010³⁹, og som handler uafhængigt af betalingstjenesteudbyderne. Af hensyn til gennemsigtigheden bør medlemsstaterne meddele Kommissionen, hvilke autoriteter der er udpeget, med en klar beskrivelse af deres pligter i henhold til dette direktiv.
- (74) Uden at det berører brugernes ret til at anlægge sag ved en domstol, bør medlemsstaterne sikre, at konflikter mellem betalingstjenesteudbydere og forbrugere vedrørende de rettigheder og forpligtelser, der følger af dette direktiv, kan løses med begrænsede omkostninger og på en lettilgængelig og udenretslig måde. I Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 593/2008⁴⁰ fastsættes det, at den forbrugerbeskyttelse, som de obligatoriske lovregler i det land, hvor de pågældende har deres sædvanlige opholdssted, giver, ikke kan tilsidesættes af eventuelle aftalemæssige bestemmelser om lovvalg. Med hensyn til etablering af en effektiv procedure for tvistbilæggelse bør medlemsstaterne sikre, at betalingstjenesteudbyderne iværksætter en effektiv procedure for kundeklager, der kan følges af deres forbrugere, før tvisten indbringes til bilæggelse ved en udenretslig procedure eller for en domstol. Klageproceduren bør indeholde korte og klart definerede tidsrammer, inden for hvilke betalingstjenesteudbyderen bør besvare en klage.
- (75) Medlemsstaterne bør fastsætte, om de kompetente myndigheder, der er udpeget til at meddele tilladelse til betalingsinstitutter, også kan være de kompetente myndigheder i forbindelse med udenretslige klagemuligheder og erstatningsprocedurer.
- (76) Dette direktiv bør ikke berøre bestemmelserne i national lovgivning om følgerne for så vidt angår ansvar for unøjagtige formuleringer eller fejl ved fremsendelsen af opgørelser.
- (77) Dette direktiv bør ikke berøre bestemmelserne vedrørende momsbehandlingen af betalingstjenester i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/112/EF⁴¹.
- (78) Af hensyn til retssikkerheden bør der indføres overgangsbestemmelser, der giver personer, som har påbegyndt virksomhed som betalingsinstitut i overensstemmelse med gældende

³⁸ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 45/2001 af 18. december 2000 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger i fællesskabsinstitutionerne og -organerne og om fri udveksling af sådanne oplysninger (EFT L 8 af 12.1.2001, s. 1).

³⁹ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1093/2010 af 24. november 2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Banktilsynsmyndighed), om ændring af afgørelse nr. 716/2009/EF og om ophævelse af Kommissionens afgørelse 2009/78/EF (EUT L 331 af 15.12.2010, s. 12).

⁴⁰ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 593/2008 af 17. juni 2008 om lovvalgsregler for forpligtelser uden for kontrakt (Rom I) (EUT L 177 af 4.7.2008, s. 6).

⁴¹ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/112/EF af 28. november 2006 om det fælles merværdiafgiftssystem (EFT L 347 af 11.12.2006, s. 1).

national lovgivning til gennemførelse af direktiv 2007/64/EF før dette direktivs ikrafttrædelse, ret til at fortsætte denne virksomhed i den pågældende medlemsstat i en fastsat periode.

- (79) Beføjelsen til at vedtage retsakter bør delegeres til Kommissionen i overensstemmelse med artikel 290 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde for så vidt angår ændring af henvisningerne til henstilling 2003/361/EF, hvis den pågældende henstilling ændres, og med henblik på at opdatere det gennemsnitsbeløb for betalingstransaktioner, der gennemføres af betalingstjenesteudbydere, der bruges som grænseværdi af de medlemsstater, der anvender muligheden for at fritage mindre betalingsinstitutter fra (dele af) tilladelseskravene. Det er navnlig vigtigt, at Kommissionen gennemfører relevante høringer under sit forberedende arbejde, herunder på ekspertniveau. Kommissionen bør i forbindelse med forberedelsen og udarbejdelsen af delegerede retsakter sørge for samtidig, rettidig og hensigtsmæssig fremsendelse af relevante dokumenter til Europa-Parlamentet og til Rådet.
- (80) Med henblik på ensartet anvendelse af dette direktiv bør Kommissionen kunne benytte sig af ekspertise og støtte fra EBA, der bør have til opgave at udarbejde retningslinjer og reguleringsmæssige tekniske standarder om sikkerhedsaspekter ved betalingstjenester og om samarbejdet mellem medlemsstaterne vedrørende udbud af tjenesteydelser og etablering af betalingsinstitutter med tilladelse i andre medlemsstater. Kommissionen bør bemyndiges til at vedtage disse lovgivningsmæssige tekniske standarder. Disse specifikke opgaver er i fuld overensstemmelse med EBA's rolle og ansvarsområder som defineret i forordning (EU) nr. 1093/2010, i henhold til hvilken EBA er oprettet.
- (81) Målet for dette direktiv, nemlig yderligere integration af et indre marked for betalingstjenester, kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne, da det kræver harmonisering af en lang række forskellige regler, der på nuværende tidspunkt findes i de forskellige medlemsstaters retssystemer, og kan derfor bedre nås på EU-plan; Unionen kan derfor træffe foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i traktaten om Den Europæiske Union. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går direktivet ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at nå dette mål.
- (82) I henhold til den fælles politiske erklæring af 28. september 2011 fra medlemsstaterne og Kommissionen om forklarende dokumenter⁴² har medlemsstaterne forpligtet sig til, i tilfælde hvor det er berettiget, at lade meddelelsen af gennemførelsesforanstaltninger ledsage af et eller flere dokumenter, der forklarer forholdet mellem et direktivs bestanddele og de tilsvarende dele i de nationale gennemførelsesinstrumenter. I forbindelse med dette direktiv finder lovgiver, at fremsendelsen af sådanne dokumenter er berettiget.
- (83) I betragtning af antallet af nødvendige ændringer i direktiv 2007/64/EF bør direktivet ophæves og erstattes —

VEDTAGET DETTE DIREKTIV:

⁴² Fælles politisk erklæring af 28. september 2011 fra medlemsstaterne og Kommissionen om forklarende dokumenter (EUT C 369 af 17.12.2011, s. 14).

AFSNIT I

GENSTAND, ANVENDELSESOMRÅDE OG DEFINITIONER

Artikel 1 *Genstand*

1. Ved dette direktiv fastsættes der regler for medlemsstaternes sondring mellem følgende seks kategorier af betalingstjenesteudbydere:
 - a) kreditinstitutter i den i artikel 4, stk. 1, nr. 1), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013⁴³ fastsatte betydning, herunder filialer i den i nævnte forordnings artikel 4, stk. 1, nr. 17), fastsatte betydning, som er beliggende i Unionen, til kreditinstitutter, der har hovedsæde inden for eller, i henhold til artikel 47 i direktiv 2013/36/EU, uden for Unionen
 - b) e-pengeinstitutter som defineret i artikel 2, nr. 1), i direktiv 2009/110/EF
 - c) postgirokontorer, der ifølge national lov har ret til at udbyde betalingstjenester
 - d) betalingsinstitutter som defineret i artikel 4, nr. 4), i dette direktiv
 - e) Den Europæiske Centralbank og de nationale centralbanker, når de ikke handler i deres egenskab af pengepolitiske myndigheder eller andre offentlige myndigheder
 - f) medlemsstater eller deres regionale og lokale myndigheder, når de ikke handler i deres egenskab af offentlige myndigheder.
2. Dette direktiv fastsætter endvidere regler for gennemsigtighed i betingelserne for og oplysningskravene til betalingstjenester og betalingstjenestebrugeres og betalingstjenesteudbyderes respektive rettigheder og forpligtelser, hvad angår udbud af betalingstjenester som fast beskæftigelse eller forretningsaktivitet.

Artikel 2 *Anvendelsesområde*

1. Dette direktiv finder anvendelse på betalingstjenester, der udbydes inden for Unionen, hvis både betalerens og betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder eller den eneste betalingstjenesteudbyder, der er involveret i betalingstransaktionen, er beliggende i Unionen. Artikel 78 og afsnit III finder også anvendelse på betalingstransaktioner, hvor kun en af betalingstjenesteudbyderne er beliggende i Unionen, for så vidt angår de dele af betalingstransaktionen, der gennemføres i Unionen.
2. Afsnit III finder anvendelse på betalingstjenester i alle valutaer. Afsnit IV finder anvendelse på betalingstjenester i euro eller i valutaen i en medlemsstat uden for euroområdet.
3. Medlemsstaterne kan dispensere fra anvendelsen af alle eller en del af bestemmelserne i dette direktiv for så vidt angår de institutter, der er omhandlet i artikel 2, stk. 5, nr. 2)-23), i direktiv 2013/36/EU, bortset fra dem, der er omhandlet i stk. 5, nr. 2) og 3), i nævnte artikel.

⁴³ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber og om ændring af forordning (EU) nr. 648/2012 (EUT L 176 af 27.6.2013, s. 1).

Artikel 3
Uden for anvendelsesområdet

Dette direktiv finder ikke anvendelse på:

- a) betalingstransaktioner, der udelukkende foretages kontant direkte fra betaleren til betalingsmodtageren uden noget mellemlid
- b) betalingstransaktioner fra betaleren til betalingsmodtageren gennem en handelsagent, som har tilladelse til at forhandle eller afslutte salg eller køb af varer eller tjenesteydelser på enten betalerens eller betalingsmodtagerens vegne
- c) erhvervsmæssig fysisk transport af sedler og mønter, herunder afhentning, håndtering og levering heraf
- d) betalingstransaktioner, der indebærer ikke-erhvervsmæssig indsamling og levering af kontanter inden for rammerne af almennyttig virksomhed
- e) tjenester, hvor kontant betaling fra betalingsmodtager til betaler foretages som en del af en betalingstransaktion efter udtrykkelig anmodning fra betalingstjenestebrugeren umiddelbart før gennemførelsen af betalingstransaktionen ved en betaling for køb af varer eller tjenesteydelser
- f) kontante transaktioner, hvor midlerne ikke indestår på en betalingskonto
- g) betalingstransaktioner baseret på et af følgende dokumenter, der er trukket på betalingstjenesteudbyderen med henblik på at give betalingsmodtageren rådighed over midler:
 - i) papirchecks som defineret i Genève-konventionen af 19. marts 1931 om indførelse af en ensartet checklov
 - ii) papirchecks som nævnt i nr. i) og reguleret af lovgivningen i medlemsstater, som ikke er parter i Genève-konventionen af 19. marts 1931 om indførelse af en ensartet checklov
 - iii) papirbaserede veksler i overensstemmelse med Genève-konventionen af 7. juni 1930 om indførelse af en ensartet veksellovgivning
 - iv) papirbaserede veksler som nævnt i nr. iii) og reguleret af lovgivningen i medlemsstater, som ikke er parter i Genève-konventionen af 7. juni 1930 om indførelse af en ensartet veksellovgivning
 - v) papirbaserede vouchers
 - vi) papirbaserede rejsechecks
 - vii) papirbaserede postanvisninger som defineret af Verdenspostunionen
- h) betalingstransaktioner, der er gennemført inden for rammerne af et system til afvikling af betalinger eller værdipapirer, mellem afviklingsagenter, centrale modparter, clearinginstitutter og/eller centralbanker og andre deltagere i systemet og betalingstjenesteudbydere, jf. dog artikel 29
- i) betalingstransaktioner vedrørende formueforvaltning i forbindelse med værdipapirer, herunder udbytter, indkomster eller andre udlodninger, eller indfrielse eller salg, der foretages af de i litra h) omhandlede personer eller af investeringsselskaber, kreditinstitutter, institutter for kollektiv investering i værdipapirer eller administrationsselskaber, som udfører investeringsservice, samt alle andre enheder, der har tilladelse til at have finansielle instrumenter i depot

- j) tjenester leveret af udbydere af tekniske tjenester, der understøtter udbuddet af betalingstjenester, uden at de på noget tidspunkt kommer i besiddelse af de midler, som skal overføres, bl.a. behandling og lagring af data, tillidsskabende tjenester og tjenester til beskyttelse af privatlivets fred, autentifikation af data og enheder, levering af it- og kommunikationsnetværk, levering og vedligeholdelse af terminaler og udstyr til brug for betalingstjenester, med undtagelse af betalingsinitieringstjenester og kontooplysningstjenester
- k) tjenester baseret på specifikke instrumenter, der er udformet med henblik på at opfylde præcise formål, og som kun kan anvendes i begrænset omfang, enten fordi de kun giver indehaveren af det specifikke instrument mulighed for at erhverve varer eller tjenester i udstederens forretningslokaler eller inden for et begrænset net af tjenesteudbydere i henhold til en forretningsaftale indgået direkte med en professionel udsteder, eller fordi de kun kan benyttes til erhvervelse af et begrænset udvalg af varer eller tjenester
- l) betalingstransaktioner, der gennemføres af en udbyder af elektroniske kommunikationsnetværk eller -tjenester, hvis transaktionen udbydes til en abonnent på netværket eller tjenesten og til køb af digitalt indhold som accessoriske tjenester til elektroniske kommunikationstjenester, uanset hvilken anordning der anvendes til køb eller forbrug af indholdet, forudsat at værdien af den enkelte betalingstransaktion ikke overstiger 50 EUR og den samlede værdi af betalingstransaktionerne ikke overstiger 200 EUR i en enkelt faktureringsmåned
- m) betalingstransaktioner, der foretages mellem betalingstjenesteudbydere, deres agenter eller filialer for deres regning
- n) betalingstransaktioner mellem et moderselskab og dets datterselskaber, eller mellem datterselskaber under samme moderselskab uden mellemkomst af en anden betalingstjenesteudbyder end et selskab, som tilhører samme koncern.

Artikel 4 **Definitioner**

I dette direktiv forstås ved:

1. "hjemland":
 - i) den medlemsstat, hvor betalingstjenesteudbyderens vedtægtsmæssige hjemsted er beliggende, eller
 - ii) hvis betalingstjenesteudbyderen ifølge national lovgivning ikke har noget vedtægtsmæssigt hjemsted, den medlemsstat, hvor dens hovedkontor er beliggende
2. "værtsland": en anden medlemsstat end hjemlandet, hvor betalingstjenesteudbyderen har en agent eller en filial eller udbyder betalingstjenester
3. "betalingstjeneste": de forretningsaktiviteter, som er anført i bilag I
4. "betalingsinstitut": en juridisk person, der i overensstemmelse med artikel 10 er meddelt tilladelse til at udbyde og gennemføre betalingstjenester i hele Unionen
5. "betalingstransaktion": en handling, der initieres af en betaler eller på dennes vegne eller af en betalingsmodtager med henblik på at indbetale, overføre eller hæve midler uden hensyn til eventuelle underliggende forpligtelser mellem betaleren og betalingsmodtageren

6. "betalingssystem": et system til overførsel af midler med formelle og standardiserede ordninger og fælles regler for behandling, clearing og/eller afvikling af betalingstransaktioner
7. "betaler": en fysisk eller juridisk person, der er indehaver af en betalingskonto og tillader en betalingsordre fra denne betalingskonto, eller, hvis der ikke er nogen betalingskonto, en fysisk eller juridisk person, der udsteder en betalingsordre
8. "betalingsmodtager": en fysisk eller juridisk person, som er den tiltænkte modtager af de midler, der indgår i en betalingstransaktion
9. "betalingstjenesteudbyder": enheder som omhandlet i artikel 1, stk. 1, samt juridiske og fysiske personer, der er omfattet af en undtagelse i henhold til artikel 27
10. "kontoførende betalingstjenesteudbyder": betalingstjenesteudbyder, der stiller betalingskonti til rådighed for en betaler, og fører disse
11. "tredjemandsbetalingstjenesteudbyder": en betalingstjenesteudbyder, der udøver forretningsvirksomhed som omhandlet i punkt 7 i bilag I
12. "betalingstjenestebruger": en fysisk eller juridisk person, som bruger en betalingstjeneste enten som betaler eller som betalingsmodtager eller begge dele
13. "forbruger": en fysisk person, der i forbindelse med betalingstjenesteaftaler, som er omfattet af dette direktiv, optræder med et formål, der ligger uden for den pågældendes erhvervsmæssige virksomhed
14. "rammeaftale": en aftale om betalingstjenester, der regulerer den fremtidige udførelse af individuelle og successive betalingstransaktioner, og som kan indeholde forpligtelser og betingelser for oprettelse af en betalingskonto
15. "pengeoverførsel": en betalingstjeneste, hvor der modtages midler fra en betaler, uden at der oprettes en betalingskonto i betalerens eller betalingsmodtagerens navn, alene med det formål at overføre et tilsvarende beløb til en betalingsmodtager eller en anden betalingstjenesteudbyder på betalingsmodtagerens vegne, og/eller hvor sådanne midler modtages på betalingsmodtagerens vegne og stilles til rådighed for denne
16. "betalingskonto": en konto oprettet i en eller flere betalingstjenestebrugeres navn med henblik på at gennemføre betalingstransaktioner
17. "midler": sedler og mønter, kontopenge og elektroniske penge som defineret i artikel 2, nr. 2), i direktiv 2009/110/EF
18. "betalingsordre": enhver form for instruks fra en betaler eller betalingsmodtager til en betalingstjenesteudbyder om at gennemføre en betalingstransaktion
19. "valørdato": et referencetidspunkt, der anvendes af en betalingstjenesteudbyder ved beregningen af renter af de midler, der debiteres eller krediteres en betalingskonto
20. "referencekurs": den vekselkurs, der ligger til grund for beregningen af en eventuel valutaomregning, og som stilles til rådighed af betalingstjenesteudbyderen eller stammer fra en offentligt tilgængelig kilde
21. "autentifikation": en procedure, der giver betalingstjenesteudbyderen mulighed for at verificere identiteten af brugeren af et specifikt betalingsinstrument, bl.a. ved hjælp af personaliserede sikkerhedsfeatures eller kontrol af personaliserede identitetsdokumenter
22. "stærk kundeautentifikation": en procedure for validering af en fysisk eller juridisk persons identifikation baseret på anvendelse af to eller flere elementer, der kategoriseres som viden, besiddelse og iboende egenskab, og som er uafhængige, idet et brud på et af dem

ikke svækker de andres pålidelighed, og som desuden er udformet således, at den beskytter fortroligheden af autentifikationsdataene

23. "referencerentesats": den rentesats, der ligger til grund for beregningen af en eventuel rente, og som stammer fra en offentligt tilgængelig kilde, som begge parter i en betalingstjenesteaftale kan verificere
24. "entydig identifikationskode": en kombination af bogstaver, tal eller symboler, som betalingstjenesteudbyderen oplyser til betalingstjenestebrugeren, og som betalingstjenestebrugeren skal angive for utvetydigt at identificere den anden betalingstjenestebruger og/eller dennes betalingskonto med henblik på en betalingstransaktion
25. "agent": en fysisk eller juridisk person, som handler på vegne af et betalingsinstitut ved udbud af betalingstjenester
26. "betalingsinstrument": enhver form for personaliseret instrument og/eller sæt af procedurer, der er aftalt mellem betalingstjenestebrugeren og betalingstjenesteudbyderen, og som bruges for at initiere en betalingsordre
27. "fjernkommunikationsmiddel": ethvert middel, som uden samtidig fysisk tilstedeværelse af betalingstjenesteudbyderen og betalingstjenestebrugeren kan anvendes til indgåelse af en betalingstjenesteaftale
28. "varigt medium": ethvert instrument, der gør det muligt for betalingstjenestebrugeren at lagre information, der er rettet personligt til den pågældende, på en måde, der tillader fremtidig brug i et tidsrum, der er afpasset efter informationsformålet, og som giver mulighed for uændret gengivelse af den lagrede information
29. "mikrovirksomhed": en virksomhed, der på det tidspunkt, hvor betalingstjenesteaftalen indgås, er en virksomhed som defineret i artikel 1 og i artikel 2, stk. 1 og 3, i bilaget til Kommissionens henstilling 2003/361/EF af 6. maj 2003
30. "arbejdsdag": en dag, hvor betalerens eller betalingsmodtagerens relevante betalingstjenesteudbyder, der er involveret i gennemførelsen af en betalingstransaktion, holder åbent som påkrævet for gennemførelsen af en betalingstransaktion
31. "direkte debitering": en betalingstjeneste med henblik på at debitere en betalers betalingskonto, hvor en betalingstransaktion initieres af betalingsmodtageren på grundlag af, at betaleren har meddelt sit samtykke til betalingsmodtageren, til betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder eller til betalerens egen betalingstjenesteudbyder
32. "betalingsinitieringstjeneste": en betalingstjeneste, der giver adgang til en betalingskonto, som stilles til rådighed af en tredjemandsbetalingstjenesteudbyder, og hvor betaleren kan være aktivt involveret i betalingsinitieringen eller tredjemandsbetalingstjenesteudbyderens software, eller hvor betalingsinstrumenterne kan anvendes af betaleren eller betalingsmodtageren til at overføre betalerens brugeroplysninger til den kontoførende betalingstjenesteudbyder
33. "kontooplysningstjeneste": en betalingstjeneste, hvor der stilles konsoliderede og brugervenlige oplysninger til rådighed for en betalingstjenestebruger om en eller flere betalingskonti, som betalingstjenestebrugeren har hos en eller flere kontoførende betalingstjenesteudbydere
34. "filial": et andet forretningssted end hovedkontoret, som er en del af et betalingsinstitut, som ikke er en juridisk person, og som direkte udfører nogle af eller alle de transaktioner, der indgår i et betalingsinstituts virksomhed; alle forretningssteder, som er oprettet i den samme medlemsstat af et betalingsinstitut med hovedkontor i en anden medlemsstat, betragtes som én filial

35. "koncern": en gruppe selskaber, som består af et moderselskab, dets datterselskaber og de enheder, som moderselskabet eller dets datterselskaber deltager i, samt selskaber, der har en indbyrdes forbindelse som omhandlet i artikel 12, stk. 1, i direktiv 83/349/EØF
36. "elektronisk kommunikationsnet": et net som defineret i artikel 2, litra a), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/21/EF⁴⁴
37. "elektronisk kommunikationstjeneste": en tjeneste som defineret i artikel 2, litra c), i direktiv 2002/21/EF
38. "digitalt indhold": varer og tjenester som defineret i artikel 2, nr. 11), i direktiv 2011/83/EF.

⁴⁴ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/21/EF af 7. marts 2002 om fælles rammebestemmelser for elektroniske kommunikationsnet og -tjenester (rammedirektivet) (EFT L 108 af 24.4.2002, s. 33).

AFSNIT II

BETALINGSTJENESTEUDBYDERE

KAPITEL 1

Betalingsinstitutter

AFDELING 1

ALMINDELIGE BESTEMMELSER

Artikel 5

Meddelelse af tilladelse

For at få meddelt tilladelse som betalingsinstitut indgives der en ansøgning til de kompetente myndigheder i hjemlandet sammen med følgende:

- a) en oversigt over aktiviteter, der bl.a. angiver de planlagte typer betalingstjenester
- b) en forretningsplan med en budgetprognose for de tre første regnskabsår, der viser, at ansøgeren er i stand til at anvende de systemer, ressourcer og procedurer, som er hensigtsmæssige til en forsvarlig drift
- c) dokumentation for, at betalingsinstituttet råder over den i artikel 6 anførte startkapital
- d) for så vidt angår de betalingsinstitutter, der er omhandlet i artikel 9, stk. 1, en beskrivelse af de foranstaltninger, der er truffet for at beskytte de midler, der tilhører betalingstjenestebrugerne, jf. artikel 9
- e) en beskrivelse af ansøgerens governanceordninger og interne kontrolmekanismer, herunder administrative, risikostyringsmæssige og regnskabsmæssige procedurer, der dokumenterer, at disse governanceordninger og kontrolmekanismer og -procedurer er proportionale, passende, forsvarlige og tilstrækkelige
- f) en beskrivelse af den procedure, der er indført for at håndtere og følge op på sikkerhedshændelser og sikkerhedsrelaterede kundeklager, herunder en ordning for indberetning af hændelser, hvori der er taget højde for betalingsinstituttets indberetningsforpligtelser, jf. artikel 86
- g) en beskrivelse af den procedure, der er indført for at overvåge, spore og begrænse adgangen til følsomme betalingsdata samt logiske og fysiske kritiske ressourcer
- h) en beskrivelse af ordningerne for forretningskontinuitet, herunder en klar fastlæggelse af de vitale funktioner, effektive beredskabsplaner og en procedure til regelmæssigt at teste og evaluere, om sådanne planer er tilstrækkelige og effektive
- i) en beskrivelse af de principper og definitioner, der anvendes ved indsamling af statistiske data om resultater, transaktioner og svig
- j) et dokument om sikkerhedspolitikken, en detaljeret risikovurdering i tilknytning til de pågældende betalingstjenester og en beskrivelse af de sikkerhedskontrol- og risikobegrænsningsforanstaltninger, der er truffet for på forsvarlig vis at beskytte betalingstjenestebrugerne mod de identificerede risici, herunder svig og ulovlig brug af følsomme oplysninger og personoplysninger
- k) en beskrivelse af de interne kontrolforanstaltninger, som ansøgeren har indført for at opfylde forpligtelserne vedrørende hvidvaskning af penge og finansiering af terrorisme i

henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/60/EF⁴⁵ og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1781/2006⁴⁶

- l) en beskrivelse af ansøgerens organisationsstruktur, herunder i relevante tilfælde en beskrivelse af den tilsigtede brug af agenter og filialer samt en beskrivelse af outsourcingsordninger, og af ansøgerens deltagelse i et nationalt eller internationalt betalingssystem
- m) identiteten på personer, der direkte eller indirekte har en kvalificeret andel i ansøgeren, jf. artikel 3, stk. 1, nr. 33), i direktiv 2013/36/EU, størrelsen af deres andele og dokumentation for deres egnethed under hensyn til nødvendigheden af at sikre en forsvarlig og fornuftig ledelse af betalingsinstituttet
- n) identiteten på direktører og ledelsesansvarlige for betalingsinstituttet og, når det er relevant, ledelsesansvarlige for forvaltningen af betalingsinstituttets betalingstjenesteaktiviteter, samt bevis for, at de har et godt omdømme og er i besiddelse af den nødvendige viden og erfaring til at udføre betalingstjenester som fastsat af betalingsinstituttets hjemland
- o) hvis det er relevant, oplysninger om revisorer og revisionsfirmaer, jf. Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/43/EF⁴⁷
- p) ansøgerens retlige status og vedtægter
- q) ansøgerens hovedkontors adresse.

Med henblik på litra d), e), f) og l) skal ansøgeren fremlægge en beskrivelse af de regler, der gælder for revision af instituttets regnskaber og den organisation, ansøgeren har oprettet for at træffe alle de foranstaltninger, der er nødvendige for at sikre brugernes interesser og sikre kontinuitet og pålidelighed i forbindelse med udbud af betalingstjenester.

Det skal i tilknytning til de i litra j) omhandlede sikkerhedskontrol- og risikobegrænsningsforanstaltninger angives, hvordan de sikrer et højt teknisk sikkerhedsniveau, herunder med hensyn til de software- og IT-systemer, der anvendes af ansøgeren eller de virksomheder, som ansøgeren outsourcer hele eller dele af sine aktiviteter til. Disse foranstaltninger skal også omfatte de sikkerhedsforanstaltninger, der er fastsat i artikel 86, stk. 1. Disse foranstaltninger skal tage højde for retningslinjer om sikkerhedsforanstaltninger udstedt af Den Europæiske Banktilsynsmyndighed (EBA), jf. artikel 86, stk. 2, når sådanne foreligger.

Artikel 6 **Startkapital**

Medlemsstaterne kræver, at betalingsinstitutterne på tidspunktet for meddelelse af tilladelse skal have en startkapital, der omfatter de i artikel 12 i direktiv 2013/36/EF omhandlede elementer, som følger:

- a) hvis betalingsinstituttet kun udbyder de betalingstjenester, der er anført i punkt 6 i bilag I, må kapitalen på intet tidspunkt være mindre end 20 000 EUR

⁴⁵ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/60/EF af 26. oktober 2005 om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvaskning af penge og finansiering af terrorisme (EUT L 309 af 25.11.2005, s. 15).

⁴⁶ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1781/2006 af 15. november 2006 om oplysninger, der skal medsendes om betaler ved pengeoverførsler (EUT L 345 af 8.12.2006, s. 1).

⁴⁷ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/43/EF af 17. maj 2006 om lovpligtig revision af årsregnskaber og konsoliderede regnskaber, om ændring af Rådets direktiv 78/660/EØF og 83/349/EØF og om ophævelse af Rådets direktiv 84/253/EØF (EUT L 157 af 9.6.2006, s. 87).

- b) hvis betalingsinstituttet udbyder de betalingstjenester, der er anført i punkt 7 i bilag I, må kapitalen på intet tidspunkt være mindre end 50 000 EUR
- c) hvis betalingsinstituttet udbyder en eller flere af de betalingstjenester, der er anført i punkt 1-5 i bilag I, må kapitalen på intet tidspunkt være mindre end 125 000 EUR.

Artikel 7

Kapitalgrundlag

1. Betalingsinstituttets kapitalgrundlag må ikke komme ned under det højeste af de beløb, der kræves i henhold til henholdsvis artikel 6 og 8 i dette direktiv.
2. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger til at hindre gentagen anvendelse af elementer, som kan indgå i kapitalgrundlaget, når betalingsinstituttet tilhører samme koncern som et andet betalingsinstitut, kreditinstitut, investeringsselskab, porteføljeforvaltningsselskab eller forsikringsselskab. Dette stykke finder ligeledes anvendelse, hvis et betalingsinstitut udøver forskellige typer virksomhed og udbyder andet end betalingstjenester.
3. Hvis betingelserne i artikel 7 i forordning (EU) nr. 575/2013 er opfyldt, kan medlemsstaterne eller deres kompetente myndigheder vælge ikke at anvende artikel 8 i dette direktiv på betalingsinstitutter, der er omfattet af tilsyn på et konsolideret grundlag med moderkreditinstituttet i henhold til direktiv 2013/36/EU.

Artikel 8

Beregning af kapitalgrundlag

1. Uanset de krav til startkapitalen, der er fastsat i artikel 6, kræver medlemsstaterne, at betalingsinstitutterne til enhver tid har et kapitalgrundlag, der beregnes i henhold til én af følgende tre metoder som fastlagt af de kompetente myndigheder i overensstemmelse med national lovgivning:

Metode A

Betalingsinstituttets kapitalgrundlag skal udgøre et beløb, der mindst er lig med 10 % af de faste omkostninger for det foregående år. De kompetente myndigheder kan tilpasse dette krav i tilfælde af en væsentlig ændring i betalingsinstituttets virksomhed siden det foregående år. Har betalingsinstituttet endnu ikke gennemført et helt års drift på datoen for beregningen, kræves det, at selskabets kapitalgrundlag svarer til mindst 10 % af de tilsvarende faste omkostninger, der indgår i forretningsplanen, medmindre denne plan af de kompetente myndigheder kræves tilpasset.

Metode B

Betalingsinstituttets kapitalgrundlag skal udgøre et beløb, der mindst er lig med summen af følgende elementer multipliceret med den omregningsfaktor k , der er defineret i stk. 2, hvor betalingsvolumenet (BV) repræsenterer en tolvtedel af det samlede beløb for de betalingstransaktioner, som betalingsinstituttet har gennemført i det foregående år:

- a) 4,0 % af den pågældende del af BV indtil 5 mio. EUR
plus
- b) 2,5 % af den pågældende del af BV over 5 mio. EUR indtil 10 mio. EUR
plus
- c) 1 % af den pågældende del af BV over 10 mio. EUR indtil 100 mio. EUR
plus

- d) 0,5 % af den pågældende del af BV over 100 mio. EUR indtil 250 mio. EUR
plus
- e) 0,25 % af den pågældende del af BV indtil 250 mio. EUR.

Metode C

Betalingsinstituttets kapitalgrundlag skal mindst udgøre det samme beløb som den relevante indikator som defineret i litra a) multipliceret med den multiplikationsfaktor, der er defineret i litra b), som igen multipliceres med omregningsfaktoren k som defineret i stk. 2:

- a) Den relevante indikator udgøres af summen af
 - renteindtægter
 - renteudgifter
 - modtagne provisioner og gebyrer, samt
 - andre driftsindtægter.

Hvert element medtages i summen med positivt eller negativt fortegn. Engangsindtægter og andre ekstraordinære indtægter må ikke anvendes til beregning af den relevante indikator. Udgifter til outsourcing af tjenester, der leveres af tredjeparter, kan føre til en nedsættelse af den relevante indikator, såfremt disse udgifter opkræves af en virksomhed, der er underlagt tilsyn i henhold til dette direktiv. Den relevante indikator beregnes på grundlag af de seneste observationer for 12 måneder ved udgangen af det seneste regnskabsår. Den relevante indikator beregnes over det seneste regnskabsår. Dog må kapitalgrundlaget beregnet efter metode C ikke komme ned under 80 % af gennemsnittet af de seneste tre regnskabsår for den relevante indikator. Foreligger der ikke reviderede tal, kan betalingsinstituttets egne estimater anvendes.

- b) Multiplikationsfaktoren udgøres af:
 - i) 10 % af den pågældende del af den relevante indikator indtil 2,5 mio. EUR
 - ii) 8 % af den pågældende del af den relevante indikator fra 2,5 mio. EUR indtil 5 mio. EUR
 - iii) 6 % af den pågældende del af den relevante indikator fra 5 mio. EUR indtil 25 mio. EUR
 - iv) 3 % af den pågældende del af den relevante indikator fra 25 mio. EUR indtil 50 mio. EUR
 - v) 1,5 % over 50 mio. EUR.

2. Den omregningsfaktor k, der anvendes ved metode B og C, fastsættes til:

- a) 0,5, hvis betalingsinstituttet kun udbyder den betalingstjeneste, der er anført i punkt 6 i bilag I
- b) 1, hvis betalingsinstituttet udbyder en eller flere af de betalingstjenester, der er anført i punkt 1-5 eller 7 i bilag I.

3. De kompetente myndigheder kan på grundlag af en vurdering af betalingsinstituttets risikostyringsprocedurer, risikotabsdatabase og interne kontrolmekanismer kræve, at betalingsinstituttets kapitalgrundlag er indtil 20 % større end det beløb, der ville følge af anvendelsen af den metode, der er valgt i henhold til stk. 1, eller tillade, at betalingsinstituttets kapitalgrundlag er indtil 20 % mindre end det beløb, der ville følge af anvendelsen af den metode, der er valgt i henhold til stk. 1.

Artikel 9
Beskyttelseskrav

1. Medlemsstaterne eller de kompetente myndigheder kræver af betalingsinstitutter, der udbyder betalingstjenester, og som samtidig udøver andre forretningsaktiviteter som omhandlet i artikel 17, stk. 1, litra c), at de skal beskytte alle midler, der er modtaget fra betalingstjenestebrugerne eller gennem en anden betalingstjenesteudbyder med henblik på gennemførelse af betalingstransaktioner, på følgende måder:
 - a) de må ikke på noget tidspunkt blandes sammen med midler fra andre fysiske eller juridiske personer end de betalingstjenestebrugere, som midlerne stammer fra, og skal, hvis betalingsinstituttet stadig er i besiddelse af dem, og de endnu ikke er udbetalt til betalingsmodtageren eller overført til en anden betalingstjenesteudbyder ved afslutningen af den arbejdsdag, der følger efter den dag, hvor midlerne er modtaget, indsættes på en særskilt konto i et kreditinstitut eller investeres i sikre, likvide aktiver med lav risiko som fastlagt af hjemlandets kompetente myndigheder; og de skal i overensstemmelse med medlemsstaternes nationale lovgivning i betalingstjenestebrugernes interesse være beskyttet mod krav fra betalingsinstituttets øvrige kreditorer, navnlig i tilfælde af insolvens
 - b) midlerne skal være dækket af en forsikring eller en anden tilsvarende garanti fra et forsikringsselskab eller et kreditinstitut, der ikke tilhører samme koncern som betalingsinstituttet, for et beløb, der svarer til det beløb, der skulle holdes adskilt, hvis der ikke er en forsikring eller en anden tilsvarende garanti, der kan udbetales, hvis betalingsinstituttet ikke er i stand til at opfylde sine økonomiske forpligtelser.
2. Når et betalingsinstitut skal beskytte midler i henhold til stk. 1, og en del af disse midler skal anvendes til fremtidige betalingstransaktioner, idet det resterende beløb skal anvendes til andre formål end betalingstjenester, er den del af midlerne, som modtages med henblik på fremtidige betalingstransaktioner, også omfattet af kravene i stk. 1. Når denne del varierer eller er ukendt på forhånd, tillader medlemsstaterne betalingsinstitutterne at anvende dette stykke på grundlag af en repræsentativ del, som skønnes at skulle anvendes til betalingstjenester, forudsat at de kompetente myndigheder finder det godtgjort, at en sådan repræsentativ del med rimelighed kan anslås ud fra historiske oplysninger.

Artikel 10
Meddelelse af tilladelse

1. Medlemsstaterne kræver, at andre enheder end de i artikel 1, stk. 1, litra a), b), c), e) og f), nævnte samt andre end juridiske og fysiske personer omfattet af en undtagelse i henhold til artikel 27, som agter at udbyde betalingstjenester, skal opnå tilladelse som betalingsinstitut, inden de begynder at udbyde betalingstjenester. Der meddeles kun tilladelse til juridiske personer, som er etableret i en medlemsstat.
2. Der meddeles tilladelse, hvis de oplysninger og det materiale, der er vedlagt ansøgningen, opfylder alle kravene i henhold til artikel 5, og hvis de kompetente myndigheder, der nøje har gennemgået ansøgningen, når frem til en overordnet positiv vurdering. Før der meddeles tilladelse, kan de kompetente myndigheder eventuelt rådføre sig med den nationale centralbank eller andre relevante offentlige myndigheder.
3. Betalingsinstitutter, der i henhold til lovgivningen i hjemlandet skal have et vedtægtsmæssigt hjemsted, skal have hovedkontor i den medlemsstat, hvor det vedtægtsmæssige hjemsted er beliggende.
4. De kompetente myndigheder meddeler kun tilladelse, hvis der i betalingsinstituttet under hensyn til behovet for at sikre en forsvarlig og fornuftig ledelse af et betalingsinstitut findes effektive governanceordninger for dets betalingstjenestevirksomhed, hvilket

omfatter en klar organisatorisk struktur med en veldefineret, gennemskuelig og konsekvent ansvarsfordeling og effektive procedurer til at identificere, forvalte, overvåge og rapportere om de risici, som betalingsinstituttet er eller kan blive udsat for, samt hensigtsmæssige interne kontrolmekanismer, herunder en god administrativ og regnskabsmæssig praksis; disse ordninger, procedurer og mekanismer skal omfatte hele virksomheden og stå i forhold til arten, omfanget og kompleksitetsgraden af de betalingstjenester, der udbydes af betalingsinstituttet.

5. Når et betalingsinstitut udbyder en af de betalingstjenester, der er anført i bilag I, og samtidig udøver andre forretningsaktiviteter, kan de kompetente myndigheder kræve, at der oprettes en særskilt enhed for betalingstjenestevirksomheden, hvis betalingsinstituttets andre aktiviteter end betalingstjenester forringer eller vil kunne forringe enten betalingsinstituttets soliditet eller de kompetente myndigheders mulighed for at føre tilsyn med, om betalingsinstituttet opfylder alle forpligtelser i dette direktiv.
6. De kompetente myndigheder afslår at meddele tilladelse, hvis de under hensyn til behovet for at sikre en forsvarlig og fornuftig ledelse af et betalingsinstitut ikke er overbeviste om, at indehavere af kapitalandele og selskabsdeltagere, der besidder en kvalificeret andel, er egnede.
7. Foreligger der snævre forbindelser som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 38), i forordning (EU) nr. 575/2013 mellem betalingsinstituttet og andre fysiske eller juridiske personer, meddeler de kompetente myndigheder kun tilladelse, hvis disse forbindelser ikke hæmmer dem i varetagelsen af deres tilsynsopgaver.
8. De kompetente myndigheder meddeler kun tilladelse, hvis de love eller administrative bestemmelser i et tredjeland, der gælder for en eller flere fysiske eller juridiske personer, som betalingsinstituttet har snævre forbindelser med, eller de vanskeligheder, som er forbundet med anvendelse af disse love eller administrative bestemmelser, ikke hæmmer dem i varetagelsen af deres tilsynsopgaver.
9. Tilladelsen gælder i alle medlemsstaterne og giver det pågældende betalingsinstitut mulighed for at udbyde betalingstjenester i hele Unionen enten i henhold til den fri udveksling af tjenesteydelser eller den frie etableringsret, forudsat at sådanne tjenester er omfattet af tilladelsen.

Artikel 11

Meddelelse af afgørelsen

Senest tre måneder efter modtagelse af en ansøgning, eller hvis ansøgningen er ufuldstændig, efter modtagelse af alle de oplysninger, der er nødvendige for at træffe afgørelsen, underretter de kompetente myndigheder ansøgeren om, hvorvidt ansøgningen er blevet efterkommet eller afvist. Hvis tilladelse nægtes, skal dette begrundes.

Artikel 12

Inddragelse af tilladelse

1. De kompetente myndigheder kan kun inddrage en meddelt tilladelse til et betalingsinstitut, såfremt følgende forhold gør sig gældende for instituttet:
 - a) det gør ikke brug af tilladelsen inden for en frist af 12 måneder, giver udtrykkeligt afkald herpå eller ikke har udøvet sin virksomhed i en periode på over seks måneder, medmindre den pågældende medlemsstat har fastsat bestemmelser om, at tilladelsen i sådanne tilfælde bortfalder
 - b) det har opnået tilladelsen gennem falske erklæringer eller andre uretmæssige midler

- c) det opfylder ikke længere betingelserne for meddelelse af tilladelse eller undlader at oplyse den kompetente myndighed om vigtige ændringer i sine forhold i den henseende
 - d) det ville udgøre en trussel mod betalingssystemets stabilitet eller tilliden til det, hvis det fortsatte sin betalingstjenestevirksomhed
 - e) det befinder sig i enhver anden situation, som medfører, at tilladelsen inddrages i henhold til national lovgivning.
2. Inddragelse af en tilladelse begrundes og meddeles de pågældende.
 3. Inddragelse af en tilladelse offentliggøres, herunder i de registre, der er omhandlet i artikel 13 og 14.

Artikel 13

Registrering i hjemlandet

Medlemsstaterne opretter et offentligt register over betalingsinstitutter, der er meddelt tilladelse, og deres agenter og filialer, samt fysiske og juridiske personer og deres agenter og filialer, der er omfattet af en undtagelse i henhold til artikel 27, og de i artikel 2, stk. 3, omhandlede institutter, der i henhold til national lovgivning har ret til at udbyde betalingstjenester. De optages i registret i hjemlandet.

Registret skal indeholde oplysninger om de betalingstjenester, som betalingsinstituttet har tilladelse til at udbyde, eller som den fysiske eller juridiske person er blevet registreret til at udbyde. Betalingsinstitutter, der er meddelt tilladelse, opføres i registret særskilt fra fysiske og juridiske personer, der er registreret i henhold til artikel 27. Registret skal være offentligt tilgængeligt, være tilgængeligt online og ajourføres regelmæssigt.

Artikel 14

Webportal hos EBA

1. EBA opretter en webportal, som tjener som europæisk elektronisk indgangsportal, og som forbinder de offentlige registre, der er omhandlet i artikel 13, indbyrdes. EBA udvikler indgangsportalen og står for driften heraf.
2. Systemet til indbyrdes forbindelse mellem de offentlige registre består af:
 - a) medlemsstaternes centrale registre
 - b) portalen, der fungerer som europæisk elektronisk indgangsportal.
3. Medlemsstaterne sikrer, at der er adgang til deres offentlige registre via indgangsportalen.
4. EBA udarbejder udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder, hvori fastsættes de tekniske krav vedrørende adgang på EU-plan til de oplysninger, der er indeholdt i de i artikel 13 omhandlede offentlige registre. EBA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest [... within two years of the date of entry into force of this Directive].

Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder efter proceduren i artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

Artikel 15
Bevarelse af tilladelse

Hvis der sker ændringer, som har indflydelse på de oplysninger eller det materiale, der er fremlagt i overensstemmelse med artikel 5, underretter betalingsinstituttet snarest muligt de kompetente myndigheder i hjemlandet herom.

Artikel 16
Regnskaber og lovpligtig revision

1. Direktiv 78/660/EØF og, hvor det er relevant, direktiv 83/349/EØF og 86/635/EØF samt Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1606/2002⁴⁸ finder tilsvarende anvendelse på betalingsinstitutter.
2. Medmindre de er undtaget i henhold til direktiv 78/660/EØF og, hvor det er relevant, direktiv 83/349/EØF og 86/635/EØF, revideres betalingsinstitutternes årsregnskaber og konsoliderede regnskaber af en revisor eller et revisionsfirma som omhandlet i direktiv 2006/43/EF.
3. Medlemsstaterne kræver med henblik på tilsyn, at betalingsinstitutterne fremlægger særskilte regnskabsoplysninger om de betalingstjenester og de aktiviteter, der er omhandlet i artikel 17, stk. 1; oplysningerne skal forsynes med en revisionserklæring. Erklæringen udarbejdes, hvor det er relevant, af revisorerne eller et revisionsfirma.
4. Forpligtelserne i artikel 63 i direktiv 2013/36/EU finder tilsvarende anvendelse på betalingsinstitutternes revisorer eller revisionsfirmaer for så vidt angår aktiviteter vedrørende betalingstjenester.

Artikel 17
Aktiviteter

1. Ud over at udbyde betalingstjenester har betalingsinstitutter ret til at udøve følgende aktiviteter:
 - a) at udbyde driftsmæssige og nært tilknyttede accessoriske tjenester som f.eks. sikkerhed for gennemførelse af betalingstransaktioner, valutaveksling, depottjenester samt lagring og behandling af data
 - b) at drive betalingssystemer, jf. dog artikel 29
 - c) andre forretningsaktiviteter end betalingstjenester, under hensyn til gældende EU-lovgivning og national lovgivning.
2. Hvis betalingsinstitutter beskæftiger sig med udbud af en eller flere betalingstjenester, må de kun føre betalingskonti, der udelukkende anvendes til betalingstransaktioner. Medlemsstaterne sikrer, at adgangen til disse betalingskonti er proportional.
3. Midler, som betalingsinstitutter modtager fra betalingstjenestebrugere med henblik på udbud af betalingstjenester, må ikke betragtes som indlån eller andre tilbagebetalingspligtige midler, jf. artikel 9 i direktiv 2013/36/EF, eller elektroniske penge som defineret i artikel 2, nr. 2), i direktiv 2009/110/EF.
4. Betalingsinstitutter må kun yde kredit i forbindelse med betalingstjenester som omhandlet i punkt 4 eller 5 i bilag I, hvis følgende betingelser overholdes:

⁴⁸ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1606/2002 af 19. juli 2002 om anvendelse af internationale regnskabsstandarder (EFT L 243 af 11.9.2002, s. 1).

- a) kreditten er accessorisk og ydes udelukkende i forbindelse med gennemførelse af en betalingstransaktion
 - b) kredit, der ydes i forbindelse med en betaling og gennemføres i overensstemmelse med artikel 10, stk. 9, og artikel 26, tilbagebetales uanset nationale regler om kredit med kreditkort inden for et kort tidsrum, der i intet tilfælde må overstige 12 måneder
 - c) en sådan kredit ydes ikke med brug af midler, som er modtaget eller besiddes for at udføre en betalingstransaktion
 - d) betalingsinstituttets kapitalgrundlag er til enhver tid og efter tilsynsmyndighedernes opfattelse passende i forhold til den samlede kredit, der ydes.
5. Betalingsinstitutter må ikke erhvervsmæssigt tage imod indlån eller andre tilbagebetalingspligtige midler som omhandlet i artikel 9 i direktiv 2013/36/EU.
 6. Dette direktiv berører ikke Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/48/EF⁴⁹ eller anden relevant EU-lovgivning eller nationale foranstaltninger vedrørende betingelser for ydelse af kredit til forbrugere, der ikke er harmoniseret ved dette direktiv, og som er i overensstemmelse med EU-lovgivningen.

AFDELING 2

ANDRE KRAV

Artikel 18

Anvendelse af agenter, filialer eller enheder, hvortil aktiviteterne outsources

1. Når et betalingsinstitut har til hensigt at udbyde betalingstjenester gennem en agent, meddeler det de kompetente myndigheder i hjemlandet følgende:
 - a) navn og adresse på agenten
 - b) en beskrivelse af de interne kontrolmekanismer, som agenterne vil anvende for at opfylde forpligtelserne vedrørende hvidvaskning af penge og finansiering af terrorisme i henhold til direktiv 2005/60/EF
 - c) identiteten på direktører og ledelsesansvarlige for den agent, der skal formidle udbud af betalingstjenester, og dokumentation for, at de besidder den nødvendige egnethed og hæderlighed.
2. Når de kompetente myndigheder modtager oplysningerne i overensstemmelse med stk. 1, opfører de agenten i det register, der er omhandlet i artikel 13.
3. Før de kompetente myndigheder opfører agenten i registret, træffer de, hvis de skønner, at de oplysninger, de har modtaget, ikke er korrekte, yderligere foranstaltninger til at kontrollere oplysningerne.
4. Hvis de kompetente myndigheder efter at have kontrolleret oplysningerne ikke finder det godtgjort, at de oplysninger, som de har modtaget i henhold til stk. 1, er korrekte, afviser de at opføre agenten i det register, der er omhandlet i artikel 13.
5. Hvis betalingsinstituttet ønsker at udbyde betalingstjenester i en anden medlemsstat ved at anvende en agent, skal det følge procedurene i artikel 26. Før agenten i dette tilfælde kan registreres i henhold til denne artikel, underretter hjemlandets kompetente myndigheder værtslandets kompetente myndigheder om, at de agter at registrere agenten, og tager deres bemærkninger i betragtning.

⁴⁹ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/48/EF af 23. april 2008 om forbrugerkreditaftaler og om ophævelse af Rådets direktiv 87/102/EØF (EUT L 133 af 22.5.2008, s. 66).

6. Hvis værtslandets kompetente myndigheder har rimelige grunde til at formode, at der i forbindelse med den påtænkte anvendelse af en agent eller den påtænkte oprettelse af en filial begås, er blevet begået eller forsøges begået hvidvaskning af penge eller finansiering af terrorisme som defineret i direktiv 2005/60/EF, eller at anvendelsen af en sådan agent eller oprettelsen af en sådan filial kunne øge risikoen for hvidvaskning af penge eller finansiering af terrorisme, underretter de hjemlandets kompetente myndigheder, der kan afvise at registrere agenten eller filialen eller trække registreringen af agenten eller filialen tilbage, hvis den allerede er foretaget.
7. Hvis et betalingsinstitut har til hensigt at outsource betalingstjenesters driftsmæssige funktioner, underretter det de kompetente myndigheder i hjemlandet herom.
- Væsentlige driftsmæssige funktioner må ikke outsources på en måde, der i væsentlig grad forringer kvaliteten af betalingsinstitutts interne kontrol og de kompetente myndigheders mulighed for at overvåge, om betalingsinstituttet opfylder alle forpligtelser i dette direktiv.
- I den i andet afsnit omhandlede betydning betragtes en driftsmæssig funktion som væsentlig, hvis en fejl eller et svigt i udførelsen i væsentlig grad vil forringe betalingsinstitutts vedvarende overholdelse af de krav i forbindelse med dets tilladelse, der er omhandlet i dette afsnit, eller dets øvrige forpligtelser i henhold til dette direktiv, eller dets driftsmæssige resultat eller dets betalingstjenesters soliditet eller fortsatte beståen. Medlemsstaterne sikrer, at betalingsinstitutterne, hvis de outsourcer væsentlige driftsmæssige funktioner, overholder følgende betingelser:
- outsourcing må ikke føre til, at den daglige ledelse delegerer sit ansvar
 - betalingsinstitutts forhold til og forpligtelser over for dets betalingstjenestebrugere i henhold til dette direktiv må ikke ændres
 - de betingelser, som betalingsinstituttet skal overholde for at blive meddelt tilladelse og bevare denne i overensstemmelse med dette afsnit, skal fortsat være opfyldt
 - ingen af de øvrige betingelser, som lå til grund for meddelelse af tilladelsen, må være bortfaldet eller ændret.
8. Betalingsinstitutter sikrer, at agenter eller filialer, der handler på deres vegne, underretter betalingstjenestebrugerne herom.
9. Betalingsinstitutter underretter straks de kompetente myndigheder i deres hjemland om ændringer vedrørende anvendelsen af agenter, herunder yderligere agenter, filialer eller enheder, hvortil aktiviteter er outsourcet, og ajourfører de i stk. 1 omhandlede oplysninger i overensstemmelse hermed.

Artikel 19

Ansvar

- Medlemsstaterne sikrer, at betalingsinstitutter, der lader tredjemand udføre driftsmæssige funktioner, træffer de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at bestemmelserne i dette direktiv overholdes.
- Medlemsstaterne kræver, at betalingsinstitutterne har det fulde erstatningsansvar for enhver handling, der foretages af deres ansatte eller agenter, filialer eller enheder, hvortil der er outsourcet aktiviteter.

Artikel 20
Opbevaring af dokumentation

Medlemsstaterne pålægger betalingsinstitutter at registrere og opbevare alle de oplysninger, der er relevante for dette afsnit, i mindst fem år, jf. dog direktiv 2005/60/EF eller anden relevant EU-lovgivning.

AFDELING 3
KOMPETENTE MYNDIGHEDER OG TILSYN

Artikel 21
Udpegning af kompetente myndigheder

1. Som kompetente myndigheder med ansvar for meddelelse af tilladelse til og tilsyn med betalingsinstitutter, der skal udføre de i dette afsnit omhandlede opgaver, udpeger medlemsstaterne enten offentlige myndigheder eller organer, der er anerkendt i den nationale lovgivning eller af de offentlige myndigheder, som udtrykkeligt har beføjelse hertil efter den nationale lovgivning, herunder nationale centralbanker.

De kompetente myndigheder skal være uafhængige af økonomiske organer, og interessekonflikter skal undgås. Uden at dette berører første afsnit, må betalingsinstitutter, kreditinstitutter, udstedere af elektroniske penge eller postgirokontorer ikke udpeges som kompetente myndigheder.

Medlemsstaterne underretter Kommissionen herom.

2. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder, der udpeges efter stk. 1, har alle de beføjelser, der er nødvendige for at varetage deres opgaver.
3. Hvis der på en medlemsstats område er mere end én kompetent myndighed for de spørgsmål, der er omfattet af dette afsnit, sikrer medlemsstaten, at disse myndigheder samarbejder tæt, således at de kan varetage deres respektive opgaver effektivt. Det samme gælder i de tilfælde, hvor de myndigheder, der er kompetente i forbindelse med spørgsmål, der er omfattet af dette afsnit, ikke er de kompetente myndigheder, der er ansvarlige for tilsyn med kreditinstitutter.
4. De kompetente myndigheder i hjemlandet er ansvarlige for de opgaver, som varetages af de kompetente myndigheder, der udpeges efter stk. 1.
5. Stk. 1 indebærer ikke, at de kompetente myndigheder skal føre tilsyn med andre af betalingsinstitutternes forretningsaktiviteter end udbud af betalingstjenester og de aktiviteter, der er omhandlet artikel 17, stk. 1, litra a).

Artikel 22
Tilsyn

1. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheders tilsyn med overholdelsen af bestemmelserne i dette afsnit er proportionalt, hensigtsmæssigt og afpasset efter de risici, betalingsinstitutterne er udsat for.

For at kontrollere overholdelsen af bestemmelserne i dette afsnit er de kompetente myndigheder berettiget til at tage følgende skridt og navnlig:

- a) kræve, at betalingsinstituttet fremlægger alle de oplysninger, der er nødvendige for at kontrollere overholdelsen
- b) udføre inspektioner på stedet hos betalingsinstituttet, enhver agent eller filial, der udbyder betalingstjenester under betalingsinstituttets ansvar, eller hos enhver enhed, som aktiviteterne er outsourcet til

- c) udstede henstillinger og retningslinjer og i givet fald udstede bindende administrative forskrifter
 - d) suspendere eller inddrage tilladelser i de tilfælde, der er omhandlet i artikel 12.
2. Med forbehold for procedurerne for inddragelse af tilladelser og bestemmelserne i straffelovgivningen sørger medlemsstaterne for, at deres respektive kompetente myndigheder, i tilfælde af at et betalingsinstitut eller dets ansvarlige ledelse har overtrådt love eller administrative bestemmelser om tilsyn med betalingsinstitutter eller om disses betalingstjenestevirksomhed, kan pålægge disse sanktioner eller påbyde foranstaltninger med det klare formål at bringe de konstaterede overtrædelser eller årsagerne hertil til ophør.
3. Uanset kravene i artikel 6, artikel 7, stk. 1 og 2, og artikel 8 sikrer medlemsstaterne, at de kompetente myndigheder har tilladelse til at tage de i stk. 1 i denne artikel omhandlede skridt med henblik på at sikre tilstrækkelig kapital til betalingstjenester, navnlig hvis betalingsinstituttets andre aktiviteter end betalingstjenester forringer eller vil kunne forringe betalingsinstituttets finansielle soliditet.

Artikel 23 **Tavshedspligt**

1. Medlemsstaterne sikrer, at alle, der arbejder eller har arbejdet for de kompetente myndigheder, såvel som eksperter, der handler på de kompetente myndigheders vegne, omfattes af tavshedspligt, uden at det berører tilfælde, der falder ind under strafferetten.
2. Udveksling af oplysninger i henhold til artikel 25 er omfattet af streng tavshedspligt for at sikre beskyttelse af enkeltpersoners og virksomheders rettigheder.
3. Medlemsstaterne kan anvende denne artikel under hensyntagen til artikel 53-61 i direktiv 2013/36/EU med de fornødne ændringer.

Artikel 24 **Ret til domstolsprøvelse**

1. Medlemsstaterne sikrer, at afgørelser truffet af de kompetente myndigheder vedrørende et betalingsinstitut i medfør af love og administrative bestemmelser, der er vedtaget i overensstemmelse med dette direktiv, kan indbringes for domstolene.
2. Stk. 1 finder også anvendelse i tilfælde af passivitet.

Artikel 25 **Informationsudveksling**

1. Medlemsstaternes kompetente myndigheder samarbejder med hinanden og, hvor det er relevant, med Den Europæiske Centralbank og medlemsstaternes nationale centralbanker, EBA og andre relevante kompetente myndigheder, som er udpeget i henhold til EU-lovgivningen eller national lovgivning om betalingstjenesteudbydere.
2. Medlemsstaterne tillader desuden udveksling af oplysninger mellem deres kompetente myndigheder og
- a) de kompetente myndigheder i andre medlemsstater, der har ansvar for at meddele tilladelse til og føre tilsyn med betalingsinstitutter
 - b) Den Europæiske Centralbank og medlemsstaternes nationale centralbanker i deres egenskab af pengepolitiske myndigheder og overvågningsmyndigheder og, hvor det

er relevant, andre offentlige myndigheder med ansvar for overvågning af betalings- og afviklingssystemer

- c) andre relevante myndigheder, der er udpeget i henhold til dette direktiv, direktiv 2005/60/EF og anden EU-lovgivning vedrørende betalingstjenesteudbydere, herunder lovgivning vedrørende hvidvaskning af penge og finansiering af terrorisme
- d) EBA, når denne handler i sin egenskab af at være pålagt at bidrage til, at tilsynsordningerne fungerer effektivt og konsekvent, jf. artikel 1, stk. 5, litra a), i forordning (EU) nr. 1093/2010.

Artikel 26

Udøvelse af etableringsretten og retten til fri udveksling af tjenesteydelser

1. Betalingsinstitutter, der er meddelt tilladelse, og som ønsker for første gang at udbyde betalingstjenester i en anden medlemsstat end hjemlandet i henhold til etableringsretten og den frie udveksling af tjenesteydelser, anmelder dette til de kompetente myndigheder i hjemlandet.

Senest en måned efter modtagelsen af sådanne oplysninger underretter de kompetente myndigheder i hjemlandet de kompetente myndigheder i værtslandet om navn og adresse på betalingsinstituttet, navnene på de personer, der er ansvarlige for filialens ledelse, dens organisationsstruktur og om, hvilke betalingstjenester det pågældende betalingsinstitut påtænker at udbyde på værtslandets område.

For at kunne udføre kontrol og træffe de nødvendige foranstaltninger efter artikel 22 vedrørende agenten, filialen eller en enhed, til hvilken aktiviteterne er outsourcet, som et betalingsinstitut, der er etableret på en anden medlemsstats område, har ansvaret for, samarbejder de kompetente myndigheder i hjemlandet med de kompetente myndigheder i værtslandet.

2. Inden for rammerne af samarbejdet i henhold til stk. 1 og 2 underretter de kompetente myndigheder i hjemlandet de kompetente myndigheder i værtslandet, når de har til hensigt at foretage kontrol på stedet på sidstnævntes område.

De kompetente myndigheder i hjemlandet kan dog uddelegere kontrollen på stedet med det pågældende institut til de kompetente myndigheder i værtslandet.

3. De kompetente myndigheder udveksler alle væsentlige og/eller relevante oplysninger, navnlig om overtrædelser begået af agenter, filialer eller enheder, til hvilke aktiviteterne er outsourcet, eller mistanke om sådanne overtrædelser. I denne forbindelse fremlægger de kompetente myndigheder på anmodning alle relevante oplysninger og giver på eget initiativ alle væsentlige oplysninger.

4. Stk. 1-4 berører ikke de kompetente myndigheders pligt i henhold til direktiv 2005/60/EF og forordning (EF) nr. 1781/2006, især artikel 37, stk. 1, i direktiv 2005/60/EF og artikel 15, stk. 3, i forordning (EF) nr. 1781/2006, til at føre tilsyn med eller overvåge overholdelsen af kravene i nævnte direktiv og forordning.

5. EBA udsteder retningslinjer rettet til de kompetente myndigheder i overensstemmelse med artikel 16 i forordning (EU) nr. 1093/2010 om de elementer, der skal tages i betragtning ved afgørelsen af, hvorvidt den aktivitet, som betalingsinstituttet har anmeldt og ønsker at udbyde i en anden medlemsstat, jf. stk. 1 i denne artikel, udgør udøvelse af etableringsretten eller retten til fri udveksling af tjenesteydelser. Disse retningslinjer udstedes senest [... within two years of the date of entry into force of this Directive].

6. EBA udarbejder udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder vedrørende rammerne for samarbejdet og udvekslingen af oplysninger mellem på den ene side de kompetente

myndigheder i hjemlandet, jf. stk. 1 i denne artikel, og på den anden side værtslandet i overensstemmelse med denne artikel og artikel 18. I udkastene til reguleringsmæssige tekniske standarder fastsættes metoden, midlerne og de nærmere bestemmelser for samarbejdet i forbindelse med anmeldelser om betalingsinstitutter med grænseoverskridende aktiviteter, navnlig omfanget og behandlingen af de oplysninger, der skal indgives, herunder en fælles terminologi og standardanmeldelsesmodeller med henblik på at sikre en konsekvent og effektiv anmeldelsesprocedure.

EBA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest (indsæt dato) [... within two years of the date of entry into force of this Directive].

7. EBA udarbejder udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder vedrørende rammerne for samarbejdet og udvekslingen af oplysninger mellem på den ene side de kompetente myndigheder i hjemlandet og på den anden side værtslandet i overensstemmelse med stk. 2, 3 og 4 i denne artikel og artikel 22. I udkastene til reguleringsmæssige tekniske standarder fastsættes metoden, midlerne og de nærmere bestemmelser for samarbejdet i forbindelse med tilsyn med betalingsinstitutter med grænseoverskridende aktiviteter, navnlig omfanget og behandlingen af de oplysninger, der skal udveksles, med henblik på at sikre et konsekvent og effektivt tilsyn med betalingsinstitutter, der udbyder betalingstjenester på tværs af grænserne.

EBA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest (indsæt dato) [... within two years of the date of entry into force of this Directive].

8. Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage de i stk. 6 og 7 omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder efter proceduren i artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

AFDELING 4 **UNDTAGELSE**

Artikel 27 **Betingelser**

1. Uanset artikel 13 kan medlemsstaterne undlade eller tillade deres kompetente myndigheder at undlade helt eller delvist at anvende proceduren og betingelserne i afdeling 1-3 med undtagelse af artikel 21, 23, 24 og 25 og tillade, at fysiske eller juridiske personer optages i det i artikel 13 omhandlede register, hvis:
 - a) gennemsnittet af de samlede betalingstransaktioner for de foregående 12 måneder, der er gennemført af den pågældende person, herunder også agenter, for hvilke personen har det fulde ansvar, ikke overstiger 1 mio. EUR pr. måned. Dette krav vurderes på grundlag af det forventede samlede beløb for betalingstransaktioner i forretningsplanen, medmindre de kompetente myndigheder kræver en tilpasning af denne plan
 - b) ingen af de fysiske personer, der har ansvaret for forvaltningen eller driften af virksomheden, har været dømt for overtrædelser vedrørende hvidvaskning af penge eller finansiering af terrorisme eller anden økonomisk kriminalitet.
2. Fysiske og juridiske personer, der er registreret i overensstemmelse med stk. 1, skal have hovedkontor eller bopælssted i den medlemsstat, hvor de faktisk driver virksomhed.
3. De personer, der er omhandlet i stk. 1 i denne artikel, behandles som betalingsinstitutter; artikel 10, stk. 9, og artikel 26 finder dog ikke anvendelse på dem.

4. Medlemsstaterne kan også foreskrive, at alle fysiske og juridiske personer, der er registreret i overensstemmelse med stk. 1 i denne artikel, kun må udøve nogle af de aktiviteter, der er anført i artikel 17.
5. De personer, der er omhandlet i stk. 1 i denne artikel, skal underrette de kompetente myndigheder om enhver ændring i deres situation, der har betydning for betingelserne i nævnte stykke. Medlemsstaterne tager de nødvendige skridt til at sikre, at de pågældende personer, når betingelserne i stk. 1, 2 og 4, ikke længere opfyldes, søger tilladelse efter proceduren i artikel 10 inden 30 kalenderdage.
6. Stk. 1-5 i denne artikel finder ikke anvendelse på bestemmelser i direktiv 2005/60/EF eller nationale bestemmelser om bekæmpelse af hvidvaskning af penge.

Artikel 28

Underretnings- og oplysningspligt

Hvis en medlemsstat benytter sig af undtagelsen i artikel 27, underretter den Kommissionen herom senest [indsæt dato (fristen for gennemførelse)], og den underretter straks Kommissionen om enhver senere ændring. Endvidere oplyser medlemsstaten Kommissionen om det antal fysiske og juridiske personer, der er berørt, og hvert år om det samlede beløb for betalingstransaktioner, der er gennemført pr. 31. december hvert kalenderår, jf. artikel 27, stk. 1, litra a).

KAPITEL 2

Fælles bestemmelser

Artikel 29

Adgang til betalingssystemer

1. Medlemsstaterne sikrer, at reglerne for adgang til betalingssystemer for betalingstjenesteudbydere, der er meddelt tilladelse, eller registrerede betalingstjenesteudbydere, som er juridiske personer, er objektive, ikke-diskriminerende og proportionale, og at disse regler ikke forhindrer adgang i større udstrækning, end det er nødvendigt for at beskytte mod specifikke risici som f.eks. afviklingsrisiko, operationel risiko og forretningsrisiko og beskytte betalingssystemets finansielle og driftsmæssige stabilitet.

Betalingssystemer må ikke pålægge betalingstjenesteudbydere eller -brugere eller andre betalingssystemer nogen af følgende krav:

- a) restriktive bestemmelser om effektiv deltagelse i andre betalingssystemer
 - b) en regel, der forskelsbehandler betalingstjenesteudbydere, der er meddelt tilladelse, eller registrerede betalingstjenesteudbydere hvad angår deltagernes rettigheder, forpligtelser og beføjelser
 - c) begrænsninger baseret på selskabsretlig status.
2. Stk. 1 finder ikke anvendelse på:
 - a) betalingssystemer, der er betegnet som systemer i henhold til direktiv 98/26/EF
 - b) betalingssystemer, der udelukkende består af betalingstjenesteudbydere, der tilhører en koncern sammensat af enheder med kapitalforbindelser, hvor én af de forbundne enheder udøver effektiv kontrol over de andre forbundne enheder.

Ved anvendelsen af litra a) i første afsnit i dette stykke sikrer medlemsstaterne, at hvis et som system betegnet betalingssystem giver en betalingstjenesteudbyder mulighed for at sende overførselsordrer gennem systemet via en direkte deltager, så gives en sådan indirekte adgang til systemets tjenester efter anmodning også til andre

betalingstjenesteudbydere, der er meddelt tilladelse, eller registrerede betalingstjenesteudbydere i overensstemmelse med stk. 1.

Artikel 30

Forbud mod, at andre personer end betalingstjenesteudbydere udbyder betalingstjenester, samt underretningspligt

1. Medlemsstaterne forbyder fysiske og juridiske personer, der hverken er betalingstjenesteudbydere eller udtrykkeligt er udelukket fra dette direktivs anvendelsesområde, at udbyde betalingstjenester.
2. Medlemsstaterne pålægger tjenesteudbydere, at de, før de påbegynder en aktivitet som omhandlet i artikel 3, litra k), for hvilken omfanget af betalingstransaktioner beregnet i henhold til artikel 27, stk. 1, litra a), overstiger den deri omhandlede tærskel, underretter de kompetente myndigheder om deres hensigt og indgiver en anmodning om anerkendelse som et begrænset net.

Inden for en måned efter datoen for modtagelsen af anmodningen om anerkendelse træffer den kompetente myndighed på grundlag af de kriterier, der er omhandlet i artikel 3, litra k), en begrundet afgørelse om at anerkende eller ikke at anerkende aktiviteten som et begrænset net og underretter tjenesteudbyderen herom. Et resumé af afgørelsen offentliggøres i det henhold til artikel 13 oprettede offentlige register.

De kompetente myndigheder underretter Kommissionen om afgørelser, der træffes i henhold til andet afsnit.

AFSNIT III

ÅBENHED OM BETINGELSERNE FOR OG OPLYSNINGSKRAVENE VEDRØRENDE BETALINGSTJENESTER

KAPITEL 1

Almindelige bestemmelser

Artikel 31

Anvendelsesområde

1. Dette afsnit finder anvendelse på enkeltstående betalingstransaktioner, rammeaftaler og betalingstransaktioner, som er omfattet af disse. Parterne kan aftale, at dette afsnit ikke finder anvendelse helt eller delvis, når betalingstjenestebrugeren ikke er en forbruger.
2. Medlemsstaterne kan fastsætte, at bestemmelserne i dette afsnit finder anvendelse på mikrovirksomheder på samme måde som på forbrugere.
3. Dette direktiv berører ikke direktiv 2008/48/EF eller anden relevant EU-lovgivning eller nationale foranstaltninger vedrørende betingelser for ydelse af kredit til forbrugere, der ikke er harmoniseret ved nævnte direktiv, og som er i overensstemmelse med EU-lovgivningen.

Artikel 32

Andre bestemmelser i EU-lovgivningen

Bestemmelserne i dette afsnit berører ikke anden EU-lovgivning, som indeholder supplerende krav om forudgående information.

Hvor imidlertid direktiv 2002/65/EF også finder anvendelse, erstattes bestemmelserne om oplysninger i nævnte direktivs artikel 3, stk. 1 — undtagen nr. 2), litra c)- g), nr. 3), litra a), d) og e), samt nr. 4), litra b), i det nævnte stykke — af artikel 37, 38, 44 og 45 i nærværende direktiv.

Artikel 33

Gebyrer for oplysninger

1. Betalingstjenesteudbyderen må ikke afkræve betalingstjenestebrugeren gebyr for oplysninger i henhold til dette afsnit.
2. Betalingstjenesteudbyderen og betalingstjenestebrugeren kan aftale gebyrer for supplerende eller hyppigere oplysninger, som stilles til rådighed for betalingstjenestebrugeren efter anmodning, eller for overførsel heraf ved hjælp af andre kommunikationsmidler end dem, der er anført i rammeaftalen.
3. Når betalingstjenesteudbyderen kan afkræve gebyrer for oplysninger i henhold til stk. 2, skal de være passende og stå i rimeligt forhold til betalingstjenesteudbyderens faktiske omkostninger.

Artikel 34

Bevisbyrden vedrørende oplysningskrav

Medlemsstaterne kan fastsætte, at betalingstjenesteudbyderen har bevisbyrden med hensyn til at bevise, at oplysningskravene i dette afsnit er opfyldt.

Artikel 35

Undtagelse fra oplysningskravene i forbindelse med betalingsinstrumenter for små betalinger og elektroniske penge

1. Når der er tale om betalingsinstrumenter, der i henhold til rammeaftalen udelukkende vedrører individuelle betalingstransaktioner på højst 30 EUR, eller som enten har en beløbsgrænse på 150 EUR eller på intet tidspunkt lagrer midler på mere end 150 EUR:
 - a) skal betalingstjenesteudbyderen uanset artikel 44, 45 og 49 kun give betaleren oplysning om de vigtigste karakteristika ved betalingstjenesten, herunder den måde, hvorpå betalingsinstrumentet kan anvendes, ansvar, de opkrævede gebyrer samt andre væsentlige oplysninger, der er nødvendige for at træffe en informeret beslutning, og en angivelse af, hvor andre oplysninger og betingelser, der er anført i artikel 45, stilles til rådighed på en let tilgængelig måde
 - b) kan det aftales, at betalingstjenesteudbyderen uanset artikel 47 ikke har pligt til at foreslå ændringer i betingelserne i rammeaftalen på samme måde som fastsat i artikel 44, stk. 1
 - c) kan det aftales, at betalingstjenesteudbyderen uanset artikel 50 og 51 efter gennemførelsen af en betalingstransaktion:
 - i) kun skal meddele en reference eller stille en reference til rådighed, der gør det muligt for betalingstjenestebrugeren at identificere betalingstransaktionen, transaktionsbeløbet og gebyrerne for den og/eller, når der er tale om flere betalingstransaktioner af samme art foretaget til samme betalingsmodtager, kun skal oplyse det samlede beløb og de samlede gebyrer for disse betalingstransaktioner
 - ii) ikke skal have pligt til at meddele de oplysninger, der er omhandlet i nr. i), eller stille dem til rådighed, hvis betalingsinstrumentet anvendes anonymt, eller hvis betalingstjenesteudbyderen på anden vis teknisk ikke er i stand til at meddele dem. Betalingstjenesteudbyderen skal dog give betaleren mulighed for at kontrollere størrelsen af de midler, der er lagret.
2. For så vidt angår nationale betalingstransaktioner kan medlemsstaterne eller deres kompetente myndigheder mindske eller fordoble de beløb, der er omhandlet i stk. 1. For forudbetalte betalingsinstrumenter kan medlemsstaterne forhøje disse beløb indtil 500 EUR.

KAPITEL 2

Enkeltstående betalingstransaktioner

Artikel 36

Anvendelsesområde

1. Dette kapitel finder anvendelse på enkeltstående betalingstransaktioner, der ikke er omfattet af en rammeaftale.
2. Når en betalingsordre vedrørende en enkeltstående betalingstransaktion sendes via et betalingsinstrument, som er omfattet af en rammeaftale, er betalingstjenesteudbyderen ikke forpligtet til at meddele oplysninger eller stille oplysninger til rådighed, som betalingstjenestebrugeren allerede modtager på grundlag af en rammeaftale med en anden betalingstjenesteudbyder, eller som han vil modtage i henhold til denne rammeaftale.

Artikel 37

Generelle forudgående oplysninger

1. Medlemsstaterne kræver, at betalingstjenesteudbyderen, inden betalingstjenestebrugeren bliver bundet af en enkeltstående betalingstjenesteaftale eller et enkeltstående betalingstjenestetilbud, skal stille de oplysninger og betingelser, der er anført i artikel 38, til rådighed for betalingstjenestebrugeren på en let tilgængelig måde. Efter anmodning fra betalingstjenestebrugeren meddeler betalingstjenesteudbyderen oplysningerne og betingelserne på papir eller et andet varigt medium. Oplysningerne og betingelserne affattes i et letforståeligt sprog og på en tydelig og forståelig måde på et af de officielle sprog i den medlemsstat, hvor betalingstjenesten udbydes, eller på et andet sprog, som parterne fastsætter indbyrdes.
2. Hvis den enkeltstående betalingstjenesteaftale er indgået på betalingstjenestebrugers anmodning ved hjælp af et fjernkommunikationsmiddel, og dette ikke giver betalingstjenesteudbyderen mulighed for at overholde bestemmelserne i stk. 1, skal betalingstjenesteudbyderen opfylde sine forpligtelser efter det nævnte stykke straks efter gennemførelsen af betalingstransaktionen.
3. Forpligtelserne efter stk. 1 i denne artikel kan også opfyldes ved levering af en kopi af udkastet til den enkeltstående betalingstjenesteaftale eller udkastet til betalingsordren med de oplysninger og betingelser, der er anført i artikel 38.

Artikel 38

Oplysninger og betingelser

1. Medlemsstaterne sikrer, at følgende oplysninger og betingelser meddeles eller stilles til rådighed for betalingstjenestebrugeren:
 - a) præcisering af de oplysninger eller den entydige identifikationskode, som betalingstjenestebrugeren skal anvende, for at en betalingsordre kan initieres eller gennemføres korrekt
 - b) den maksimale gennemførelsestid for den ønskede betalingstjeneste
 - c) alle gebyrer, som betalingstjenestebrugeren skal betale til betalingstjenesteudbyderen, og, hvor det er relevant, en udspecificering af gebyrerne
 - d) hvor det er relevant, den faktiske vekselkurs eller referencekursen, der skal gælde for betalingstransaktionen.
2. Medlemsstaterne sikrer for så vidt angår betalingsinitieringstjenester, at tredjemandsbetalingstjenesteudbyderen stiller oplysninger til rådighed for betaleren om de udbudte tjenester og kontaktoplysninger vedrørende tredjemandsbetalingstjenesteudbyderen.
3. Hvor det er relevant, stilles andre relevante oplysninger og betingelser, som er anført i artikel 42, til rådighed for betalingstjenestebrugeren på en let tilgængelig måde.

Artikel 39

Oplysninger til betaleren og betalingsmodtageren i forbindelse med betalingsinitieringstjenester

En tredjemandsbetalingstjenesteudbyder, der på betalerens anmodning initierer en betalingsordre, meddeler umiddelbart efter initieringen betaleren og, hvis det er relevant, betalingsmodtageren følgende data eller stiller dem til rådighed for denne:

- a) en bekræftelse på, at betalingsordren er blevet initieret korrekt hos betalerens kontoførende betalingstjenesteudbyder

- b) en reference, der gør det muligt for betaleren og betalingsmodtageren at identificere betalingstransaktionen og, hvor det er relevant, betaleren, samt eventuelle oplysninger, der fulgte betalingstransaktionen
- c) betalingstransaktionsbeløbet
- d) hvis det er relevant, størrelsen af eventuelle gebyrer for betalingstransaktionen og, hvis det er relevant, en udspecificering heraf.

Artikel 40

Oplysninger til betalerens kontoførende betalingstjenesteudbyder i forbindelse med betalingsinitieringstjenester

Hvis en betalingsordre initieres af tredjemandsbetalingstjenesteudbyderens eget system, skal denne i tilfælde af svig eller tvister stille transaktionsreferencen og godkendelsesoplysningerne til rådighed for betaleren og den kontoførende betalingstjenesteudbyder.

Artikel 41

Oplysninger til betaleren efter modtagelse af betalingsordren

Umiddelbart efter modtagelsen af betalingsordren meddeler betalerens betalingstjenesteudbyder betaleren følgende oplysninger eller stiller dem til rådighed for denne på samme måde som fastsat i artikel 37, stk. 1:

- a) en reference, der gør det muligt for betaleren at identificere betalingstransaktionen, og, hvor det er relevant, oplysninger om betalingsmodtageren
- b) betalingstransaktionsbeløbet udtrykt i den valuta, der anvendes i betalingsordren
- c) størrelsen af eventuelle gebyrer for betalingstransaktionen, som betaleren skal betale, og, hvor det er relevant, en udspecificering af disse gebyrer
- d) hvor det er relevant, den vekselkurs, som betalerens betalingstjenesteudbyder har anvendt ved betalingstransaktionen eller en henvisning hertil, hvis den er forskellig fra den kurs, der anvendes i overensstemmelse med artikel 38, stk. 1, litra d), og betalingstransaktionsbeløbet efter valutaomregningen
- e) datoen for modtagelsen af betalingsordren.

Artikel 42

Oplysninger til betalingsmodtageren efter gennemførelsen

Umiddelbart efter gennemførelsen af betalingstransaktionen meddeler betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder betalingsmodtageren samtlige følgende oplysninger eller stiller dem til rådighed for denne på samme måde som fastsat i artikel 37, stk. 1:

- a) den reference, der gør det muligt for betalingsmodtageren at identificere betalingstransaktionen, og, hvor det er relevant, betaleren, samt eventuelle oplysninger, der fulgte betalingstransaktionen
- b) betalingstransaktionsbeløbet udtrykt i valutaen for de midler, der er til betalingsmodtagerens rådighed
- c) størrelsen af eventuelle gebyrer for betalingstransaktionen, som betalingsmodtageren skal betale, og, hvor det er relevant, en udspecificering af disse gebyrer
- d) hvor det er relevant, den vekselkurs, som betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder har anvendt ved betalingstransaktionen, og betalingstransaktionsbeløbet inden denne valutaomregning

- e) valørdatoen for kreditering.

KAPITEL 3

Rammeaftaler

Artikel 43

Anvendelsesområde

Dette kapitel finder anvendelse på betalingstransaktioner, der er omfattet af en rammeaftale.

Artikel 44

Generelle forudgående oplysninger

1. Medlemsstaterne kræver, at betalingstjenesteudbyderen, i god tid inden betalingstjenestebrugeren bliver bundet af en rammeaftale eller et tilbud, på papir eller et andet varigt medium meddeler denne de oplysninger og betingelser, der er anført i artikel 45. Oplysningerne og betingelserne affattes i et letforståeligt sprog og på en tydelig og forståelig måde på et af de officielle sprog i den medlemsstat, hvor betalingstjenesten udbydes, eller på et andet sprog, som parterne fastsætter indbyrdes.
2. Hvis rammeaftalen er indgået på betalingstjenestebrugeren anmodning ved hjælp af et fjernkommunikationsmiddel, og dette ikke giver betalingstjenesteudbyderen mulighed for at overholde bestemmelserne i stk. 1, skal betalingstjenesteudbyderen opfylde sine forpligtelser efter det pågældende stykke straks efter indgåelsen af rammeaftalen.
3. Forpligtelserne efter stk. 1 kan også opfyldes ved udlevering af en kopi af udkastet til rammeaftale med de oplysninger og betingelser, som er anført i artikel 45.

Artikel 45

Oplysninger og betingelser

Medlemsstaterne sikrer, at følgende oplysninger og betingelser meddeles betalingstjenestebrugeren:

1. vedrørende betalingstjenesteudbyderen:
 - a) navnet på betalingstjenesteudbyderen, den fysiske adresse på hovedkontoret og, hvor det er relevant, den fysiske adresse på en filial eller agent, som er etableret i den medlemsstat, hvor betalingstjenesten udbydes, og enhver anden adresse, herunder e-postadresser, som har betydning for kommunikationen med betalingstjenesteudbyderen
 - b) oplysninger om den relevante tilsynsmyndighed og om det register, der er omhandlet i artikel 13, eller om et andet relevant offentligt register, hvor betalingstjenesteudbyderens tilladelse er registreret, og registreringsnummeret eller tilsvarende identifikationsoplysninger i det pågældende register
2. vedrørende brug af betalingstjenester:
 - a) en beskrivelse af de vigtigste karakteristika ved den pågældende betalingstjeneste
 - b) en præcisering af de oplysninger eller den entydige identifikationskode, som betalingstjenestebrugeren skal anvende, for at en betalingsordre kan initieres eller gennemføres korrekt
 - c) formen og proceduren for meddelelse af samtykke til at initiere eller gennemføre en betalingstransaktion og tilbagekaldelse af et sådant samtykke i overensstemmelse med artikel 57 og 71

- d) en henvisning til det tidspunkt, hvor en betalingsordre anses for at være modtaget, jf. artikel 69, og det eventuelle seneste tidspunkt (cut-off-tidspunktet), der er fastsat af betalingstjenesteudbyderen
 - e) den maksimale gennemførelsestid for de ønskede betalingstjenester
 - f) oplysning om, hvorvidt der er mulighed for at aftale beløbsgrænser for anvendelse af betalingsinstrumentet i overensstemmelse med artikel 60, stk. 1
3. vedrørende gebyrer, renter og vekselkurser:
- a) alle gebyrer, som betalingstjenestebrugeren skal betale til betalingstjenesteudbyderen, og, hvor det er relevant, en udspecificering af gebyrerne
 - b) hvor det er relevant, de rentesatser og vekselkurser, der skal gælde, eller hvis referencerentesatsen og referencekursen skal anvendes, beregningsmetoden for den faktiske rente og den relevante dato og indeks eller grundlag for fastsættelse af en sådan referencerentesats eller referencekurs
 - c) hvis det er aftalt, øjeblikkelig anvendelse af ændringer i referencerentesatsen eller referencekursen og oplysningskrav vedrørende ændringerne i overensstemmelse med artikel 47, stk. 2
4. vedrørende kommunikation:
- a) hvor det er relevant, kommunikationsmidler, herunder de tekniske krav til betalingstjenestebrugers udstyr og software, som parterne aftaler at bruge ved overførsel af oplysninger eller meddelelser i henhold til dette direktiv
 - b) den måde, hvorpå og den hyppighed, hvormed oplysninger ifølge dette direktiv skal meddeles eller stilles til rådighed
 - c) det eller de sprog, hvorpå rammeaftalen skal indgås og kommunikationen finde sted i løbet af dette kontraktforhold,
 - d) betalingstjenestebrugers ret til at modtage aftalebetingelserne i rammeaftalen og oplysninger og betingelser i overensstemmelse med artikel 46
5. vedrørende beskyttelsesforanstaltninger og korrigerende foranstaltninger:
- a) hvor det er relevant, en beskrivelse af de foranstaltninger, betalingstjenestebrugeren skal træffe for at opfylde sikkerhedskravene for betalingsinstrumentet, samt oplysninger om, hvordan betalingstjenesteudbyderen skal underrettes, jf. artikel 61, stk. 1, litra b); og en sikker procedure for betalingstjenesteudbyderens underretning af kunden i tilfælde af mistanke om eller faktiske tilfælde af svig eller sikkerhedstrusler
 - b) hvis det er aftalt, de betingelser, hvorpå betalingstjenesteudbyderen forbeholder sig ret til at spærre et betalingsinstrument i overensstemmelse med artikel 60
 - c) betalerens hæftelse i henhold til artikel 66, herunder oplysninger om det relevante beløb
 - d) hvordan og inden for hvilket tidsrum betalingstjenestebrugeren skal give betalingstjenesteudbyderen meddelelse om en uautoriseret eller ukorrekt initieret eller gennemført betalingstransaktion i overensstemmelse med artikel 63 samt betalingstjenesteudbyderens ansvar for uautoriserede betalingstransaktioner i overensstemmelse med artikel 65
 - e) betalingstjenesteudbyderens ansvar for initieringen eller gennemførelsen af betalingstransaktioner i overensstemmelse med artikel 80

- f) betingelserne for tilbagebetaling i henhold til artikel 67 og 68
6. vedrørende ændringer i og opsigelse af rammeaftalen:
- a) hvis det er aftalt, oplysninger om, at betalingstjenestebrugeren anses for at have godkendt de ændrede betingelser i overensstemmelse med artikel 47, medmindre han inden den foreslåede ikrafttrædelsesdato meddeler betalingstjenesteudbyderen, at han ikke kan godkende dem
 - b) kontraktens løbetid
 - c) betalingstjenestebrugers ret til at opsiges rammeaftalen og eventuelle aftaler om opsigelse, jf. artikel 47, stk. 1, og artikel 48
7. vedrørende klage og erstatning:
- a) eventuelle kontraktbestemmelser om den lovgivning, der finder anvendelse på rammeaftalen, og/eller om værneting,
 - b) de udenretslige klagemuligheder og erstatningsprocedurer, som er tilgængelige for betalingstjenestebrugeren i henhold til artikel 88-91.

Artikel 46

Adgang til oplysninger og betingelser i rammeaftalen

Betalingstjenestebrugeren har til enhver tid i løbet af kontraktforholdet ret til efter anmodning at modtage aftalebetingelserne i rammeaftalen samt de oplysninger og betingelser, der er omhandlet i artikel 45, på papir eller et andet varigt medium.

Artikel 47

Ændringer i betingelser i rammeaftalen

1. Betalingstjenesteudbyderen skal foreslå eventuelle ændringer i rammeaftalen og i de oplysninger og betingelser, der er anført i artikel 45, på samme måde som fastsat i artikel 44, stk. 1, og senest to måneder inden den foreslåede ikrafttrædelsesdato.

Hvis det er relevant i overensstemmelse med artikel 45, stk. 6, litra a), skal betalingstjenesteudbyderen meddele betalingstjenestebrugeren, at han anses for at have godkendt disse ændringer, hvis han ikke inden den foreslåede ikrafttrædelsesdato meddeler betalingstjenesteudbyderen, at han ikke kan godkende dem. I så fald skal betalingstjenesteudbyderen også klart angive, at betalingstjenestebrugeren har ret til at opsiges rammeaftalen øjeblikkeligt og gebyrfrit inden den foreslåede dato for anvendelse af ændringerne.
2. Ændringer i rentesatsen eller vekselkursen kan anvendes øjeblikkeligt og uden varsel, forudsat at en sådan ret er aftalt i rammeaftalen, og at ændringerne bygger på den referencerentesats eller den referencekurs, der er aftalt i overensstemmelse med artikel 45, stk. 3, litra b) og c). Betalingstjenestebrugeren skal underrettes om eventuelle ændringer i renten så hurtigt som muligt på samme måde som fastsat i artikel 44, stk. 1, medmindre parterne har aftalt, at oplysningerne skal gives eller stilles til rådighed med en bestemt hyppighed eller på en bestemt måde. Ændringer i rentesatsen eller vekselkursen, der er mere gunstige for betalingstjenestebrugere, kan dog anvendes uden varsel.
3. Ændringer i den rentesats eller vekselkurs, der anvendes i betalingstransaktioner, foretages og beregnes efter en neutral metode uden at forskelsbehandle betalingstjenestebrugere.

Artikel 48

Opsigelse

1. Betalingstjenestebrugeren kan opsigse rammeaftalen på et hvilket som helst tidspunkt, medmindre parterne har aftalt en opsigelsesfrist. En sådan frist kan ikke overstige en måned.
2. En rammeaftale, der er indgået for en tidsbegrænset periode på mere end 12 måneder eller på ubestemt tid, skal kunne opsiges efter udløbet af 12 måneder, uden at det medfører opsigelsesgebyr for betalingstjenestebrugeren. I alle andre tilfælde skal opsigelsesgebyrerne være passende og stå i rimeligt forhold til omkostningerne.
3. Hvis det er fastlagt i rammeaftalen, kan betalingstjenesteudbyderen opsigse en rammeaftale, når aftalen er indgået på ubestemt tid, med mindst to måneders varsel på samme måde som fastsat i artikel 44, stk. 1.
4. Gebyrer for betalingstjenester, der opkræves regelmæssigt, skal kun betales forholdsmæssigt af betalingstjenestebrugeren for tiden frem til opsigelsen af aftalen. Hvis sådanne gebyrer er forudbetalt, skal de tilbagebetales forholdsmæssigt.
5. Bestemmelserne i denne artikel berører ikke medlemsstaternes love og administrative bestemmelser vedrørende parternes ret til at annullere rammeaftalen eller erklære den for ugyldig.
6. Medlemsstaterne kan fastsætte bestemmelser, der er gunstigere for betalingstjenestebrugere.

Artikel 49

Oplysninger før gennemførelse af individuelle betalingstransaktioner

Hvis en særskilt betalingstransaktion, der er omfattet af en rammeaftale, er initieret af betaleren, skal betalingstjenesteudbyderen, hvis betaleren ønsker det for denne specifikke betalingstransaktion, udtrykkeligt oplyse om den maksimale gennemførelsestid og de gebyrer, som betaleren skal betale, og, hvor det er relevant, specificere gebyrerne.

Artikel 50

Oplysninger til betaleren om individuelle betalingstransaktioner

1. Efter at beløbet for en særskilt betalingstransaktion er blevet debiteret betalernes konto eller, hvis betaleren ikke anvender en betalingskonto, efter modtagelsen af betalingsordren, skal betalernes betalingstjenesteudbyder snarest muligt på samme måde som fastsat i artikel 44, stk. 1, meddele betaleren følgende oplysninger:
 - a) en reference, der gør det muligt for betaleren at identificere hver enkelt betalingstransaktion og, hvor det er relevant, oplysninger om betalingsmodtageren
 - b) betalingstransaktionsbeløbet udtrykt i den valuta, som betalernes betalingskonto debiteres i, eller i den valuta, der anvendes i betalingsordren
 - c) størrelsen af eventuelle gebyrer for betalingstransaktionen og, hvor det er relevant, en udspecificering heraf, eller den rente, som betaleren skal betale
 - d) hvor det er relevant, den vekselkurs, som betalernes betalingstjenesteudbyder har anvendt ved betalingstransaktionen, og betalingstransaktionsbeløbet efter valutaomregningen
 - e) valørdatoen for debitering eller datoen for modtagelsen af betalingsordren.

2. En rammeaftale kan indeholde en bestemmelse om, at de i stk. 1 omhandlede oplysninger skal meddeles eller stilles til rådighed mindst én gang om måneden og på en aftalt måde, som gør det muligt for betaleren at lagre og gengive oplysninger uændret.
3. Medlemsstaterne kan dog kræve, at betalingstjenesteudbydere skal meddele oplysninger på papir én gang om måneden vederlagsfrit.

Artikel 51

Oplysninger til betalingsmodtageren om individuelle betalingstransaktioner

1. Efter at en særskilt betalingstransaktion er gennemført, skal betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder snarest muligt på samme måde som fastsat i artikel 44, stk. 1, meddele betalingsmodtageren følgende oplysninger:
 - a) den reference, der gør det muligt for betalingsmodtageren at identificere betalingstransaktionen og, hvor det er relevant, betaleren, samt eventuelle oplysninger, der fulgte betalingstransaktionen
 - b) beløbet for betalingstransaktion i den valuta, som betalingsmodtagerens betalingskonto krediteres i
 - c) størrelsen af eventuelle gebyrer for betalingstransaktionen og, hvor det er relevant, en udspecificering heraf, eller den rente, som betalingsmodtageren skal betale
 - d) hvor det er relevant, den vekselkurs, som betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder har anvendt ved betalingstransaktionen, og betalingstransaktionsbeløbet inden denne valutaomregning
 - e) valørdatoen for kreditering.
2. En rammeaftale kan indeholde en bestemmelse om, at de i stk. 1 omhandlede oplysninger skal meddeles eller stilles til rådighed mindst én gang om måneden og på en aftalt måde, som gør det muligt for betalingsmodtageren at lagre og gengive oplysninger uændret.
3. Medlemsstaterne kan dog kræve, at betalingstjenesteudbydere skal meddele oplysninger på papir én gang om måneden vederlagsfrit.

KAPITEL 4

Fælles bestemmelser

Artikel 52

Valuta og valutaomregning

1. Betalinger foretages i den valuta, som parterne har aftalt.
2. Hvis der tilbydes en valutaomregningstjeneste, før betalingstransaktionen initieres, og hvis denne valutaomregningstjeneste tilbydes på salgsstedet eller af betalingsmodtageren, er den part, der tilbyder valutaomregningstjenesten til betaleren, forpligtet til at give denne alle oplysninger om gebyrer samt om den vekselkurs, der anvendes ved valutaomregningen.

Betaleren skal godkende, at valutaomregningstjenesten ydes på dette grundlag.

Artikel 53

Oplysninger om brugergebyrer eller rabatter

1. Hvis betalingsmodtageren opkræver gebyrer eller tilbyder en rabat for brugen af et givet betalingsinstrument, underretter betalingsmodtageren betaleren herom, før betalingstransaktionen initieres.

-
2. Hvis en betalingstjenesteudbyder eller tredjemand opkræver gebyr for brugen af et givet betalingsinstrument, underretter de betalingstjenestebrugeren herom, før betalingstransaktionen initieres.

AFSNIT IV

RETTIGHEDER OG FORPLIGTELSE I FORBINDELSE MED UDBUD OG BRUG AF BETALINGSTJENESTER

KAPITEL 1

FÆLLES BESTEMMELSER

Artikel 54

Anvendelsesområde

1. Når betalingstjenestebrugeren ikke er en forbruger, kan betalingstjenestebrugeren og betalingstjenesteudbyderen aftale, at artikel 55, stk. 1, artikel 57, stk. 3, samt artikel 64, 66, 67, 68, 71 og 80 ikke eller kun delvis finder anvendelse. Betalingstjenestebrugeren og betalingstjenesteudbyderen kan også aftale et andet tidsrum end det, der er fastsat i artikel 63.
2. Medlemsstaterne kan fastsætte, at artikel 91 ikke finder anvendelse, når betalingstjenestebrugeren ikke er en forbruger.
3. Medlemsstaterne kan fastsætte, at bestemmelserne i dette afsnit finder anvendelse på mikrovirksomheder på samme måde som på forbrugere.
4. Dette direktiv berører ikke direktiv 2008/48/EF eller anden relevant EU-lovgivning eller national lovgivning vedrørende betingelser for ydelse af kredit til forbrugere, der ikke er harmoniseret ved nævnte direktiv, og som er i overensstemmelse med EU-lovgivningen.

Artikel 55

Gebyrer

1. Betalingstjenesteudbyderen må ikke afkræve betalingstjenestebrugeren gebyr for opfyldelse af sin oplysningspligt eller korrigerende og forebyggende foranstaltninger i henhold til dette afsnit, medmindre andet fremgår af artikel 70, stk. 1, artikel 71, stk. 5, og artikel 79, stk. 2. Disse gebyrer aftales mellem betalingstjenestebrugeren og betalingstjenesteudbyderen og skal være passende og stå i rimeligt forhold til betalingstjenesteudbyderens faktiske omkostninger.
2. Når en betalingstransaktion ikke involverer valutaomregning, kræver medlemsstaterne, at betalingsmodtageren betaler de gebyrer, som dennes betalingstjenesteudbyder opkræver, og betaleren betaler de gebyrer, som dennes betalingstjenesteudbyder opkræver.
3. Betalingstjenesteudbyderen må ikke hindre betalingsmodtageren i at opkræve et gebyr hos betaleren, tilbyde den pågældende en rabat eller på anden måde styre vedkommende i retning af at anvende et bestemt betalingsinstrument. De gebyrer, der anvendes, må dog ikke overstige de omkostninger, som betalingsmodtageren afholder for at anvende det pågældende betalingsinstrument.
4. Medlemsstaterne sikrer dog, at betalingsmodtageren ikke opkræver gebyrer for anvendelsen af betalingsinstrumenter, for hvilke interbankgebyrerne er reguleret ved forordning (EU) nr. [...] [OP please insert number of Regulation once adopted].

Artikel 56

Undtagelse for betalingsinstrumenter med lav værdi og elektroniske penge

1. Hvis der er tale om betalingsinstrumenter, der i henhold til rammeaftalen udelukkende vedrører individuelle betalingstransaktioner på højst 30 EUR, eller som enten har en beløbsgrænse på 150 EUR eller på intet tidspunkt lagrer midler på mere end 150 EUR, kan betalingstjenesteudbyderne aftale med deres betalingstjenestebrugere:
 - a) at artikel 61, stk. 1, litra b), artikel 62, stk. 1, litra c) og d), samt artikel 66, stk. 2, ikke finder anvendelse, hvis betalingsinstrumentet ikke gør det muligt at spærre brugen heraf eller forhindre dets yderligere anvendelse
 - b) at artikel 64 og 65 og artikel 66, stk. 1 og 2, ikke finder anvendelse, hvis betalingsinstrumentet anvendes anonymt, eller betalingstjenesteudbyderen af andre grunde, som er særlige for det givne betalingsinstrument, ikke er i stand til at bevise, at betalingstransaktionen var autoriseret
 - c) at betalingstjenesteudbyderen uanset artikel 70, stk. 1, ikke skal give betalingstjenestebrugeren meddelelse om afvisning af en betalingsordre, hvis den manglende gennemførelse fremgår tydeligt af den givne sammenhæng
 - d) at betaleren uanset artikel 71 ikke kan tilbagekalde betalingsordren efter at have afgivet sin betalingsordre eller meddelt sit samtykke til at gennemføre betalingstransaktionen til betalingsmodtageren
 - e) at der uanset artikel 74 og 75 anvendes andre gennemførelsesperioder.
2. For så vidt angår nationale betalingstransaktioner kan medlemsstaterne eller deres kompetente myndigheder mindske eller fordoble de beløb, der er omhandlet i stk. 1. De kan forhøje dem for forudbetalte betalingsinstrumenter indtil 500 EUR.
3. Artikel 65 og 66 i dette direktiv finder også anvendelse på elektroniske penge som defineret i artikel 2, nr. 2), i direktiv 2009/110/EF, medmindre betalerens betalingstjenesteudbyder ikke har mulighed for at fastfryse betalingskontoen eller spærre betalingsinstrumentet. Medlemsstaterne kan begrænse denne undtagelse til betalingskonti eller instrumenter af en nærmere angivet værdi.

KAPITEL 2

Autorisation af betalingstransaktioner

Artikel 57

Samtykke og tilbagekaldelse af samtykke

1. Medlemsstaterne sikrer, at en betalingstransaktion kun anses for at være autoriseret, hvis betaleren har meddelt sit samtykke til at gennemføre betalingstransaktionen. Betaleren kan autorisere en betalingstransaktion før eller, hvis det er aftalt mellem betaleren og dennes betalingstjenesteudbyder, efter gennemførelsen af betalingstransaktionen.
2. Samtykke til at gennemføre en betalingstransaktion eller en række betalingstransaktioner meddeles i den form, der er aftalt mellem betaleren og dennes betalingstjenesteudbyder. Samtykke kan også meddeles direkte eller indirekte via betalingsmodtageren. Samtykke til at gennemføre en betalingstransaktion anses også for at være meddelt, hvis betaleren giver en tredjemandsbetalingstjenesteudbyder tilladelse til at initiere betalingstransaktionen hos den kontoførende betalingstjenesteudbyder.

Hvis der ikke er meddelt samtykke, anses betalingstransaktionen for uautoriseret.
3. Betaleren kan til enhver tid tilbagekalde et samtykke, men ikke senere end det tidspunkt for uigenkaldelighed, der er omhandlet i artikel 71. Et samtykke til at gennemføre en række

betalingstransaktioner kan også tilbagekaldes, med den virkning, at eventuelle fremtidige betalingstransaktioner skal anses for uautoriserede.

4. Betaleren og betalingstjenesteudbyderen træffer aftale om proceduren for meddelelse af samtykke.

Artikel 58

Tredjemandsbetalingstjenesteudbyderes adgang til og anvendelse af betalingskontooplysninger

1. Medlemsstaterne sikrer, at en betaler har ret til at gøre brug af en tredjemandsbetalingstjenesteudbyder for at få betalingstjenester, der giver adgang til betalingskonti som omhandlet i punkt 7 i bilag I.
2. En tredjemandsbetalingstjenesteudbyder, der af betaleren er blevet autoriseret til at udbyde betalingstjenester i henhold til stk. 1, har følgende forpligtelser:
 - a) at sikre, at andre parter ikke har adgang til betalingstjenestebrugerens personaliserede sikkerhedsfeatures
 - b) at autentificere sig på en entydig måde over for kontohaverens kontoførende betalingstjenesteudbyder(e)
 - c) ikke at lagre betalingstjenestebrugerens følsomme betalingsdata eller personaliserede sikkerhedsfeatures.
3. Hvis den kontoførende betalingstjenesteudbyder i forbindelse med en betalingsinitieringstjeneste har modtaget betalerens betalingsordre gennem en tredjemandsbetalingstjenesteudbyder, underretter den kontoførende betalingstjenesteudbyder straks sidstnævnte om modtagelsen af betalingsordren og giver oplysning om, hvorvidt der er tilstrækkelige midler til rådighed til den pågældende betalingstransaktion.
4. Kontoførende betalingstjenesteudbydere behandler betalingsordrer, der overføres gennem en tredjemandsbetalingstjenesteudbyder, uden forskel, medmindre der foreligger objektive grunde hvad angår timing og prioritet i forhold til betalingsordrer, der overføres direkte af betaleren selv.

Artikel 59

Tredjemandsbetalingsinstrumentudsteders adgang til og anvendelse af betalingskontooplysninger

1. Medlemsstaterne sikrer, at en betaler har ret til at gøre brug af en tredjemandsbetalingsinstrumentudsteder for at få adgang til betalingskorttjenester.
2. Hvis betaleren har givet sit samtykke til, at en tredjemandsbetalingsinstrumentudsteder, som har stillet et betalingsinstrument til rådighed for betaleren, indhenter oplysninger om, hvorvidt der er tilstrækkelige midler til rådighed til en bestemt betalingstransaktion på en bestemt betalingskonto, som indehaves af betaleren, udleverer den kontoførende betalingstjenesteudbyder for den pågældende betalingskonto sådanne oplysninger til tredjemandsbetalingsinstrumentudstederen umiddelbart efter modtagelsen af betalerens betalingsordre.
3. Kontoførende betalingstjenesteudbydere behandler betalingsordrer, der overføres gennem en tredjemandsbetalingsinstrumentudsteder, uden forskel, medmindre der foreligger objektive grunde hvad angår timing og prioritet i forhold til betalingsordrer, der overføres direkte af betaleren personligt.

Artikel 60

Grænser for brugen af betalingsinstrumentet

1. Når der med henblik på meddelelse af samtykke anvendes et specifikt betalingsinstrument, kan betaleren og dennes betalingstjenesteudbyder aftale beløbsgrænser for betalingstransaktioner, der gennemføres ved hjælp af dette betalingsinstrument.
2. Hvis det er aftalt i rammeaftalen, kan betalingstjenesteudbyderen forbeholde sig ret til at spærre betalingsinstrumentet af objektive berettigede årsager i tilknytning til betalingsinstrumentets sikkerhed, mistanke om uautoriseret eller svigagtig brug af betalingsinstrumentet eller, i forbindelse med et betalingsinstrument med en kreditlinje, en væsentligt forhøjet risiko for, at betaleren ikke kan opfylde sin betalingsforpligtelse.
3. I så fald underretter betalingstjenesteudbyderen efter en aftalt procedure betaleren om spærringen af betalingsinstrumentet og årsagerne hertil, om muligt inden betalingsinstrumentet spærres og senest umiddelbart derefter, medmindre dette vil være til skade for objektive berettigede sikkerhedshensyn eller er forbudt i henhold til anden relevant EU-lovgivning eller national lovgivning.
4. Betalingstjenesteudbyderen ophæver spærringen af betalingsinstrumentet eller erstatter det med et nyt, så snart årsagerne til spærringen ikke længere er til stede.

Artikel 61

Betalingstjenestebrugerens forpligtelser i tilknytning til betalingsinstrumenter

1. Den betalingstjenestebruger, som er berettiget til at anvende et betalingsinstrument, har følgende forpligtelser:
 - a) at anvende betalingsinstrumentet i henhold til de objektive, ikke-diskriminerende og forholdsmæssige betingelser for udstedelse og brug af betalingsinstrumentet
 - b) snarest muligt at underrette betalingstjenesteudbyderen eller den enhed, som denne har udpeget, når vedkommende bliver opmærksom på tab, tyveri eller uberettiget tilegnelse eller anden uautoriseret brug af betalingsinstrumentet.
2. Med henblik på stk. 1, litra a), skal betalingstjenestebrugerens, så snart denne modtager et betalingsinstrument, navnlig træffe alle nødvendige foranstaltninger til at beskytte sine personaliserede sikkerhedsfeatures. Betalingstjenestebrugernes forsigtighedsforpligtelser må ikke være til hinder for anvendelsen af betalingsinstrumenter og -tjenester, for hvilke der er meddelt tilladelse i henhold til dette direktiv.

Artikel 62

Betalingstjenesteudbyderens forpligtelser i tilknytning til betalingsinstrumenter

1. Den betalingstjenesteudbyder, der udsteder et betalingsinstrument, har følgende forpligtelser:
 - a) at sikre sig, at betalingsinstrumentets personaliserede sikkerhedsfeatures ikke er tilgængelige for andre end den betalingstjenestebruger, som er berettiget til at bruge betalingsinstrumentet, jf. dog betalingstjenestebrugerens forpligtelser i overensstemmelse med artikel 61
 - b) at afholde sig fra uopfordret at fremsende et betalingsinstrument, bortset fra de tilfælde, hvor et betalingsinstrument, der allerede er givet til betalingstjenestebrugerens, skal udskiftes
 - c) at sikre, at betalingstjenestebrugerens til enhver tid har mulighed for at foretage den underretning, der er nævnt i artikel 61, stk. 1, litra b), eller anmode om ophævelse af

spærringen i henhold til artikel 60, stk. 4; betalingstjenesteudbyderen skal på anmodning sætte betalingstjenestebrugeren i stand til i en periode på 18 måneder, fra underretningen foretages, at bevise, at han har foretaget en sådan underretning

- d) at give betaleren mulighed at foretage en underretning i henhold til artikel 61, stk. 1, litra b), uden beregning og, hvis der beregnes gebyr, så kun til dækning af udskiftningsomkostninger i direkte tilknytning til betalingsinstrumentet
 - e) at hindre enhver brug af betalingsinstrumentet, så snart der er foretaget underretning i henhold til artikel 61, stk. 1, litra b).
2. Risikoen ved at sende et betalingsinstrument eller dets personaliserede sikkerhedsfeatures til betaleren påhviler betalingstjenesteudbyderen.

Artikel 63

Underretning om uautoriserede eller fejlbehæftede betalingstransaktioner

1. For at kunne kræve berigtigelse af en transaktion fra den kontoførende betalingstjenesteudbyders side skal betalingstjenestebrugeren underrette betalingstjenesteudbyderen snarest muligt efter at have konstateret uautoriserede eller fejlbehæftede betalingstransaktioner, der giver anledning til krav, herunder krav som omhandlet i artikel 80, og ikke senere end 13 måneder efter debiteringsdatoen, medmindre betalingstjenesteudbyderen i givet fald ikke har meddelt oplysningerne om den pågældende betalingstransaktion eller stillet dem til rådighed i overensstemmelse med afsnit III.
2. Hvis en tredjemandsbetalingstjenesteudbyder er involveret, skal også den kontoførende betalingstjenesteudbyder foretage berigtigelse over for betalingstjenestebrugeren i henhold til stk. 1 i denne artikel, jf. dog artikel 65, stk. 2, og artikel 80, stk. 1.

Artikel 64

Bevis for autentifikation og gennemførelse af betalingstransaktioner

1. Hvis en betalingstjenestebruger afviser at have autoriseret en gennemført betalingstransaktion eller hævder, at betalingstransaktionen ikke blev gennemført korrekt, kræver medlemsstaterne, at det er betalingstjenesteudbyderen og, hvis det er relevant, den eventuelt involverede tredjemandsbetalingstjenesteudbyder, der skal bevise, at betalingstransaktionen var autentificeret, korrekt registreret og bogført og ikke var ramt af tekniske svigt eller andre fejl.

Hvis betalingstransaktionen er initieret gennem en tredjemandsbetalingstjenesteudbyder, bærer denne bevisbyrden for, at betalingstransaktionen ikke var ramt af tekniske svigt eller andre fejl i tilknytning til den betalingstjeneste, denne udbyder har ansvaret for.

2. Hvis en betalingstjenestebruger nægter at have autoriseret en gennemført betalingstransaktion, er brug af et betalingsinstrument, der er registreret af betalingstjenesteudbyderen, herunder i givet fald tredjemandsbetalingstjenesteudbyderen, i sig selv ikke nødvendigvis tilstrækkeligt til at bevise, at betalingstransaktionen var autoriseret af betaleren, eller at betaleren handlede svigagtigt, eller at denne med forsæt eller ved grov forsømmelse undlod at opfylde en eller flere af sine forpligtelser i henhold til artikel 61.

Artikel 65

Betalingstjenesteudbyderens hæftelse for uautoriserede betalingstransaktioner

1. Medlemsstaterne sikrer, at betalerens betalingstjenesteudbyder med forbehold for artikel 63 i tilfælde af en uautoriseret betalingstransaktion straks tilbagebetaler betaleren beløbet

for den uautoriserede betalingstransaktion og, hvor det er relevant, fører den debiterede betalingskonto tilbage til den situation, der ville have været gældende, hvis den uautoriserede betalingstransaktion ikke var blevet gennemført. Herved skal det også sikres, at valørdatoen for kreditering af betalerens betalingskonto ikke ligger senere end den dato, hvor beløbet blev debiteret.

2. Hvis en tredjemandsbetalingstjenesteudbyder er involveret, tilbagebetaler den kontoførende betalingstjenesteudbyder beløbet for den uautoriserede betalingstransaktion og, hvor det er relevant, fører den debiterede betalingskonto tilbage til den situation, der ville have været gældende, hvis den uautoriserede betalingstransaktion ikke var blevet gennemført. Det kan være fastsat, at tredjemandsbetalingstjenesteudbyderen skal yde finansiel kompensation til den kontoførende betalingstjenesteudbyder.
3. Yderligere finansiel kompensation kan fastsættes i overensstemmelse med den lovgivning, der finder anvendelse på den aftale, der er indgået mellem betaleren og betalingstjenesteudbyderen, eller den aftale, der er indgået mellem betaleren og tredjemandsbetalingstjenesteudbyderen, hvor det er relevant.

Artikel 66

Btalerens hæftelse for uautoriserede betalingstransaktioner

1. Uanset artikel 65 kan betaleren forpligtes til at dække tab i forbindelse med enhver uautoriseret betalingstransaktion op til højst 50 EUR, der skyldes brug af et tabt eller stjålet betalingsinstrument eller uberettiget tilegnelse af et betalingsinstrument.

Btaleren skal dække alle tab som følge af uautoriserede betalingstransaktioner, hvis de skyldes en svigagtig handling eller manglende opfyldelse af en eller flere af de forpligtelser, der fremgår af artikel 61, med forsæt eller ved grov forsømmelse. I sådanne tilfælde finder maksimumsbeløbet i stk. 1 i nærværende artikel ikke anvendelse. I forbindelse med betalinger via et fjernkommunikationsmiddel, hvor betalingstjenesteudbyderen ikke kræver stærk kundeautentifikation, bærer betaleren kun eventuelle økonomiske følger, hvis denne har handlet svigagtigt. Hvis betalingsmodtageren eller betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder ikke accepterer stærk kundeautentifikation, godtgør de det økonomiske tab, der er påført betalerens betalingstjenesteudbyder.

2. Betaleren skal ikke dække økonomiske følger af brug af et tabt, stjålet eller uberettiget tilegnet betalingsinstrument, efter at der er sket underretning i overensstemmelse med artikel 61, stk. 1, litra b), undtagen hvis denne har handlet svigagtigt. Hvis betalingstjenesteudbyderen ikke træffer egnede foranstaltninger til på alle tidspunkter at kunne modtage underretning om tabte, stjålne eller uberettiget tilegnede betalingsinstrumenter som anført i artikel 62, stk. 1, litra c), hæfter betaleren ikke for de økonomiske følger af brug af betalingsinstrumentet, undtagen hvis denne har handlet svigagtigt.

Artikel 67

Tilbagebetalinger af betalingstransaktioner initieret af eller via en betalingsmodtager

1. Medlemsstaterne sikrer, at en betaler har ret til tilbagebetaling fra sin betalingstjenesteudbyder af en autoriseret betalingstransaktion, der er initieret af eller via en betalingsmodtager, og som allerede er gennemført, hvis følgende betingelser er opfyldt:
 - a) autorisationen angav ikke det præcise betalingstransaktionsbeløb, da autorisationen blev givet

- b) betalingstransaktionsbeløbet var større end det beløb, betaleren med rimelighed kunne have forventet under hensyn til vedkommendes tidligere udgiftsmønster, betingelserne i rammeaftalen og andre relevante omstændigheder.

På betalingstjenesteudbyderens anmodning bærer betaleren bevisbyrden for, at sådanne betingelser er opfyldt.

Tilbagebetalingen skal udgøre det fulde beløb for den gennemførte betalingstransaktion. Dette indebærer også, at valørdatoen for kreditering af betalernes betalingskonto ikke ligger senere end den dato, hvor beløbet blev debiteret.

Ved direkte debiteringer har betaleren en ubetinget ret til tilbagebetaling inden for de frister, der er fastsat i artikel 68, undtagen hvis betalingsmodtageren allerede har opfyldt sine aftalemæssige forpligtelser og tjenesterne allerede er blevet modtaget eller varerne allerede er blevet forbrugt af betaleren. På betalingstjenesteudbyderens anmodning bærer betalingsmodtageren bevisbyrden for, at de i tredje afsnit omhandlede betingelser er opfyldt.

2. Med henblik på stk. 1, første afsnit, litra b), kan betaleren imidlertid ikke henholde sig til valutakurshensyn, hvis den referencekurs, der er aftalt med betalingstjenesteudbyderen ifølge artikel 38, stk. 1, litra d), og artikel 45, nr. 3), litra b), er blevet anvendt.
3. Det kan i en rammeaftale mellem betaleren og betalingstjenesteudbyderen aftales, at betaleren ikke har ret til tilbagebetaling, hvis denne har meddelt sit samtykke til at gennemføre betalingstransaktionen direkte til betalingstjenesteudbyderen, og, hvor det er relevant, hvis oplysninger om den fremtidige betalingstransaktion mindst fire uger inden forfaldsdagen blev givet betaleren eller stillet til rådighed for denne på en aftalt måde af betalingstjenesteudbyderen eller af betalingsmodtageren.

Artikel 68

Anmodninger om tilbagebetalinger af betalingstransaktioner initieret af eller via en betalingsmodtager

1. Medlemsstaterne sikrer, at betaleren inden for en periode på otte uger efter den dato, hvor midlerne blev debiteret, kan anmode om tilbagebetaling i henhold til artikel 67 af en autoriseret betalingstransaktion initieret af eller via en betalingsmodtager.
2. Inden for en frist på ti arbejdsdage efter modtagelse af en anmodning om tilbagebetaling skal betalingstjenesteudbyderen enten tilbagebetale hele transaktionsbeløbet eller begrunde et afslag på tilbagebetaling med angivelse af, hvem betaleren kan henvende sig til i overensstemmelse med artikel 88-91, hvis denne ikke accepterer begrundelsen for afslaget.

Betalingstjenesteudbyderens ret til at afslå tilbagebetaling i henhold til første afsnit gælder ikke i det tilfælde, der er omhandlet i artikel 67, stk. 1, fjerde afsnit.

KAPITEL 3

Gennemførelse af betalingstransaktioner

AFDELING 1

BETALINGSORDRER OG OVERFØRTE BELØB

Artikel 69

Modtagelse af betalingsordrer

1. Medlemsstaterne sikrer, at modtagelsestidspunktet er det tidspunkt, hvor en betalingsordre, der er initieret direkte af betaleren eller på dennes vegne af en

tredjemandsbetalingstjenesteudbyder eller indirekte af eller via en betalingsmodtager, modtages af betalerens betalingstjenesteudbyder. Hvis modtagelsestidspunktet ikke er en arbejdsdag for betalerens betalingstjenesteudbyder, anses betalingsordren for at være modtaget den følgende arbejdsdag. Betalingstjenesteudbyderen kan fastsætte et seneste tidspunkt (cut-off-tidspunkt), der ligger tæt på slutningen af en arbejdsdag, efter hvilket alle modtagne betalingsordrer anses for at være modtaget den følgende arbejdsdag.

2. Hvis den betalingstjenestebruger, der har initieret en betalingsordre, og betalingstjenesteudbyderen aftaler, at gennemførelsen af betalingsordren skal initieres på en bestemt dato eller efter et bestemt tidsrum eller på den dag, hvor betaleren har stillet midler til rådighed for betalingstjenesteudbyderen, anses modtagelsestidspunktet med henblik på artikel 74 for at være den aftalte dato. Hvis den aftalte dag ikke er en arbejdsdag for betalingstjenesteudbyderen, anses betalingsordren for at være modtaget den følgende arbejdsdag.

Artikel 70

Afvisning af betalingsordrer

1. Hvis en betalingstjenesteudbyder afviser at gennemføre en betalingsordre, skal betalingstjenestebrugeren underrettes om afvisningen og om muligt om grundene hertil samt proceduren for rettelse af eventuelle faktuelle fejl, der har ført til afvisningen, medmindre det er forbudt i henhold til anden relevant EU-lovgivning eller national lovgivning.

Betalingstjenesteudbyderen foretager underretningen eller stiller den til rådighed på en aftalt måde snarest muligt og under alle omstændigheder inden for de frister, der er anført i artikel 74.

Rammeaftalen kan indeholde en bestemmelse om, at betalingstjenesteudbyderen kan kræve betaling for denne underretning, hvis afvisningen er objektivt begrundet.

2. Hvis alle betingelserne i betalerens rammeaftale er opfyldt, må betalerens kontoførende betalingstjenesteudbyder ikke afvise at gennemføre en autoriseret betalingsordre, uanset om betalingsordren initieres af en betaler, på dennes vegne af en tredjemandsbetalingstjenesteudbyder eller af eller via en betalingsmodtager, medmindre det er forbudt i henhold til anden relevant EU-lovgivning eller national lovgivning.
3. Med henblik på artikel 74 og 80 anses en betalingsordre, hvis gennemførelse er blevet afvist, for ikke at være modtaget.

Artikel 71

Betalingsordrers uigenkaldelighed

1. Medlemsstaterne sikrer, at betalingstjenestebrugeren ikke kan tilbagekalde en betalingsordre, når den er modtaget af betalerens betalingstjenesteudbyder, jf. dog denne artikel.
2. Hvis betalingstransaktionen initieres af en tredjemandsbetalingstjenesteudbyder på vegne af betaleren eller af eller via betalingsmodtageren, kan betaleren ikke tilbagekalde betalingsordren efter at have meddelt sit samtykke til tredjemandsbetalingstjenesteudbyderen om at initiere betalingstransaktionen eller afgivet sin betalingsordre eller meddelt sit samtykke til gennemførelse af betalingstransaktionen til betalingsmodtageren.
3. I tilfælde af direkte debitering, og uden at dette berører retten til tilbagebetaling, kan betaleren dog tilbagekalde en betalingsordre senest ved slutningen af arbejdsdagen før den aftalte dato for debitering af midlerne.

4. I det i artikel 69, stk. 2, omhandlede tilfælde kan betalingstjenestebrugeren tilbagekalde en betalingsordre senest ved slutningen af arbejdsdagen før den aftalte dato.
5. Efter udløbet af de i stk. 1-4 anførte tidsfrister kan betalingsordren kun tilbagekaldes, hvis og i det omfang det er aftalt mellem betalingstjenestebrugeren og de relevante betalingstjenesteudbydere. I det i stk. 2 og 3 omhandlede tilfælde kræves også betalingsmodtagerens samtykke. Hvis det er aftalt i rammeaftalen, kan den relevante betalingstjenesteudbyder kræve betaling for tilbagekaldelsen.

Artikel 72

Overførte og modtagne beløb

1. Medlemsstaterne stiller krav om, at betalerens betalingstjenesteudbyder(e), betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder(e) og betalingstjenesteudbydernes eventuelle mellemmand overfører det fulde betalingstransaktionsbeløb og afholder sig fra at fratække gebyrer fra det overførte beløb.
2. Betalingsmodtageren og betalingstjenesteudbyderen kan dog aftale, at den relevante betalingstjenesteudbyder fratækker sine gebyrer fra det overførte beløb, før det krediteres betalingsmodtageren. I så fald holdes det fulde betalingstransaktionsbeløb og gebyrerne adskilt i de oplysninger, der gives til betalingsmodtageren.
3. Hvis der fratækkes andre gebyrer end dem, der er nævnt i stk. 2, fra det overførte beløb, skal betalerens betalingstjenesteudbyder sikre, at betalingsmodtageren modtager det fulde betalingstransaktionsbeløb, som betaleren har initieret. I tilfælde hvor betalingstransaktionen er initieret af eller via betalingsmodtageren, skal betalingstjenesteudbyderen sikre, at det fulde betalingstransaktionsbeløb modtages af betalingsmodtageren.

AFDELING 2

GENNEMFØRELSESTIDSPUNKT OG VALØRDATA

Artikel 73

Anvendelsesområde

1. Denne afdeling finder anvendelse på:
 - a) betalingstransaktioner i euro
 - b) nationale betalingstransaktioner i valutaen i medlemsstaten uden for euroområdet
 - c) betalingstransaktioner, der kun omfatter én valutaomregning mellem euro og valutaen i en medlemsstat uden for euroområdet, såfremt den nødvendige valutaomregning foretages i den pågældende medlemsstat uden for euroområdet, og i tilfælde af en grænseoverskridende betalingstransaktion, hvor den grænseoverskridende overførsel foretages i euro.
2. Denne afdeling finder anvendelse på andre betalingstransaktioner, medmindre andet er aftalt mellem betalingstjenestebrugeren og betalingstjenesteudbyderen, jf. dog artikel 78, som ikke kan fraviges af parterne ved aftale. Når betalingstjenestebrugeren og betalingstjenesteudbyderen aftaler en længere frist end dem, der er fastsat i artikel 74, for betalingstransaktioner inden for Unionen, må denne frist dog højst være fire arbejdsdage efter modtagelsestidspunktet i overensstemmelse med artikel 69.

Artikel 74

Betalingstransaktioner til en betalingskonto

1. Medlemsstaterne kræver, at betalerens betalingstjenesteudbyder sikrer, at betalingstransaktionsbeløbet efter modtagelsestidspunktet i henhold til artikel 69 senest ved afslutningen af den følgende arbejdsdag krediteres betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyders konto. Disse frister kan forlænges med endnu en arbejdsdag for papirbaserede betalingstransaktioner.
2. Medlemsstaterne kræver, at betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder påfører valørdato og stiller det pågældende betalingstransaktionsbeløb til rådighed på betalingsmodtagerens betalingskonto, efter at betalingstjenesteudbyderen har modtaget midlerne i overensstemmelse med artikel 78.
3. Medlemsstaterne kræver, at betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder overfører en betalingsordre initieret af eller via betalingsmodtageren til betalerens betalingstjenesteudbyder inden for den tidsfrist, der er aftalt mellem betalingsmodtageren og betalingstjenesteudbyderen, således at afregningen for så vidt angår direkte debiteringer kan gennemføres på den aftalte forfaldsdato.

Artikel 75

Situationer, hvor betalingsmodtageren ikke har en betalingskonto hos betalingstjenesteudbyderen

Hvis betalingsmodtageren ikke har en betalingskonto hos betalingstjenesteudbyderen, skal midlerne stilles til rådighed for betalingsmodtageren af den betalingstjenesteudbyder, der modtager midlerne for betalingsmodtageren, inden for den frist, der er fastsat i artikel 74.

Artikel 76

Kontantbeløb indbetalt på en betalingskonto

Hvis en forbruger indbetaler kontantbeløb på en betalingskonto hos den pågældende betalingstjenesteudbyder i den pågældende betalingskontos valuta, sikrer betalingstjenesteudbyderen, at beløbet stilles til rådighed med valørdato umiddelbart efter tidspunktet for modtagelsen af midlerne. Hvis betalingstjenestebrugeren ikke er en forbruger, stilles beløbet til rådighed med valørdato senest den efter modtagelsen af midlerne følgende arbejdsdag.

Artikel 77

Nationale betalingstransaktioner

For så vidt angår nationale betalingstransaktioner kan medlemsstaterne foreskrive kortere maksimale gennemførelsestider end de i denne afdeling fastsatte.

Artikel 78

Valørdato og adgang til midler

1. Medlemsstaterne sikrer, at valørdatoen for kreditering af betalingsmodtagerens betalingskonto ikke ligger senere end den arbejdsdag, hvor betalingstransaktionsbeløbet krediteres betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyders konto.
Betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder sikrer, at betalingsmodtageren har adgang til betalingstransaktionsbeløbet, umiddelbart efter at beløbet er krediteret betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyders konto, herunder også betalinger inden for én betalingstjenesteudbyder.

2. Medlemsstaterne sikrer, at valørdatoen for debitering af betalerens betalingskonto ikke ligger tidligere end det tidspunkt, hvor betalingstransaktionsbeløbet debiteres denne betalingskonto.

AFDELING 3

ANSVAR

Artikel 79

Ukorrekte entydige identifikationskoder

1. Hvis en betalingsordre gennemføres i overensstemmelse med den entydige identifikationskode, betragtes betalingsordren som gennemført korrekt med hensyn til den betalingsmodtager, der er oplyst i den entydige identifikationskode.
2. Hvis den entydige identifikationskode, som betalingstjenestebrugeren har angivet, er ukorrekt, er betalingstjenesteudbyderen ikke ansvarlig i henhold til artikel 80 for manglende gennemførelse eller mangelfuld gennemførelse af betalingstransaktionen.
3. Betalerens betalingstjenesteudbyder skal imidlertid gøre en rimelig indsats for at inddrive de midler, der var involveret i betalingstransaktionen.
4. Hvis det er aftalt i rammeaftalen, kan betalingstjenesteudbyderen kræve betaling af betalingstjenestebrugeren for inddrivelsen.
5. Hvis betalingstjenestebrugeren giver flere oplysninger end dem, der er anført i artikel 38, stk. 1, litra a), eller artikel 45, nr. 2), litra b), er betalingstjenesteudbyderen kun ansvarlig for gennemførelsen af betalingstransaktioner i overensstemmelse med den entydige identifikationskode, som betalingstjenestebrugeren har angivet.

Artikel 80

Manglende, mangelfuld eller forsinket gennemførelse

1. Hvis en betalingsordre initieres direkte af betaleren, har betalingstjenesteudbyderen uanset artikel 63, artikel 79, stk. 2 og 3, og artikel 83 ansvaret over for betaleren for den korrekte gennemførelse af betalingstransaktionen, medmindre vedkommende kan bevise over for betaleren og, hvor det er relevant, for betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder, at betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder modtog betalingstransaktionsbeløbet i overensstemmelse med artikel 74, stk. 1. I så fald har betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder ansvaret over for betalingsmodtageren for den korrekte gennemførelse af betalingstransaktionen.

Hvis en betalingsordre initieres af betaleren via en tredjemandsbetalingstjenesteudbyder, har tredjemandsbetalingstjenesteudbyderen uanset artikel 63, artikel 79, stk. 2 og 3, og artikel 83 ansvaret over for betaleren for den korrekte gennemførelse af betalingstransaktionen, medmindre vedkommende kan bevise over for betaleren og, hvor det er relevant, for betalerens kontoførende betalingstjenesteudbyder, at betalerens kontoførende betalingstjenesteudbyder modtog betalingsinitieringen i overensstemmelse med artikel 69. I så fald har betalerens kontoførende betalingstjenesteudbyder ansvaret over for betalingsmodtageren for den korrekte gennemførelse af betalingstransaktionen.

Hvis betalerens betalingstjenesteudbyder eller en tredjemandsbetalingstjenesteudbyder har ansvaret i henhold til første eller andet afsnit, skal den relevante betalingstjenesteudbyder uden unødigt forsinkelse godtgøre betaleren det manglende eller mangelfuldt betalte beløb og, hvor det er relevant, føre den debiterede betalingskonto tilbage til den situation, der ville have været gældende, hvis den mangelfulde betalingstransaktion ikke var blevet

gennemført. Valørdatoen for kreditering af betalerens betalingskonto må ikke ligge senere end den dato, hvor beløbet blev debiteret.

I tilfælde hvor en betalingstransaktion gennemføres med forsinkelse, kan betaleren beslutte, at beløbet får valørdato på betalingsmodtagerens betalingskonto senest den dato, beløbet skulle have haft valørdato, hvis transaktionen var gennemført korrekt.

Hvis betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder har ansvaret i henhold til første afsnit, skal vedkommende øjeblikkeligt stille betalingstransaktionsbeløbet til rådighed for betalingsmodtageren og, hvor det er relevant, kreditere betalingsmodtagerens betalingskonto det tilsvarende beløb. Beløbet må ikke have valørdato senere end den dato, hvor beløbet skulle have haft valørdato, hvis transaktionen var gennemført korrekt.

Ved en manglende eller mangelfuldt gennemført betalingstransaktion, hvor betalingsordren initieres af betaleren, skal betalingstjenesteudbyderen, uanset hvem der har ansvaret ifølge dette stykke, efter anmodning øjeblikkeligt forsøge at spore betalingstransaktionen og orientere betaleren om resultatet. Dette er vederlagsfrit for betaleren.

2. Hvis en betalingsordre initieres af eller via betalingsmodtageren, har betalingstjenesteudbyderen uanset artikel 63, artikel 79, stk. 2 og 3, og artikel 83 ansvaret over for betalingsmodtageren for den korrekte fremsendelse af betalingsordren til betalerens betalingstjenesteudbyder i overensstemmelse med artikel 74, stk. 3. Hvis betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder har ansvaret i henhold til dette afsnit, skal denne øjeblikkelig videregende den pågældende betalingsordre til betalerens betalingstjenesteudbyder. Ved forsinket fremsendelse af betalingsordren skal beløbet have valørdato på betalingsmodtagerens betalingskonto senest den dato, beløbet skulle have haft valørdato, hvis transaktionen var gennemført korrekt.

Derudover har betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder uanset artikel 63, artikel 79, stk. 2 og 3, og artikel 83 ansvaret over for betalingsmodtageren for at behandle betalingstransaktionen i overensstemmelse med sine forpligtelser i henhold til artikel 78. Hvis betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder har ansvaret i henhold til dette afsnit, skal vedkommende sikre, at betalingstransaktionsbeløbet er til rådighed for betalingsmodtageren, straks efter at beløbet er krediteret betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyders konto. Beløbet må ikke have valørdato på betalingsmodtagerens betalingskonto senere end den dato, hvor beløbet skulle have haft valørdato, hvis transaktionen var gennemført korrekt.

Ved en manglende eller mangelfuldt gennemført betalingstransaktion, som betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder ikke har ansvaret for i henhold til første og andet afsnit, har betalerens betalingstjenesteudbyder ansvaret over for betaleren. Hvis betalerens betalingstjenesteudbyder således har ansvaret, skal denne om nødvendigt og uden unødigt forsinkelse godtgøre betaleren det manglende eller mangelfuldt betalte betalingstransaktionsbeløb og føre den debiterede betalingskonto tilbage til den situation, der ville have været gældende, hvis den mangelfulde betalingstransaktion ikke var blevet gennemført. Valørdatoen for kreditering af betalerens betalingskonto må ikke ligge senere end den dato, hvor beløbet blev debiteret.

Ved forsinket gennemførelse af betalingstransaktionen kan betaleren beslutte, at beløbet får valørdato på betalingsmodtagerens betalingskonto senest den dato, beløbet skulle have haft valørdato, hvis transaktionen var gennemført korrekt.

Ved en manglende eller mangelfuldt gennemført betalingstransaktion, hvor en betalingsordre er initieret af eller via betalingsmodtageren, skal betalingstjenesteudbyderen, uanset hvem der har ansvaret ifølge dette stykke, efter anmodning øjeblikkeligt forsøge at spore betalingstransaktionen og orientere betalingsmodtageren om resultatet. Dette er vederlagsfrit for betalingsmodtageren.

3. Endvidere har betalingstjenesteudbydere ansvaret over for deres respektive betalingstjenestebrugere for eventuelle gebyrer, som de har ansvaret for, og for renter, der opkræves af betalingstjenestebrugeren som følge af en manglende eller mangelfuld, herunder forsinket, gennemførelse af betalingstransaktionen.

Artikel 81

Yderligere økonomisk godtgørelse

Al økonomisk godtgørelse ud over den, der er foreskrevet i denne afdeling, kan fastsættes i henhold til den lovgivning, der finder anvendelse på aftalen mellem betalingstjenestebrugeren og betalingstjenesteudbyderen.

Artikel 82

Regresret

1. Hvis en betalingstjenesteudbyders ansvar i henhold til artikel 80 kan tilskrives en anden betalingstjenesteudbyder eller en mellemmand, skal denne betalingstjenesteudbyder eller mellemmand holde den første betalingstjenesteudbyder skadesløs for ethvert tab eller beløb betalt i henhold til artikel 80. Dette omfatter godtgørelse, hvis en betalingstjenesteudbyder undlader at anvende stærk kundeautentifikation.
2. Yderligere økonomisk godtgørelse fastsættes i henhold til aftaler mellem betalingstjenesteudbydere og/eller mellemmand og den lovgivning, der finder anvendelse på aftalen mellem dem.

Artikel 83

Ansvarsfritagelse

Ansvar efter kapitel 2 og 3 finder ikke anvendelse i tilfælde af usædvanlige og uforudsigelige omstændigheder, som den, der påberåber sig dem, ikke har nogen indflydelse på, og som vedkommende ikke har mulighed for at afværge, også selv om vedkommende udviser den størst mulige påpasselighed, eller når en betalingstjenesteudbyder er bundet af andre retlige forpligtelser, der er omfattet af national lovgivning eller EU-lovgivning.

KAPITEL 4

BESKYTTELSE AF PERSONOPLYSNINGER

Artikel 84

Beskyttelse af personoplysninger

Behandling af personoplysninger som følge af dette direktiv skal udføres i overensstemmelse med direktiv 95/46/EF, de nationale bestemmelser til gennemførelse af direktiv 95/46/EF og forordning (EF) nr. 45/2001.

KAPITEL 5

DRIFTS- OG SIKKERHEDSPØRGSMÅL OG AUTENTIFIKATION

Artikel 85

Sikkerhedskrav og anmeldelse af hændelser

1. Betalingstjenesteudbydere er underlagt direktiv [NIS Directive] [OP please insert number of Directive once adopted] og navnlig kravene vedrørende risikostyring og anmeldelse af hændelser i artikel 14 og 15 deri.

2. Den myndighed, der er udpeget efter artikel 6, stk. 1, i direktiv [NIS Directive] [OP please insert number of Directive once adopted], underretter uden unødigt forsinkelse den kompetente myndighed i hjemlandet og EBA om de anmeldelser af NIS-hændelser, den har modtaget fra betalingstjenesteudbydere.
3. Ved modtagelse af anmeldelsen, og hvor det er relevant, underretter EBA de kompetente myndigheder i de andre medlemsstater.
4. Ud over bestemmelserne i artikel 14, stk. 4, i direktiv [NIS Directive] [OP please insert number of Directive once adopted] skal betalingstjenesteudbyderen, hvis sikkerhedshændelsen kan påvirke betalingstjenesteudbyderens betalingstjenestebrugeres økonomiske interesser, uden unødigt forsinkelse underrette sine betalingstjenestebrugere om hændelsen og oplyse dem om mulige risikobegrænsningsforanstaltninger, som de kan træffe for at begrænse hændelsens negative følger.

Artikel 86

Gennemførelse og rapportering

1. Medlemsstaterne sikrer, at betalingstjenesteudbydere årligt giver den myndighed, der er udpeget i henhold til artikel 6, stk. 1, i direktiv [NIS Directive] [OP please insert number of Directive once adopted], opdaterede oplysninger om vurderingen af de drifts- og sikkerhedsrisici, der er forbundet med de betalingstjenester, de udbyder, og oplysninger om, hvorvidt de iværksatte risikobegrænsningsforanstaltninger og kontrolmekanismer, der skal imødegå disse risici, er tilstrækkelige. Den myndighed, der er udpeget i henhold til artikel 6, stk. 1, i direktiv [NIS Directive] [OP please insert number of Directive once adopted], sender uden unødigt forsinkelse en kopi af disse oplysninger til den kompetente myndighed i hjemlandet.
2. Uden at dette berører artikel 14 og 15 i direktiv [NIS Directive] [OP please insert number of Directive once adopted], udarbejder EBA i tæt samarbejde med ECB retningslinjer med hensyn til oprettelsen, gennemførelsen og overvågningen af sikkerhedsforanstaltningerne, herunder certificeringsprocesserne, når det er relevant. EBA tager bl.a. hensyn til de standarder og/eller specifikationer, Kommissionen offentliggør i henhold til artikel 16, stk. 2, i direktiv [NIS Directive] [OP please insert number of Directive once adopted].
3. EBA gennemgår i tæt samarbejde med ECB retningslinjerne løbende, dog mindst hvert andet år.
4. Uden at dette berører artikel 14 og 15 i direktiv [NIS Directive] [OP please insert number of Directive once adopted], udsteder EBA retningslinjer, der skal gøre det nemmere for betalingstjenesteudbyderne at bestemme alvorlige hændelser og de forhold, under hvilke et betalingsinstitut skal indberette en sikkerhedshændelse. Disse retningslinjer udstedes senest (insert date - two years of the date of entry into force of this Directive).

Artikel 87

Autentifikation

1. Medlemsstaterne sikrer, at en betalingstjenesteudbyder anvender stærk kundeautentifikation, når betaleren initierer en elektronisk betalingstransaktion, medmindre EBA's retningslinjer tillader specifikke undtagelser baseret på den risiko, der er forbundet med betalingstjenesten. Dette gælder også for en tredjemandsbetalingstjenesteudbyder, der initierer en betalingstransaktion på vegne af betaleren. Den kontoførende betalingstjenesteudbyder giver en tredjemandsbetalingstjenesteudbyder, der handler på vegne af betalingstjenestebrugeren, tilladelse til at bruge førstnævntes autentifikationsmetoder.

2. Hvis en betalingstjenesteudbyder udbyder tjenester omhandlet i punkt 7 i bilag I, skal denne autentificere sig selv over for kontoindehaverens kontoførende betalingstjenesteudbyder.
3. EBA udsteder i tæt samarbejde med ECB retningslinjer til betalingstjenesteudbydere jf. artikel 1, stk. 1, i dette direktiv, i overensstemmelse med artikel 16 i forordning (EU) nr. 1093/2010 om den mest avancerede kundeautentifikation og enhver undtagelse fra brugen af stærk kundeautentifikation. Disse retningslinjer udstedes senest (insert date - two years of the date of entry into force of this Directive) og opdateres løbende.

KAPITEL 6

UDENRETSLIGE KLAGE- OG ERSTATNINGSPROCEDURER I FORBINDELSE MED TVISTBILÆGGELSE

AFDELING 1

KLAGEPROCEDURER

Artikel 88

Klager

1. Medlemsstaterne sikrer, at der indføres procedurer, som giver betalingstjenestebrugere og andre interesserede parter, herunder forbrugerorganisationer, mulighed for at indgive klager til de kompetente myndigheder i forbindelse med betalingstjenesteudbyderes påståede overtrædelser af dette direktiv.
2. Svaret fra den kompetente myndighed skal, hvor det er relevant, og uden at dette berører retten til at indbringe en klage for en domstol i overensstemmelse med nationale retsplejeregler, underrette klageren om eksistensen af de udenretslige klage- og erstatningsprocedurer, der er indført ved artikel 91.

Artikel 89

Kompetente myndigheder

1. Medlemsstaterne udpeger kompetente myndigheder, der skal sikre og overvåge, at dette direktiv reelt efterleves. Disse kompetente myndigheder træffer alle nødvendige foranstaltninger for at sikre efterlevelsen. De skal være uafhængige af betalingstjenesteudbyderne. De skal være kompetente myndigheder som omhandlet i artikel 4, nr. 2), i forordning (EU) nr. 1039/2010.
2. De i stk. 1 omhandlede kompetente myndigheder skal have alle de beføjelser, der er nødvendige for, at de kan varetage deres opgaver. Er mere end én kompetent myndighed beføjet til at sikre og overvåge den reelle efterlevelse af dette direktiv, sikrer medlemsstaterne, at disse myndigheder indgår i et tæt samarbejde, så de kan udføre deres respektive opgaver effektivt.
3. I tilfælde af overtrædelse eller mistanke om overtrædelse af de nationale retsregler, som er vedtaget i medfør af afsnit III og IV, er de kompetente myndigheder, der er omhandlet i stk. 1 i denne artikel, de kompetente myndigheder i betalingstjenesteudbyderens hjemland, bortset fra agenter og filialer, hvis virksomhed drives i henhold til etableringsretten, hvor de kompetente myndigheder er værtslandets kompetente myndigheder.
4. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen, hvilke kompetente myndigheder der er udpeget, jf. stk. 1, senest [... one year after entry into force of this Directive]. De underretter Kommissionen om en eventuel kompetencefordeling mellem de pågældende

myndigheder. De underretter straks Kommissionen om senere ændringer med hensyn til udpegningen af disse myndigheder og deres respektive kompetencer.

AFDELING 2

UDENRETSLIGE ERSTATNINGSPROCEDURER OG SANKTIONER

Artikel 90

Intern tvistbilæggelse

1. Medlemsstaterne sikrer, at betalingstjenesteudbydere indfører tilstrækkelige og effektive procedurer til bilæggelse af forbrugerklager fra betalingstjenestebrugere vedrørende rettigheder og forpligtelser i medfør af dette direktiv.
2. Medlemsstaterne sikrer, at betalingstjenesteudbydere gør deres yderste for skriftligt at besvare betalingstjenestebrugernes klager, idet alle spørgsmål behandles, inden for en passende tidsramme og senest inden for 15 arbejdsdage. Hvis der foreligger usædvanlige forhold, hvor svaret ikke kan afgives inden for 15 arbejdsdage på grund af omstændigheder, som betalingstjenesteudbyderen ikke har nogen indflydelse på, skal denne sende et foreløbigt svar, der tydeligt angiver årsagerne til den forsinkede besvarelse af klagen og angiver en frist for, hvornår forbrugeren modtager det endelige svar. Fristen må under ingen omstændigheder overstige yderligere 30 arbejdsdage.
3. Betalingstjenesteudbyderen skal oplyse betalingstjenestebrugeren om de enheder for udenretslig erstatning, der har kompetence til at behandle tvister vedrørende rettigheder og forpligtelser i medfør af dette direktiv.
4. Oplysningerne i stk. 2 skal være varigt tilgængelige på en nem, direkte og fremtrædende måde på betalingstjenesteudbyderens websted, hvis et sådant findes, i de generelle vilkår og betingelser for aftalen mellem betalingstjenesteudbyderen og betalingstjenestebrugeren samt i fakturaer og kvitteringer vedrørende sådanne aftaler. Det skal angives, hvor yderligere oplysninger om den pågældende enhed for udenretslig erstatning og betingelserne for brug af den er tilgængelige.

Artikel 91

Udenretslig erstatning

1. Medlemsstaterne sikrer, at der i henhold til den relevante nationale lovgivning og EU-lovgivningen oprettes tilstrækkelige og effektive udenretslige klage- og erstatningsprocedurer til bilæggelse af tvister mellem betalingstjenestebrugere og betalingstjenesteudbydere vedrørende rettigheder og forpligtelser i medfør af dette direktiv, og kan med henblik herpå eventuelt gøre brug af eksisterende organer. Medlemsstaterne sikrer, at sådanne procedurer finder anvendelse på betalingstjenesteudbydere, og at de også dækker udpegede repræsentanter.
2. Medlemsstaterne pålægger de i stk. 1 omhandlede enheder at samarbejde med henblik på bilæggelse af grænseoverskridende tvister vedrørende rettigheder og forpligtelser i medfør af dette direktiv.

Artikel 92

Sanktioner

1. Medlemsstaterne sørger for, at betalingstjenesteudbydere og tredjemandsbetalingstjenesteudbydere kan drages til ansvar for overtrædelse af de nationale bestemmelser, som vedtages i medfør af dette direktiv.

2. Uden at det berører medlemsstaternes ret til at pålægge strafferetlige sanktioner, sikrer medlemsstaterne, at de kompetente myndigheder kan træffe passende administrative foranstaltninger og anvende administrative sanktioner, såfremt betalingstjenesteudbydere og tredjemandsbetalingstjenesteudbydere som omhandlet i stk. 1 overtræder de nationale bestemmelser til gennemførelse af dette direktiv, og sikrer, at de finder anvendelse. Foranstaltningerne og sanktionerne skal være effektive og forholdsmæssige og have en afskrækkende virkning.

AFSNIT V

DELEGEREDE RETSAKTER

Artikel 93

Delegerede retsakter

Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 94 vedrørende:

- (a) tilpasning af henvisningen til henstilling 2003/361/EF i artikel 4, nr. 29), i dette direktiv, hvis henstillingen ændres
- (b) opdatering af de beløb, der er anført i artikel 27, stk. 1, og artikel 66, stk. 1, for at tage højde for inflation og væsentlig udvikling på markedet.

Artikel 94

Udøvelse af de delegerede beføjelser

1. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter tillægges Kommissionen på de i denne artikel fastlagte betingelser.
2. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter, jf. artikel 93, tillægges Kommissionen for en ubegrænset periode fra den [insert date - date of entry into force of the legislative act].
3. Den i artikel 93 omhandlede delegation af beføjelser kan til enhver tid tilbagekaldes af Europa-Parlamentet eller Rådet. En afgørelse om tilbagekaldelse bringer delegationen af de beføjelser, der er angivet i den pågældende afgørelse, til ophør. Den får virkning dagen efter offentliggørelsen af afgørelsen i Den Europæiske Unions Tidende eller på et senere tidspunkt, der angives i afgørelsen. Den berører ikke gyldigheden af delegerede retsakter, der allerede er i kraft.
4. Så snart Kommissionen vedtager en delegeret retsakt, giver den samtidigt Europa-Parlamentet og Rådet meddelelse herom.
5. En delegeret retsakt vedtaget i henhold til artikel 93 træder kun i kraft, hvis hverken Europa-Parlamentet eller Rådet har gjort indsigelse inden for en frist på to måneder fra meddelelsen af den pågældende retsakt til Europa-Parlamentet eller Rådet, eller hvis Europa-Parlamentet og Rådet inden udløbet af denne frist begge har informeret Kommissionen om, at de ikke agter at gøre indsigelse. Fristen forlænges med to måneder på Europa-Parlamentets eller Rådets initiativ.

AFSNIT VI

AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 95

Fuld harmonisering

1. Uden at det berører artikel 31, stk. 2, artikel 34, artikel 35, stk. 2, artikel 48, stk. 6, artikel 50, stk. 3, artikel 51, stk. 3, artikel 54, stk. 2, artikel 56, stk. 2, og artikel 77 og 96, i den udstrækning dette direktiv indeholder harmoniserede bestemmelser, må medlemsstaterne ikke bevare eller indføre andre bestemmelser end dem, der fremgår af dette direktiv.
2. Hvis en medlemsstat anvender en af mulighederne i stk. 1, underretter den Kommissionen herom og om eventuelle efterfølgende ændringer. Kommissionen offentliggør oplysningerne på et websted eller på en anden let tilgængelig måde.
3. Medlemsstaterne sikrer, at betalingstjenesteudbydere ikke til skade for betalingstjenestebrugerne fraviger de bestemmelser i national lov, der gennemfører eller svarer til bestemmelserne i dette direktiv, medmindre det udtrykkeligt er foreskrevet i disse.

Betalingstjenesteudbydere kan imidlertid tilbyde betalingstjenestebrugere gunstigere vilkår.

Artikel 96

Revisionsklausul

Kommissionen forelægger senest fem år efter dette direktivs ikrafttrædelse en rapport for Europa-Parlamentet, Rådet, Det Europæiske og Økonomiske Sociale Udvalg og Den Europæiske Centralbank om anvendelsen og konsekvenserne af dette direktiv, navnlig om hensigtsmæssigheden og konsekvenserne af bestemmelserne om gebyrer som fastsat ved artikel 55, stk. 3 og 4.

Artikel 97

Overgangsbestemmelse

1. Medlemsstaterne tillader, at juridiske personer, der inden den [*OP please insert final transposition date*] har påbegyndt virksomhed som betalingsinstitut i overensstemmelse med gældende national lov til gennemførelse af direktiv 2007/64/EF, kan fortsætte denne virksomhed i overensstemmelse med de krav, der er fastsat i direktiv 2007/64/EF, uden at de skal søge om tilladelse efter artikel 5 i dette direktiv eller overholde de andre bestemmelser, der er fastsat eller nævnt i afsnit II i dette direktiv, indtil den [*OP please insert final transposition date + 6 months*].

Medlemsstaterne kræver, at de i første afsnit omhandlede juridiske personer fremsender alle relevante oplysninger til de kompetente myndigheder, således at disse senest den [*OP please insert final transposition date + 6 months*] kan vurdere, om de pågældende juridiske personer overholder kravene i dette direktiv, og, hvis det ikke er tilfældet, hvilke foranstaltninger der skal træffes for at sikre, at kravene overholdes, eller om tilladelsen skal inddrages.

De i første afsnit omhandlede juridiske personer, der ved en kontrol udført af de kompetente myndigheder viser sig at overholde bestemmelserne i afsnit II i dette direktiv, meddeles tilladelse og optages i hjemlandets register og i EBA's register som fastsat i artikel 13 og 14 i dette direktiv. Hvis de pågældende juridiske personer ikke overholder kravene i afsnit II i dette direktiv senest den [*OP please insert final transposition date + 6*

months], skal de i overensstemmelse med artikel 30 i dette direktiv forbydes at udbyde betalingstjenester.

2. Medlemsstaterne kan bestemme, at juridiske personer som omhandlet i første afsnit i denne artikels stk. 1 automatisk skal meddeles tilladelse og optages i hjemlandets register og i EBA's register som fastsat i artikel 13 og 14 i dette direktiv, hvis de kompetente myndigheder allerede har dokumentation for, at kravene i artikel 5 og 10 er opfyldt. De kompetente myndigheder underretter de berørte enheder, inden der meddeles tilladelse.
3. Medlemsstaterne tillader, at fysiske og juridiske personer, der inden den [*OP Please insert final date of transposition*] har påbegyndt virksomhed som betalingsinstitut som defineret i dette direktiv, og som er undtaget i henhold til artikel 26 i direktiv 2007/64/EF, kan fortsætte denne virksomhed i den pågældende medlemsstat i overensstemmelse med direktiv 2007/64/EF indtil den [*OP Please insert final transposition date + 12 months*], uden at de skal søge om tilladelse efter artikel 5 eller 27 i dette direktiv eller overholde de andre bestemmelser, der er fastsat eller nævnt i afsnit II i dette direktiv. Personer, der ikke har fået tilladelse eller er undtaget inden for dette tidsrum i henhold til dette direktiv, forbydes at udbyde betalingstjenester i overensstemmelse med artikel 30 i dette direktiv.

Artikel 98

Ændring af direktiv 2002/65/EF

Artikel 4, stk. 5, i direktiv 2002/65/EF affattes således:

"5. Når Europa-Parlamentets og Rådets direktiv [*OP please insert No of this Directive*]* også finder anvendelse, erstattes bestemmelserne om oplysninger i artikel 3, stk. 1, i dette direktiv med undtagelse af nr. 2), litra c)-g), nr. 3), litra a), d), og e), og nr. 4), litra b), med artikel 37, 38, 44 og 45 i førstnævnte direktiv.

* Europa-Parlamentets og Rådets direktiv [*insert full title*](EUT L..).

Artikel 99

Ændring af direktiv 2013/36/EU

I bilag I til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU⁵⁰ affattes punkt 4 således:

"4. Betalingstjenester som defineret i artikel 4, nr. 3), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/XX/EU* [*OP please insert name and number of this Directive once adopted*]

*Europa-Parlamentets og Rådets direktiv ... af ...

Artikel 100

Ændring af direktiv 2009/110/EF

I artikel 18 i direktiv 2009/110/EF indsættes følgende som stk. 4:

"4. Medlemsstaterne tillader, at e-pengeinstitutter, der før vedtagelsen af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv [*OP please insert No of this Directive*]* har påbegyndt virksomhed i overensstemmelse med dette direktiv og direktiv 2007/64/EF i den medlemsstat, hvor deres hovedkontor befinder sig, kan fortsætte denne virksomhed i den pågældende medlemsstat eller i en

⁵⁰ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringsselskaber, om ændring af direktiv 2002/87/EF og om ophævelse af direktiv 2006/48/EF og 2006/49/EF (EUT L 176 af 27.6.2013, s. 338).

anden medlemsstat, uden at de skal søge om tilladelse efter artikel 3 i dette direktiv eller overholde de andre bestemmelser, der er fastsat eller nævnt i afsnit II i dette direktiv, indtil den [OP please insert final transposition date + 6 months].

Medlemsstaterne kræver, at de i første afsnit omhandlede juridiske personer fremsender alle relevante oplysninger til de kompetente myndigheder, således at disse senest den [OP please insert final transposition date + 6 months] kan vurdere, om de pågældende juridiske personer overholder kravene i afsnit II i dette direktiv, og, hvis det ikke er tilfældet, hvilke foranstaltninger der skal træffes for at sikre, at kravene overholdes, eller om tilladelsen skal inddrages.

De i første afsnit omhandlede juridiske personer, der ved en kontrol udført af de kompetente myndigheder viser sig at overholde bestemmelserne i afsnit II i dette direktiv, meddeles tilladelse og optages i registret. Hvis de pågældende juridiske personer ikke overholder kravene i afsnit II i dette direktiv senest den [OP please insert final transposition date + 6 months], skal de forbydes at udstede elektroniske penge."

* Europa-Parlamentets og Rådets direktiv ... af ... [insert full title](EUT L..).

**

Artikel 101 **Ophævelse**

Direktiv 2007/64/EF ophæves med virkning fra den [OP please insert date – day after the date set out in the first subparagraph of Article 102(2)].

Henvisninger til det ophævede direktiv gælder som henvisninger til nærværende direktiv og læses efter sammenligningstabellen i bilag II.

Artikel 102 **Gennemførelse**

1. Medlemsstaterne vedtager og offentliggør senest den [two years after adoption] de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme dette direktiv. De tilsender straks Kommissionen disse love og bestemmelser.
2. De anvender disse love og bestemmelser fra den [...].
Lovene og bestemmelserne skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De nærmere regler for henvisningen fastsættes af medlemsstaterne.
3. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de vigtigste nationale retsfor skrifter, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.

Artikel 103

Dette direktiv træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Artikel 104

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den [...].

På Europa-Parlamentets vegne
[...]
Formand

På Rådets vegne
[...]
Formand

BILAG I
BETALINGSTJENESTER (DEFINITION 3 I ARTIKEL 4)

1. Tjenester, der muliggør, at kontantbeløb placeres på en betalingskonto, samt alle transaktioner, der er nødvendige for drift af en betalingskonto.
2. Tjenester, der muliggør kontanthævninger fra en betalingskonto, samt alle transaktioner, der er nødvendige for drift af en betalingskonto.
3. Gennemførelse af betalingstransaktioner, herunder overførsler af midler til en betalingskonto hos brugerens betalingstjenesteudbyder eller hos en anden betalingstjenesteudbyder:
 - a) gennemførelse af direkte debiteringer, herunder direkte engangsdebiteringer
 - b) gennemførelse af betalingstransaktioner via et betalingskort eller lignende
 - c) gennemførelse af kreditoverførsler, herunder stående ordrer.
4. Gennemførelse af betalingstransaktioner, når midlerne er dækket af en betalingstjenestebrugers kreditlinje:
 - a) gennemførelse af direkte debiteringer, herunder direkte engangsdebiteringer
 - b) gennemførelse af betalingstransaktioner via et betalingskort eller lignende
 - c) gennemførelse af kreditoverførsler, herunder stående ordrer.
5. Udstedelse af betalingsinstrumenter og/eller indløsning af betalingstransaktioner.
6. Pengeoverførselsvirksomhed.
7. Tjenester baseret på adgang til betalingskonti, der udbydes af en betalingstjenesteudbyder, der ikke er den kontoførende betalingstjenesteudbyder, i form af:
 - a) betalingsinitieringstjenester
 - b) kontooplysningstjenester.

BILAG II
SAMMENLIGNINGSTABEL

Dette direktiv		Direktiv 2007/64/EF	
Artikel 1, stk. 1		Artikel 1, stk. 1	
Artikel 1, stk. 2		Artikel 1, stk. 2	
Artikel 2, stk. 1		Artikel 2, stk. 1	
Artikel 2, stk. 2		Artikel 2, stk. 2	
Artikel 2, stk. 3		Artikel 2, stk. 3	
Artikel 3, litra o) udgår		Artikel 3	
Artikel 4 Definitioner tilføjet		Artikel 4	
	Artikel 5 – Regler om ansøgninger om tilladelse tilføjet	Artikel 5	
Artikel 6		Artikel 6	
Artikel 7, stk. 1		Artikel 7, stk. 1	
Artikel 7, stk. 2		Artikel 7, stk. 2	
Artikel 7, stk. 3		Artikel 7, stk. 3	
Artikel 8, stk. 1		Artikel 8, stk. 1	
Artikel 8, stk. 2		Artikel 8, stk. 2	
Artikel 8, stk. 3		Artikel 8, stk. 3	
Artikel 9, stk. 1		Artikel 9, stk. 1	
	Artikel 9, stk. 2 Artikel 9, stk. 3 og 4, udgår	Artikel 9, stk. 2	
Artikel 10, stk. 1		Artikel 10, stk. 1	
Artikel 10, stk. 2		Artikel 10, stk. 2	
Artikel 10, stk. 3		Artikel 10, stk. 3	
Artikel 10, stk. 4		Artikel 10, stk. 4	
Artikel 10, stk. 5		Artikel 10, stk. 5	
Artikel 10, stk. 6		Artikel 10, stk. 6	
Artikel 10, stk. 7		Artikel 10, stk. 7	
Artikel 10, stk. 8		Artikel 10, stk. 8	
Artikel 10, stk. 9		Artikel 10, stk. 9	
Artikel 11		Artikel 11	
Artikel 12, stk. 1		Artikel 12, stk. 1	
Artikel 12, stk. 2		Artikel 12, stk. 2	
Artikel 12, stk. 3		Artikel 12, stk. 3	
Artikel 13		Artikel 13	
Artikel 14, stk. 1			
Artikel 14, stk. 2			
Artikel 14, stk. 3			
Artikel 14, stk. 4			
Artikel 15		Artikel 14	
Artikel 16, stk. 1		Artikel 15, stk. 1	
Artikel 16, stk. 2		Artikel 15, stk. 2	
Artikel 16, stk. 3		Artikel 15, stk. 3	
Artikel 16, stk. 4		Artikel 15, stk. 4	

Artikel 17, stk. 1	Artikel 16, stk. 1	
Artikel 17, stk. 2	Artikel 16, stk. 2	
Artikel 17, stk. 3		
Artikel 17, stk. 4	Artikel 16, stk. 3	
Artikel 17, stk. 5	Artikel 16, stk. 4	
Artikel 17, stk. 6	Artikel 16, stk. 5	
Artikel 18, stk. 1	Artikel 17, stk. 1	
Artikel 18, stk. 2	Artikel 17, stk. 2	
Artikel 18, stk. 3	Artikel 17, stk. 3	
Artikel 18, stk. 4	Artikel 17, stk. 4	
Artikel 18, stk. 5	Artikel 17, stk. 5	
Artikel 18, stk. 6	Artikel 17, stk. 6	
Artikel 18, stk. 7	Artikel 17, stk. 7	
Artikel 18, stk. 8	Artikel 17, stk. 8	
Artikel 18, stk. 9		
Artikel 19, stk. 1	Artikel 18, stk. 1	
Artikel 19, stk. 2	Artikel 18, stk. 2	
Artikel 20	Artikel 19	
Artikel 21, stk. 1	Artikel 20, stk. 1	
Artikel 21, stk. 2	Artikel 20, stk. 2	
Artikel 21, stk. 3	Artikel 20, stk. 3	
Artikel 21, stk. 4	Artikel 20, stk. 4	
Artikel 21, stk. 5	Artikel 20, stk. 5	
Artikel 22, stk. 1	Artikel 21, stk. 1	
Artikel 22, stk. 2	Artikel 21, stk. 2	
Artikel 22, stk. 3	Artikel 21, stk. 3	
Artikel 23, stk. 1	Artikel 22, stk. 1	
Artikel 23, stk. 2	Artikel 22, stk. 2	
Artikel 23, stk. 3	Artikel 22, stk. 3	
Artikel 24, stk. 1	Artikel 23, stk. 1	
Artikel 24, stk. 2	Artikel 23, stk. 2	
Artikel 25, stk. 1	Artikel 24, stk. 1	
Artikel 25, stk. 2 – litra d udgår	Artikel 24, stk. 2	
Artikel 26, stk. 1	Artikel 25, stk. 1	
Artikel 26, stk. 2	Artikel 25, stk. 2	
Artikel 26, stk. 3	Artikel 25, stk. 3	
Artikel 26, stk. 4	Artikel 25, stk. 4	
Artikel 26, stk. 5	Artikel 25, stk. 5	
Artikel 26, stk. 6		
Artikel 26, stk. 7		
Artikel 26, stk. 8		
Artikel 26, stk. 9		
Artikel 27, stk. 1	Artikel 26, stk. 1	
Artikel 27, stk. 2	Artikel 26, stk. 2	
Artikel 27, stk. 3	Artikel 26, stk. 3	
Artikel 27, stk. 4	Artikel 26, stk. 4	

Artikel 27, stk. 5	Artikel 26, stk. 5	
Artikel 27, stk. 6	Artikel 26, stk. 6	
Artikel 28	Artikel 27	
Artikel 29, stk. 1	Artikel 28, stk. 1	
Artikel 29, stk. 2 – litra c) udgår	Artikel 28, stk. 2	
Artikel 30, stk. 1	Artikel 29	
Artikel 30, stk. 2		
Artikel 31, stk. 1	Artikel 30, stk. 1	
Artikel 31, stk. 2	Artikel 30, stk. 2	
Artikel 31, stk. 3	Artikel 30, stk. 3	
Artikel 32	Artikel 31	
Artikel 33, stk. 1	Artikel 32, stk. 1	
Artikel 33, stk. 2	Artikel 32, stk. 2	
Artikel 33, stk. 3	Artikel 32, stk. 3	
Artikel 34	Artikel 33	
Artikel 35, stk. 1	Artikel 34, stk. 1	
Artikel 35, stk. 2	Artikel 34, stk. 2	
Artikel 36, stk. 1	Artikel 35, stk. 1	
Artikel 36, stk. 2	Artikel 35, stk. 2	
Artikel 37, stk. 1	Artikel 36, stk. 1	
Artikel 37, stk. 2	Artikel 36, stk. 2	
Artikel 37, stk. 3	Artikel 36, stk. 3	
Artikel 38, stk. 1	Artikel 37, stk. 1	
Artikel 38, stk. 2		
Artikel 38, stk. 3	Artikel 37, stk. 2	
Artikel 39		
Artikel 40		
Artikel 41	Artikel 38	
Artikel 42	Artikel 39	
Artikel 43	Artikel 40	
Artikel 44, stk. 1	Artikel 41, stk. 1	
Artikel 44, stk. 2	Artikel 41, stk. 2	
Artikel 44, stk. 3	Artikel 41, stk. 3	
Artikel 45, nr. 1)	Artikel 42, nr. 1)	
Artikel 45, nr. 2)	Artikel 42, nr. 2)	
Artikel 45, nr. 3)	Artikel 42, nr. 3)	
Artikel 45, nr. 4)	Artikel 42, nr. 4)	
Artikel 45, nr. 5)	Artikel 42, nr. 5)	
Artikel 45, nr. 6)	Artikel 42, nr. 6)	
Artikel 45, nr. 7)	Artikel 42, nr. 7)	
Artikel 46	Artikel 43	
Artikel 47, stk. 1	Artikel 44, stk. 1	
Artikel 47, stk. 2	Artikel 44, stk. 2	
Artikel 47, stk. 3	Artikel 44, stk. 3	
Artikel 48, stk. 1	Artikel 45, stk. 1	
Artikel 48, stk. 2	Artikel 45, stk. 2	

Artikel 48, stk. 3	Artikel 45, stk. 3	
Artikel 48, stk. 4	Artikel 45, stk. 4	
Artikel 48, stk. 5	Artikel 45, stk. 5	
Artikel 48, stk. 6	Artikel 45, stk. 6	
Artikel 49	Artikel 46	
Artikel 50, stk. 1	Artikel 47, stk. 1	
Artikel 50, stk. 2	Artikel 47, stk. 2	
Artikel 50, stk. 3	Artikel 47, stk. 3	
Artikel 51, stk. 1	Artikel 48, stk. 1	
Artikel 51, stk. 2	Artikel 48, stk. 2	
Artikel 51, stk. 3	Artikel 48, stk. 3	
Artikel 52, stk. 1	Artikel 49, stk. 1	
Artikel 52, stk. 2	Artikel 49, stk. 2	
Artikel 53, stk. 1	Artikel 50, stk. 1	
Artikel 53, stk. 2	Artikel 50, stk. 2	
Artikel 54, stk. 1	Artikel 51, stk. 1	
Artikel 54, stk. 2	Artikel 51, stk. 2	
Artikel 54, stk. 3	Artikel 51, stk. 3	
Artikel 54, stk. 4	Artikel 51, stk. 4	
Artikel 55, stk. 1	Artikel 52, stk. 1	
Artikel 55, stk. 2	Artikel 52, stk. 2	
Artikel 55, stk. 3	Artikel 52, stk. 3	
Artikel 55, stk. 4		
Artikel 56, stk. 1	Artikel 53, stk. 1	
Artikel 56, stk. 2	Artikel 53, stk. 2	
Artikel 56, stk. 3	Artikel 53, stk. 3	
Artikel 57, stk. 1	Artikel 54, stk. 1	
Artikel 57, stk. 2	Artikel 54, stk. 2	
Artikel 57, stk. 3	Artikel 54, stk. 3	
Artikel 57, stk. 4	Artikel 54, stk. 4	
Artikel 58, stk. 1		
Artikel 58, stk. 2		
Artikel 58, stk. 3		
Artikel 58, stk. 4		
Artikel 59, stk. 1		
Artikel 59, stk. 2		
Artikel 59, stk. 3		
Artikel 60, stk. 1	Artikel 55, stk. 1	
Artikel 60, stk. 2	Artikel 55, stk. 2	
Artikel 60, stk. 3	Artikel 55, stk. 3	
Artikel 60, stk. 4	Artikel 55, stk. 4	
Artikel 61, stk. 1	Artikel 56, stk. 1	
Artikel 61, stk. 2	Artikel 56, stk. 2	
Artikel 62, stk. 1	Artikel 57, stk. 1	
Artikel 62, stk. 2	Artikel 57, stk. 2	
Artikel 63, stk. 1	Artikel 58	

Artikel 63, stk. 2		
Artikel 64, stk. 1	Artikel 59, stk. 1	
Artikel 64, stk. 2	Artikel 59, stk. 2	
Artikel 65, stk. 1	Artikel 60, stk. 1	
Artikel 65, stk. 2		
Artikel 65, stk. 3	Artikel 60, stk. 2	
Artikel 66, stk. 1	Artikel 61, stk. 1 og 2	
Artikel 66, stk. 2	Artikel 61, stk. 4 og 5	
Artikel 67, stk. 1	Artikel 62, stk. 1	
Artikel 67, stk. 2	Artikel 62, stk. 2	
Artikel 67, stk. 3	Artikel 62, stk. 3	
Artikel 68, stk. 1	Artikel 63, stk. 1	
Artikel 68, stk. 2	Artikel 63, stk. 2	
Artikel 69, stk. 1	Artikel 64, stk. 1	
Artikel 69, stk. 2	Artikel 64, stk. 2	
Artikel 70, stk. 1	Artikel 65, stk. 1	
Artikel 70, stk. 2	Artikel 65, stk. 2	
Artikel 70, stk. 3	Artikel 65, stk. 3	
Artikel 71, stk. 1	Artikel 66, stk. 1	
Artikel 71, stk. 2	Artikel 66, stk. 2	
Artikel 71, stk. 3	Artikel 66, stk. 3	
Artikel 71, stk. 4	Artikel 66, stk. 4	
Artikel 71, stk. 5	Artikel 66, stk. 5	
Artikel 72, stk. 1	Artikel 67, stk. 1	
Artikel 72, stk. 2	Artikel 67, stk. 2	
Artikel 72, stk. 3	Artikel 67, stk. 3	
Artikel 73, stk. 1	Artikel 68, stk. 1	
Artikel 73, stk. 2	Artikel 68, stk. 2	
Artikel 74, stk. 1	Artikel 69, stk. 1	
Artikel 74, stk. 2	Artikel 69, stk. 2	
Artikel 74, stk. 3	Artikel 69, stk. 3	
Artikel 75	Artikel 70	
Artikel 76	Artikel 71	
Artikel 77	Artikel 72	
Artikel 78, stk. 1	Artikel 73, stk. 1	
Artikel 78, stk. 2	Artikel 73, stk. 2	
Artikel 79, stk. 1	Artikel 74, stk. 1	
Artikel 79, stk. 2	Artikel 74, stk. 2	
Artikel 79, stk. 3	Artikel 74, stk. 2	
Artikel 79, stk. 4	Artikel 74, stk. 2	
Artikel 79, stk. 5	Artikel 74, stk. 3	
Artikel 80, stk. 1	Artikel 75, stk. 1	
Artikel 80, stk. 2	Artikel 75, stk. 2	
Artikel 80, stk. 3	Artikel 75, stk. 3	
Artikel 81	Artikel 76	
Artikel 82, stk. 1	Artikel 77, stk. 1	

Artikel 82, stk. 2	Artikel 77, stk. 2	
Artikel 83	Artikel 78	
Artikel 84	Artikel 79	
Artikel 85, stk. 1		
Artikel 85, stk. 2		
Artikel 85, stk. 3		
Artikel 85, stk. 4		
Artikel 86, stk. 1		
Artikel 86, stk. 2		
Artikel 86, stk. 3		
Artikel 86, stk. 4		
Artikel 87, stk. 1		
Artikel 87, stk. 2		
Artikel 87, stk. 3		
Artikel 88, stk. 1	Artikel 80, stk. 1	
Artikel 88, stk. 2	Artikel 80, stk. 2	
Artikel 89, stk. 1		
Artikel 89, stk. 2		
Artikel 89, stk. 3	Artikel 82, stk. 2	
Artikel 89, stk. 4		
Artikel 90, stk. 1		
Artikel 90, stk. 2		
Artikel 90, stk. 3		
Artikel 91, stk. 1	Artikel 83, stk. 1	
Artikel 91, stk. 2	Artikel 83, stk. 2	
Artikel 92, stk. 1		
Artikel 92, stk. 2		
Artikel 93	Artikel 84	
Artikel 94, stk. 1		
Artikel 94, stk. 2		
Artikel 94, stk. 3		
Artikel 94, stk. 4		
Artikel 94, stk. 5		
Artikel 95, stk. 1	Artikel 86, stk. 1	
Artikel 95, stk. 2	Artikel 86, stk. 2	
Artikel 95, stk. 3	Artikel 86, stk. 3	
Artikel 96	Artikel 87	
Artikel 97	Artikel 88	
Artikel 98, stk. 1		
Artikel 98, stk. 2		
Artikel 99, stk. 1		
Artikel 99, stk. 2		
Artikel 101		
Artikel 102, stk. 1	Artikel 94, stk. 1	
Artikel 102, stk. 2	Artikel 94, stk. 1	

Artikel 102, stk. 3	Artikel 94, stk. 2	
Artikel 103	Artikel 95	
Artikel 104	Artikel 96	
Bilag I	Bilag	

BILAG III
Finansieringsoversigt "Agenturer"

- 1. FORSLAGETS/INITIATIVETS RAMME**
 - 1.1. Forslagets/initiativets betegnelse**
 - 1.2. Berørt(e) politikområde(r) inden for ABM/ABB-strukturen**
 - 1.3. Forslagets/initiativets art**
 - 1.4. Mål**
 - 1.5. Forslagets/initiativets begrundelse**
 - 1.6. Varighed og finansielle virkninger**
 - 1.7. Påtænkt(e) forvaltningsmetode(r)**

- 2. FORVALTNINGSFORANSTALTNINGER**
 - 2.1. Bestemmelser om kontrol og rapportering**
 - 2.2. Forvaltnings- og kontrolsystem**
 - 2.3. Foranstaltninger til forebyggelse af svig og uregelmæssigheder**

- 3. FORSLAGETS/INITIATIVETS ANSLÅEDE FINANSIELLE VIRKNINGER**
 - 3.1. Berørt(e) udgiftspost(er) på budgettet og udgiftsområde(r) i den flerårige finansielle ramme**
 - 3.2. Anslåede virkninger for udgifterne**
 - 3.2.1. Sammenfatning af de anslåede virkninger for udgifterne*
 - 3.2.2. Anslåede virkninger for [organets] bevillinger*
 - 3.2.3. Anslåede virkninger for [organets] menneskelige ressourcer*
 - 3.2.4. Forenelighed med indeværende flerårige finansielle ramme*
 - 3.2.5. Tredjemands bidrag til finansieringen*
 - 3.3. Anslåede virkninger for indtægterne**

FINANSIERINGSOVERSIGT TIL FORSLAGET

1. FORSLAGETS/INITIATIVETS RAMME

1.1. Forslagets/initiativets betegnelse

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om betalingstjenester i det indre marked og om ændring af direktiv 2002/65/EF og 2013/36/EF og om ophævelse af direktiv 2007/64/EF

1.2. Berørt(e) politikområde(r) inden for ABM/ABB-strukturen⁵¹

Det indre marked – finansielle detailtjenesteydelser

Forbrugerbeskyttelse – finansielle tjenesteydelser

1.3. Forslagets/initiativets art

Forslaget/initiativet drejer sig om **en ny foranstaltning**

1.4. Mål

1.4.1. *Det eller de af Kommissionens flerårige strategiske mål, som forslaget/initiativet vedrører*

Fremme smart og inklusiv vækst

Fremme den økonomiske, sociale og territoriale samhørighed.

1.4.2. *Specifikke mål og berørte ABM/ABB-aktiviteter*

Udvikle et EU-dækkende marked for elektroniske betalinger, der vil gøre det muligt for forbrugere, handlende og andre markedsaktører at udnytte fordelene ved EU's indre marked fuldt ud.

Løse problemer med manglende standardisering og interoperabilitet for kort-, internet- og mobilbetalinger.

Fjerne hindringer for konkurrencen, især for kort- og internetbetalinger.

Tilpasse gebyr- og styringspraksisser for betalingstjenester i hele EU.

Sikre, at nye typer betalingstjenester og -instrumenter er dækket af de retlige rammer for detailbetalinger i EU.

Sikre ensartet anvendelse af de retlige rammer (betalingstjenestedirektivet) og tilpasse den praktiske anvendelse af tilladelses- og tilsynsreglerne for betalingstjenester i alle medlemsstater.

Sikre tilstrækkelig og uensartet beskyttelse af forbrugernes interesser vedrørende betalingstransaktioner, herunder udvide den lovgivningsmæssige beskyttelse til nye kanaler og innovative betalingstjenester.

1.4.3. *Forventede resultater og virkninger*

Angiv, hvilke virkninger forslaget/initiativet forventes at få for modtagerne/målgruppen.

De foreslåede ændringer vil give større retssikkerhed og lige vilkår, der kan få omkostninger og priser for betalingstjenestebrugere til at konvergere nedad samt føre til et større udvalg og mere gennemsigtige betalingstjenester. På den måde lettes udbud af innovative betalingstjenester, og der skabes sikre og gennemsigtige betalingstjenester. De foreslåede tiltag søger at gøre dette på en teknologisk neutral måde, der fortsat vil være relevant, når betalingstjenesterne udvikles yderligere. Målene opnås gennem opdatering og udbygning af de nuværende rammer for betalingstjenester,

⁵¹ ABM: Activity-Based Management (aktivitetsbaseret ledelse) – ABB: Activity-Based Budgetting (aktivitetsbaseret budgetlægning).

fastsættelse af regler, der forbedrer gennemsigtighed, innovation og sikkerhed for detailbetalinger og forbedrer overensstemmelse mellem nationale bestemmelser, idet der især fokuseres på forbrugernes legitime behov.

1.4.4. Virknings- og resultatindikatorer

Når direktivet er blevet gennemført af mindst et stort flertal af medlemsstaterne, vil Kommissionen vurdere direktivets gennemførelse og virkninger ud fra en overensstemmelsesvurdering af de nationale gennemførelsesforanstaltninger og en undersøgelse af direktivets virkninger for markedet. Kommissionen underretter Europa-Parlamentet, Rådet, Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg og Den Europæiske Centralbank om resultaterne og den foreslåede opfølgning.

1.5. Forslagets/initiativets begrundelse

1.5.1. Behov, der skal opfyldes på kort eller lang sigt

I betragtning af behovet for innovative, effektive og sikre betalingsmåder vil direktivet få det indre marked til at fungere bedre for betalingstjenester og mere generelt for alle varer og tjenesteydelser. Dets vigtigste mål er:

- at sikre lige konkurrencevilkår for alle typer betalingstjenesteudbydere, herunder nye udbydere, hvilket giver et større udvalg af detailbetalinger samt gør dem mere effektive, gennemsigtige og sikre
- at gøre det nemmere at udbyde innovative kort-, internet- og mobilbetalingstjenester på tværs af grænserne ved at sikre et indre marked for alle detailbetalinger

Det vil også sikre den rette balance mellem et højt forbrugerbeskyttelsesniveau og virksomhedernes konkurrenceevne, således at de handlendes muligheder for at opkræve gebyrer for betalingsinstrumenter begrænses til de faktiske omkostninger.

Det vil også lette økonomiske transaktioner i EU, hvilket vil bidrage til at opfylde de mere overordnede mål i EU 2020-strategien og fremme ny vækst.

1.5.2. Merværdien ved en indsats fra EU's side

I overensstemmelse med nærhedsprincippet og proportionalitetsprincippet, jf. EU-traktatens artikel 5, kan forslagets målsætninger ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne og kan derfor bedre gennemføres på EU-plan. Et integreret EU-marked for elektroniske detailbetalinger bidrager til opfyldelsen af målet i artikel 3 i traktaten om Den Europæiske Union, der fastsætter et indre marked. Fordelene ved markedsintegration omfatter bl.a. større konkurrence mellem betalingstjenesteudbydere og et større udvalg, innovation og sikkerhed for betalingstjenestebrugere, især forbrugere. Et integreret betalingsmarked, der er baseret på net på tværs af nationale grænser, kræver i sagens natur en indsats på EU-plan, da de relevante principper, regler, processer og standarder skal være ensartede i alle medlemsstater af hensyn til retssikkerheden og for at opnå lige vilkår for alle markedsaktører. Alternativet til en indsats på EU-plan ville være et system med multilaterale eller bilaterale aftaler, som ville være alt for komplicerede og bekostelige i sammenligning med lovgivning på EU-plan. En eventuel intervention på EU-plan er derfor i overensstemmelse med nærhedsprincippet.

1.5.3. Erfaringer fra lignende foranstaltninger

Analysen af de eksisterende retlige rammer og af betalingstjenestedirektivet har fremhævet følgende problemområder:

- forskellig anvendelse af de eksisterende regler i medlemsstaterne på grund af mange frivillige bestemmelser og ofte meget generelle anvendelseskriterier. For eksempel synes nogle undtagelser i betalingstjenestedirektivet at være for generelle eller forældede sammenlignet med

markedsudviklingen, og de fortolkes på meget forskellige måder. Der er også huller i anvendelsesområdet hvad angår betalinger, hvor den ene udbyder befinder sig uden for EØS, og betalinger i andre valutaer end EU's, hvilket medfører forsat markedsfragmentering, regelarbitrage og konkurrenceforvridning

- retligt tomrum for nogle nye internettjenesteudbydere, såsom tredjemandsbetalingstjenesteudbydere, der tilbyder initiering af betalinger baseret på netbanksystemer. Disse tjenester er et brugbart og ofte billigere alternativ til kort som betalingsmiddel og er også fordelagtige for kunder, der ikke har kort. Imidlertid vækker de eksisterende forretningsmodeller nogen bekymring hos banker og nogle medlemsstater, da udbyderne i øjeblikket ikke er underlagt den eksisterende lovgivning. Det retlige tomrum risikerer at hindre innovation og passende vilkår for markedsadgang

- manglende standardisering og interoperabilitet mellem forskellige betalingsløsninger (kort-, internet- og mobilbetalinger) ud fra forskellige aspekter og i forskellig grad, især tværnationalt, hvilket forværres af svage governancerammer for EU's detailbetalingsmarked

- forskellig og inkonsekvent praksis for, hvordan de handlende opkræver gebyrer (for anvendelse af et bestemt betalingsmiddel) fra medlemsstat til medlemsstat (ca. halvdelen tillader opkrævning af brugergebyrer, mens resten forbyder det), hvilket fører til forvirring hos forbrugerne, når handler i udlandet eller på internettet. Det forårsager også ulige konkurrencevilkår

- mange restriktive forretningsregler og -praksisser for kortbetalinger, hvilket forvrider konkurrencen (med hensyn til multilaterale interbankgebyrer og regler for de handlendes valgmuligheder og fleksibilitet med hensyn til accept af kort).

Konklusionen på gennemgangen af den europæiske ramme og især betalingstjenestedirektivet og høringen om Kommissionens grønbog "På vej mod et integreret europæisk marked for kort-, internet- og mobilbetalinger" i 2012 er derfor, at flere foranstaltninger og opdateringer af bestemmelserne, herunder justeringer af betalingstjenestedirektivet, er nødvendige, for at betalingsrammerne bedre kan tage højde for et effektivt europæisk betalingsmarkeds behov og på den måde bidrage fuldt ud til et betalingsmiljø, der fremmer konkurrence, innovation og sikkerhed.

1.5.4. *Sammenhæng med andre relevante instrumenter og eventuel synergivirkning*

Den retlige ramme, der etableres ved betalingstjenestedirektivet, forordning (EF) nr. 924/2009 om grænseoverskridende betalinger og det andet direktiv om elektroniske penge, direktiv 2009/110/EF, har allerede medført store fremskridt i retning af integrationen af det europæiske marked for detailbetalinger. I forordning (EU) nr. 260/2012 er der fastsat frister for omstilling til SEPA for paneuropæiske kreditoverførsler og paneuropæiske direkte debiteringer, idet denne ordning erstatter de nationale ordninger for indenlandske og grænseoverskridende eurobetalinger i EU fra 2014. De retlige rammer suppleres af en række undersøgelser og Kommissionens afgørelser om detailbetalinger i henhold til konkurrencelovgivningen inden for de seneste år.

Detailbetalingsmarkedet er meget dynamisk, og der er sket væsentlig innovation i hurtigt tempo inden for de seneste år. Vigtige områder af betalingsmarkedet, især kortbetalinger og nye betalingsmidler såsom internet- og mobilbetalinger, er stadig ofte fragmenterede langs landegrænserne, hvilket gør det vanskeligt for innovative og brugervenlige digitale betalingstjenester at udvikle sig effektivt og give forbrugere og detailhandlende effektive, praktiske og sikre betalingsmetoder (med kreditkort som mulig undtagelse) i hele Europa, så de kan købe et voksende udvalg af varer og tjenesteydelser. Den seneste udvikling på disse markeder har også fremhævet en række huller i de nuværende lovgivningsrammer for betalinger og mangler på markederne for kort-, internet- og mobilbetalinger, som dette tiltag søger at løse.

1.6. Varighed og finansielle virkninger

Forslag/initiativ af **begrænset varighed**

- Forslag/initiativ gældende fra [DD/MM]ÅÅÅÅ til [DD/MM]ÅÅÅÅ
- Finansielle virkninger fra ÅÅÅÅ til ÅÅÅÅ

Forslag/initiativ af **ubegrænset varighed**

1.7. Planlagt(e) forvaltningsmetode(r) ⁵²

For 2015-budgettet

Indirekte central forvaltning ved uddelegering af gennemførelsesopgaver til:

- forvaltningsorganer

Delt forvaltning med medlemsstaterne

Indirekte forvaltning ved at overlade budgetgennemførelsesopgaver til:

- internationale organisationer og deres organer (angives nærmere)
- EIB og Den Europæiske Investeringsfond
- de organer, der er omhandlet i artikel 208 og 209
- offentligretlige organer
- privatretlige organer, der har fået overdraget offentlige tjenesteydelsesopgaver, i det omfang at de stiller tilstrækkelige finansielle garantier
- privatretlige organer, der er undergivet lovgivningen i en medlemsstat, og som har fået overdraget gennemførelsen af et offentligt-privat partnerskab, og som stiller tilstrækkelige finansielle garantier
- personer, der har fået overdraget gennemførelsen af specifikke foranstaltninger inden for FUSP i henhold til afsnit V i EU-traktaten, og som er identificeret i den relevante basisretsakt.

2. FORVALTNINGSFORANSTALTNINGER

2.1. Bestemmelser om kontrol og rapportering

Angiv hyppighed og betingelser

Artikel 81 i forordningen om oprettelse af Den Europæiske Banktilsynsmyndighed (EBA) pålægger Kommissionen senest den 2. januar 2014 og derefter hvert 3. år at offentliggøre en generel rapport om erfaringerne med driften af EBA. Med henblik herpå offentliggør Kommissionen en generel rapport, der fremsendes til Europa-Parlamentet og Rådet. Forvaltnings- og kontrolsystem

2.1.1. *Konstaterede risici*

For så vidt angår den retmæssige, økonomisk forsvarlige og effektive anvendelse af de bevillinger, der er en følge af forslaget, forventes det, at forslaget ikke vil indebære nye risici, der ikke allerede er omfattet af EBA's eksisterende rammer for intern kontrol.

⁵² Forklaringer vedrørende forvaltningsmetoder og henvisninger til finansforordningen findes på webstedet BudgWeb: http://www.cc.cec/budg/man/budgmanag/budgmanag_en.html.

2.1.2. Påtænkt(e) kontrolmetode(r)

Forvaltnings- og kontrolsystemer som fastsat ved forordningen om oprettelse af Den Europæiske Banktilsynsmyndighed vil finde anvendelse.

2.2. Foranstaltninger til forebyggelse af svig og uregelmæssigheder

Angiv eksisterende og påtænkte forebyggelses- og beskyttelsesforanstaltninger.

Med henblik på bekæmpelse af svig, bestikkelse og anden ulovlig aktivitet finder bestemmelserne i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1073/1999 af 25. maj 1999 om undersøgelser, der foretages af Det Europæiske Kontor for Bekæmpelse af Svig (OLAF), ubegrænset anvendelse på EBA. EBA tiltræder den interinstitutionelle aftale af 25. maj 1999 mellem Europa-Parlamentet, Rådet for Den Europæiske Union og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber om de interne undersøgelser, der foretages af Det Europæiske Kontor for Bekæmpelse af Svig (OLAF), og vedtager omgående de nødvendige bestemmelser, som gælder for alle EBA's ansatte.

Det fastsættes udtrykkeligt i finansieringsafgørelserne og de dertil knyttede aftaler og gennemførelsesinstrumenter, at Revisionsretten og OLAF om nødvendigt kan foretage kontrol på stedet hos modtagerne af midler udbetalt af EBA og hos det personale, der er ansvarligt for tildelingen af disse midler.

Artikel 64 og 65 i forordningen om oprettelse af EBA indeholder bestemmelser om gennemførelse og kontrol af EBA's budget og gældende finansielle regler.

3. FORSLAGETS/INITIATIVETS ANSLÅEDE FINANSIELLE VIRKNINGER

3.1. Berørt(e) udgiftspost(er) på budgettet og udgiftsområde(r) i den flerårige finansielle ramme

Eksisterende budgetposter

I samme rækkefølge som udgiftsområderne i den flerårige finansielle ramme og budgetposterne.

Udgiftsområde i den flerårige finansielle ramme	Budgetpost	Udgiftsart	Bidrag			
	Nummer [Betegnelse.....]		OB/IOB ⁽⁵³⁾	fra EFTA-lande ⁵⁴	fra kandidatlande ⁵⁵	Fra tredje-lande
1.a	12.03.02 Den Europæiske Banktilsynsmyndighed	OB	JA	JA	NEJ	NEJ

3.2. Anslåede virkninger for udgifterne

De nye opgaver vil blive udført med de menneskelige ressourcer, der er tilgængelige i forbindelse med den årlige budgetprocedure, i lyset af de budgetmæssige begrænsninger, alle EU-organerne er underlagt, og i overensstemmelse med den finansielle programmering for agenturer.

3.2.1. Sammenfatning af de anslåede virkninger for udgifterne

i mio. EUR (tre decimaler)

Udgiftsområde i den flerårige finansielle ramme	1.a	Konkurrenceevne for vækst og beskæftigelse
--	-----	--

GD MARKT			2015	2016	2017	2018	2019	2020	I ALT

⁵³ OB = opdelte bevillinger/IOB = ikke-opdelte bevillinger.

⁵⁴ EFTA: Den Europæiske Frihandelssammenslutning.

⁵⁵ Kandidatlande og, efter omstændighederne, potentielle kandidatlande på Vestbalkan.

12.03.02	Forpligtelser	(1)	0,160	0,150	0,075	0,075	0,075	0,075	0,609
	Betalinger	(2)	0,160	0,150	0,075	0,075	0,075	0,075	0,609
Bevillinger I ALT til GD MARKT	Forpligtelser	=1+1a +3a	0,160	0,150	0,075	0,075	0,075	0,075	0,609
	Betalinger	=2+2a +3b	0,160	0,150	0,075	0,075	0,075	0,075	0,609

i mio. EUR (tre decimaler)

		2015 ⁵⁶	2016	2017	2018	2019	2020	I ALT
Bevillinger I ALT under UDGIFTSOMRÅDE 1-5 i den flerårige finansielle ramme	Forpligtelser	0,160	0,150	0,075	0,075	0,075	0,075	0,609
	Betalinger	0,160	0,150	0,075	0,075	0,075	0,075	0,609

⁵⁶

År n er det år, hvor gennemførelsen af forslaget/initiativet begynder.

3.2.2. Anslåede virkninger for [organets] bevillinger

- Forslaget/initiativet medfører ikke anvendelse af aktionsbevillinger.

3.2.3. Anslåede virkninger for [organets] menneskelige ressourcer

3.2.3.1. Resumé

- Forslaget/initiativet medfører ikke anvendelse af administrationsbevillinger

3.2.3.2. Anslået behov for menneskelige ressourcer i det overordnede generaldirektorat

- Forslaget/initiativet medfører ikke anvendelse af menneskelige ressourcer.

3.2.4. Forenelighed med indeværende flerårige finansielle ramme

- Forslaget/initiativet er foreneligt med indeværende flerårige finansielle ramme.

3.2.5. Tredjemands bidrag til finansieringen

Forslaget/initiativet indeholder bestemmelser om samfinansiering, jf. følgende overslag:

Bevillinger i mio. EUR (tre decimaler)

	2015	2016	2017	2018	2019	2020	I alt
Medlemsstater	0,240	0,225	0,112	0,112	0,112	0,112	0,913
Samfinansierede bevillinger I ALT	0,240	0,225	0,112	0,112	0,112	0,112	0,913

3.3. Anslåede virkninger for indtægterne

- Forslaget har ingen finansielle virkninger for indtægterne.

Bilag 1

I forbindelse med gennemgangen af betalingstjenestedirektivet er følgende specifikke ansvarsområder og opgaver blevet fastlagt for EBA, der er oprettet ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1093/2010.

Artikel 14 – udvikling og drift af en webportal:

- Udvikling og drift af en webportal, der skal udgøre en elektronisk EU-indgangsportal, der forbinder de i artikel 13 omhandlede nationale offentlige registre, og udarbejdelse af udkast til reguleringsmæssige standarder, der angiver tekniske krav med hensyn til adgang til de oplysninger, der er indeholdt i disse offentlige registre.

Artikel 26 – EBA's forpligtelser i forbindelse med pasproceduren:

- Udarbejdelse af retningslinjer for, om det at optage virksomhed i en anden medlemsstat under pasordningen hører under etableringsretten eller den frie udveksling af tjenesteydelser. Disse retningslinjer udstedes senest to år efter datoen for dette direktivs ikrafttrædelse.
- Udarbejdelse af udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder om samarbejdet og udvekslingen af oplysninger mellem de kompetente myndigheder i hjemlandet, jf. artikel 26, stk. 1, og i værtslandet i overensstemmelse med artikel 26 og artikel 18. I udkastene fastsættes metoden, midlerne og de nærmere bestemmelser for samarbejdet i forbindelse med anmeldelser om betalingsinstitutter med grænseoverskridende aktiviteter, navnlig omfanget og behandlingen af de oplysninger, der skal indgives, herunder en fælles terminologi og standardanmeldelsesmodeller med henblik på at sikre en konsekvent og effektiv anmeldelsesprocedure. EBA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest to år fra datoen for dette direktivs ikrafttrædelse.
- Udarbejdelse af udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder om samarbejdet og udvekslingen af oplysninger mellem de kompetente myndigheder i hjemlandet og i værtslandet i overensstemmelse med artikel 26, stk. 2-4, og artikel 22. I udkastene fastsættes metoden, midlerne og de nærmere bestemmelser for samarbejdet i forbindelse med tilsyn med betalingsinstitutter med grænseoverskridende aktiviteter, navnlig omfanget og behandlingen af de oplysninger, der skal indgives, med henblik på at sikre et konsekvent og effektivt tilsyn med betalingsinstitutter, der udbyder betalingstjenester på tværs af grænserne. EBA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest to år fra datoen for dette direktivs ikrafttrædelse.

Artikel 86 og 87 – udarbejdelse af sikkerhedsretningslinjer og udstedelse af retningslinjer om betalingstjenesteudbyderes håndtering af alvorlige sikkerhedshændelser:

- Udarbejdelse af retningslinjer med hensyn til oprettelse, gennemførelse og overvågning af sikkerhedsforanstaltninger i henhold til artikel 85, herunder certificeringsprocesser, når det er relevant, i overensstemmelse med principperne i artikel 85, stk. 3. Der skal bl.a.

tages hensyn til de standarder og/eller specifikationer, Kommissionen offentliggør i henhold til artikel 16, stk. 2, i direktivet om net- og informationssikkerhed. EBA gennemgår i tæt samarbejde med ECB retningslinjerne løbende, dog mindst hvert andet år.

- Udstedelse af retningslinjer for at gøre det nemmere for betalingstjenesteudbydere, når de skal bestemme alvorlige sikkerhedshændelser, og de forhold, under hvilke et betalingsinstitut skal meddele en sikkerhedshændelse. Disse retningslinjer udstedes senest to år efter datoen for dette direktivs ikrafttrædelse.
- Udstedelse i tæt samarbejde med ECB af retningslinjer til betalingstjenesteudbydere som fastsat i artikel 1, stk. 1, i dette direktiv i overensstemmelse med artikel 16 i forordning (EU) nr. 1093/2010 vedrørende den mest avancerede kundeautentifikation og enhver undtagelse fra brugen af stærk kundeautentifikation. Disse retningslinjer udstedes senest to år efter datoen for dette direktivs ikrafttrædelse og opdateres løbende.